THE

CHOWKHAMBÂ SANSKRIT SERIES;

A

COLLECTION OF RARE & EXTRAORDINARY SANSKRIT WORKS.

NO. 189.

शास्त्रदीपिका* ।

मीमांसाधुरन्धरश्रीपार्थसारथिमिश्रप्रणीता ।
पण्डितप्रवररामकृष्णविरचित-
युक्तिस्नेहप्रपूरण्याख्यव्याख्यया तथा मीमांसकप्रवर-
सोमनाथकृतमयूखमालिकया च
व्याख्यया समलङ्कृता ।

SÂSTRA DIPÎKÂ

OF PÂRTHA SÂRATHI MIŚRA,
With the Commentary called Yuktisneha Prapurani
by Pandit Rama Krishna Misra,
and the Mayûkha Màlikà by Somanath,
Edited by
Pandit Laxman Shastri Drâvida,
Professor, Government Sanskrit College, Calcutta.

FASCICULUS II—२

PUBLISHED & SOLD BY THE SECRETARY;
CHOWKHAMBÂ SANSKṚIT BOOK-DEPÔT.
BENARES.
AGENTS.- OTTO HARRASSOWITZ, LEIPZIG.
PAṆḌITA JYESHTHÂRAMA MUKUNDAJI, BOMBAY:
PROBSTHAIN & CO; BOOKSELLERS, LONDON.
Printed by Jai Krishna Das Gupta,
AT THE VIDYÂ VILÂSA PRESS.
BENARES.

Price Rupee one.

Registered According to Act XXV. of 1867.

॥ श्रीः ॥

—※—

आनन्दवनविद्योतिसुमनोभिः सुसंस्कृता ॥
दुष्प्राप्यग्रन्थमालाभिः सदाशयपरिष्कृता ॥ १ ॥
चौखम्बा—संस्कृतग्रन्थमाला मञ्जुलदर्शना ॥
रसिकालिकुलं कुर्यादनन्दाऽऽमोदमोहितम् ॥ २ ॥
स्तवकः—१८९

१ अस्यां चौखम्बा—संस्कृतग्रन्थमालायां प्रतिमासं पृष्ठशतके सुन्दरैः सीसकाक्षरैरुत्तमेषु पत्रेषु एकः स्तवको मुद्रयित्वा प्रकाश्यते । एकस्मिन् स्तवके एक एव ग्रन्थो मुद्र्यते ।

२ प्राचीना दुर्लभा अमुद्रिता नवीनाश्च वेदान्तादिदर्शनव्याकरणधर्मशास्त्रसाहित्यपुराणादिग्रन्था एवाऽत्र सुपरिष्कृत्य मुद्र्यन्ते ।

३ काशिकराजकीयप्रधानसंस्कृतपाठशालाऽध्यापका पण्डिता अन्ये च शास्त्रदृष्टयो विद्वांस एतत्परिशोधनादिकार्यकारिणो भवन्ति ।

४ भारतवर्षीयैः, ब्रह्मदेशीयैः, सिंहलद्वीपवासिभिश्चैतद्ग्राहकैर्देयं वार्षिकमग्रिमं मूल्यम्—मुद्रा ७ आनकाः ८

५ अन्यैर्देयं प्रतिस्तवकं ... ... ,, ,, १ ,, ०

६ प्रापणव्ययः पृथग् नास्ति । ... ...

साम्प्रतं मुद्र्यमाणा ग्रन्थाः—

(१) संस्काररत्नमाला । गोपीनाथभट्टकृता खण्डे २

(२) शब्दकौस्तुभः । भट्टोजिदीक्षितकृतः १०

(३) श्लोकवार्तिकम् । भट्टकुमारिलविरचितम् पार्थसारथिमिश्रकृतन्यायरत्नाकराख्यया—व्याख्यया सहितम् । सम्पूर्णम् । १०

(४) भाष्योपबृंहित तत्त्वत्रयम् । विशिष्टाद्वैतदर्शनप्रकरणम् । श्रीमल्लोकाचार्यप्रणीतम् । श्रीनारायणतीर्थविरचितभाट्टभाषाप्रकाशसहित सम्पूर्णम् (वेदान्तः) २

(५) कारणप्रकाशः । श्रीब्रह्मदेवविरचितः १

(६) भाट्टचिन्तामणिः । महामहोपाध्यायश्रीगागाभट्टविरचिता । तर्कपाद मीमांसा) २

(७) न्यायरत्नमाला- श्रीपार्थसारथिमिश्रविरचिता सपूर्णा (मीमांसा) ... २

(८) ब्रह्मसूत्रभाष्यम्—बादरायणप्रणीतवेदान्तसूत्रस्य यतीन्द्रश्रीमद्विज्ञानभिक्षुकृतव्याख्यानम् । सम्पूर्णम् । (वेदान्तः) ६

(९) स्याद्वादमञ्जरीमल्लिषेणनिर्मिता सम्पूर्णा २

(१०) सिद्धित्रयम्—विशिष्टाद्वैतब्रह्मनिरूपणपरम् श्रीभाष्यकृता परमगुरुभिः श्री६श्रीयामुनमुनिभिर्विरचितम् । सम्पूर्णम् । वेदान्तः १

(११) न्यायमकरन्दः । श्रीमदानन्दबोधभट्टारकाचार्यसगृहीतः । आचार्यचित्सुखमुनिविरचितव्याख्योपेतः (वेदान्तः) ४

(१२) विभक्त्यर्थनिर्णयो न्यायानुसारिप्रथमादिसप्तविभक्तिविस्तृतविचाररूपः म० म० श्रीगिरिधरोपाध्यायविरचितः । सम्पूर्णः (न्यायः) ५

(१३) विधिरसायनम् । श्रीअप्पयदीक्षितकृतम् । सम्पूर्णम् (मीमांसा) ... २

(१४) न्यायसुधा (तन्त्रवार्तिकटीका) भट्टसोमेश्वरविरचिता । (मीमांसा) १६,

म्भनत्वेनाऽनैकान्तिकं स्यात् । न स्यात्—नहीन्द्रियजन्यत्वं हेतुः किं त्विन्द्रियसंप्रयोगजत्वम् । न चानुमानेऽतीताया भविष्यन्त्या वा वृष्टेरनुमीयमानाया मनसा संप्रयोगोस्तीत्यव्यभिचारः । तदेवं प्रत्यक्षं तावदऽनिमित्तं तत्पूर्वकत्वाचानुमानाद्यपि । न ह्यऽगृहीते धर्मे तेन सह कस्य चित्सम्बन्धग्रहणं संभवति । सादृश्यविषयकत्वाच्चोपमानं दूरभ्रष्टम् ।

मे निमित्तं प्रत्यक्षपूर्वकत्वादित्यनुपपन्नं, द्विविधं हि प्रत्यक्षं सविकल्पकं निर्विकल्पकं च । न तावन्निर्विकल्पकपूर्वकत्वमनुमानस्य, लिङ्गलिङ्गिनोः सामान्यविषयत्वात् । स्वलक्षणविषयेण निर्विकल्पकेन ग्रहणासम्भवात् । नाप्युपमानस्य तत्पूर्वकत्वं सादृश्यस्य निर्विकल्पकागोचरत्वात् । स्मृते च नगरस्थे गवि यत्सादृश्यग्रहणं तदुपमानम् । न च तन्निर्विकल्पके सम्भवति । यच्चानुपपद्यमानं दृष्ट्वाऽर्थापत्तिज्ञानमुत्पद्यते तस्यापि सविकल्पकगोचरत्वेन निर्विकल्पकेनाग्रहणम् । अस्तु वा सविकल्पके प्रत्यक्षपूर्वकत्वं तथाऽपि भागासिद्धोऽयं हेतुः अनुमितानुमाने लिङ्गलिङ्गिनोरुभयोरपि प्रत्यक्षाविषयत्वात् । परमाणुमहं जानामीत्यादौ प्रत्यक्षस्यानुमानपूर्वकत्वदर्शनात् । किञ्च तत्पूर्वकत्वं तत्प्रत्यक्षावगतिवेलायामेव तत्प्रवृत्तिरिति । तन्न । गृहीतग्राहित्वेनाप्रामाण्यात् । यद्यन्यदा प्रत्यक्षमन्यदा चानुमादीनि प्रमाणानि प्रवर्तन्त इति तत्पूर्वकमुच्येत । तर्हि प्रत्यक्षागोचरेऽपि भविष्यत्यपि धर्मे नानुमानप्रवृत्तिर्विरुद्ध्येत । तथापि वेदेऽपि प्रत्यक्षेण वर्णान्—गृहीत्वैवार्थावधारणदर्शनेन प्रत्यक्षपूर्वकत्वान्न वेदस्य धर्मे निमित्तत्वं स्यादिति दूषणजातं परिहरन्—तत्पूर्वकत्वमुपपादयति । न हीति ।

अर्थापत्तिरपि धर्मेण विनाऽनुपपद्यमानस्य कस्य चिद्-ऽदर्शनादसमर्था ।

ननु जगद्वैचित्र्यमनुपपन्नम् ? । न, स्वाभाविकत्वे-नोपपत्तेः । यद्यपि तदनुपपत्त्या किं चिददृष्टं कल्प्येत तथापि को धर्मः को वाऽधर्म इति विवेकाभावा-

---

प्रमाणान्तरगृहीतयोरेव साध्यसाधनयोर्व्याप्तिग्रहणसम्भवादत्र च प्रत्यक्षस्यैव प्रमाणान्तरत्वात्—तत्पूर्वकत्वापत्तिरित्यर्थः। अयमाशयः । न धर्मे प्रत्यप्रामाण्ये साध्ये प्रत्यक्षपूर्वकत्वादित्ययं हेतुरुपदिश्यते, येन हेतुदोषा उद्भाव्येरन् किन्तु प्रत्यक्षपूर्वकत्वाद्यत्प्रामाण्यं तस्य धर्मे प्रत्यसम्भव इत्युच्यते । यस्मात्—

"प्रत्यक्षेण गृहीत्वा च लिङ्गाद्यन्यतमं ध्रुवम् ।
प्रवृत्तिरनुमानादे र्नच धर्मे ऽस्ति तादृशम्"(श्लो.वा.९६)।

अनुमितानुमानस्यापि पारम्पर्येण प्रत्यक्षपूर्वकत्वाद्धर्मे प्रत्यसम्भव इति । प्रयोगश्च धर्मो नानुमानगोचरः केनचिद्वस्तुना सहादृष्टपूर्वत्वादसाधारणवस्तुवत्, तथा नानुमेयोऽपि अदृष्टसदृशत्वादसाधारणवस्तुवत् । ननु सुखित्वदुःखित्वादि जगद्वैचित्र्यमनुपपद्यमानमदृष्टं कल्पयतीति शङ्कते । नन्विति । परिहरति । नेति । स्वभावत एव कानि चित्कारणानि सुखिरूपपदार्थमुपजनयन्ति कानि चित् दुःखिरूपमिति किमत्रादृष्टकल्पनयेत्यर्थः । यथा हि कर्मणां विचित्रफलजननशक्तिः स्वभावादेव भवति तथा जगद्वैचित्र्यमपि स्वभावादेवास्त्विति भावः । उक्तं च—

" यथा च फलवैचित्र्ये कर्मणां शक्तता स्वतः ।
तथा विचित्रता लोके स्वभावादुपपत्स्यते" (श्लो.वा.१०४)॥

द्वश्यं चोदनैवार्थनीया । सा चेदङ्गीकृता कृतमर्थापत्त्या, सामान्यतोदृष्टेन वा ।

ननु विकल्पनिमित्तं सम्बन्धग्रहणं तत्कथं प्रत्यक्षपूर्वकत्वम् ?। सविकल्पकमप्यनुपरतेन्द्रियव्यापार-

---

अस्तु वाऽदृष्टमात्रं प्रत्यर्थापत्तेः प्रामाण्यं तथाऽपि न तन्मात्रज्ञानं कुत्राप्युपयुज्यत इति तद्विशेषज्ञानार्थं चोदनैवाभ्यर्थनीयेत्याह यद्यपीति । एतस्मात्कर्मणइदं फलं भवतीति विशेषज्ञानं विना प्रवृत्तिरेव न भवतीत्यर्थः । यथाऽऽहुः—

"स्वर्गपुत्रादिभेदश्च कीदृशात्कर्मभेदतः ।
इति यावन्न विज्ञातं तावन्नैव प्रवर्तते" ॥

सूत्रकारेण धर्मविशेषजिज्ञासैव प्रतिज्ञाता, उपरिष्टाद्विशेषाणामेव जिज्ञास्यमानत्वात् । हानोपादानार्थिभिस्तस्यैव प्रवृत्त्यङ्गस्य ज्ञानस्य मूलपरीक्षणात् । औलूक्यास्तु जगद्वैचित्र्यात्सामान्यतः सिद्ध आगमेन विशेषतोऽवगम्यत इति द्वाभ्यामेव प्रमाणाभ्यां धर्मः परिनितिष्ठतीत्याहुः तत्राह—सा चेदिति । सामान्यं हि साधयन्ती अर्थापत्तिर्न विशेषं निर्धारयितुं समर्था, शास्त्रं तु विशेषं साधयत्सामान्यालीढमेव साधयतीति, तस्मादकारणमर्थापत्तिः सामान्यसिद्धावित्यर्थः । ये तु वदन्ति नेयमर्थापत्तिः किन्तु सामान्यतोदृष्टानुमानमिदं, कार्यसामान्यस्य कारणसामान्येन व्याप्तेः, तेषामप्यर्थापत्तिनिरासेनैव निस्तार इत्यभिप्रेत्याह । सामान्यत इति । सविकल्पप्रामाण्यमसहमानः शङ्कते । नन्विति । तत्कथमिति । सविकल्पकस्याप्रत्यक्षत्वादिति भावः । परिहरति । सविकल्पकमिति । निर्विकल्पकजन्यस्यापि पारम्पर्येणेन्द्रियजन्यत्वमस्तीति भावः । तदुक्तम्—

स्य जायमानमऽपरोक्षावभासत्वात् प्रत्यक्षमेवेत्यदोषः।

विकल्पश्चापरोक्षावभासश्चेति चित्रम्, अपरोक्षमिति हि स्वलक्षणमुच्यते तद्विषयोऽवभासोऽपरोक्षावभासः। विकल्पस्त्वभिलापसंसर्गयोग्यप्रतिभासत्वान्न स्वलक्षणं स्पृशति, न ह्यभिलापः स्वलक्षणं स्पृशति, यदि स्पृशेदभिलापमात्रेणापि विनाऽक्षव्यापारमऽपरोक्षावभासः स्यात्, न चा ऽसावस्ति, तदुक्तम्—

"ततः परं पुनर्वस्तु धर्मैर्जात्यादिभिर्यया।
बुद्ध्याऽवसीयते सा हि प्रत्यक्षत्वेन सम्मता"(श्लो.वा.१२०)॥

नन्विन्द्रियस्य निर्विकल्पकोत्पत्तावेवोपक्षीणव्यापारत्वादिन्द्रियसम्प्रयोगस्य च शब्दादिस्मरणेन व्यवहितत्वादप्रत्यक्षत्वं सविकल्पकस्यापद्यत इत्यत आह। अनुपरतेन्द्रियेति। अनुपरतेन्द्रियव्यापारस्य जायमानं ज्ञानमिन्द्रियाधीनत्वादिन्द्रियैर्व्यपदिश्यते शब्दादिस्मरणेनेन्द्रियाणामदूषितत्वात्। स्मृतिसहायानामपि तेषामेव करणत्वादिति भावः। उक्तंच—

" तेनेन्द्रियार्थसम्बन्धे विद्यमाने स्मरन्नपि।
विकल्पयन् स्वधर्मेण वस्तु प्रत्यक्षवान् नरः"(श्लो.वा.१२३)॥

अत्र चोदयति। विकल्पश्चेति। एतदेव विवृणोति। अपरोक्षमिति। स्वलक्षणं—वस्तुमात्रम्। अभिलापो—गौरयमित्यादिशब्दः। सविकल्पकस्य स्वलक्षणासंस्पर्शे हेतुराभिलापेति। अभिलापस्य स्वलक्षणसंस्पर्शे सविकल्पकस्यापि स स्यादिति भावः। न चैवमस्तीत्याह—नहीति। स्पर्शेऽनिष्टमाह। यदीति। विनाऽप्यक्षव्यापारमभिलापमात्रेणापरोक्षावभासः स्यादित्यन्वयः। यथा वह्नित्वगिन्द्रियसंयोगाद्दाहशब्दार्थस्यापरोक्षावभासो भवति न तथा शब्दप्रयोगमात्रेणेति दृष्टान्तार्थः। वि-

"अन्यथैवाग्निसंयोगाद् दाहं दग्धो हि मन्यते ।
अन्यथा दाहशब्देन दाहार्थः संप्रकाशते ॥" इति ।

तस्मादभिलापास्तावन्न विशदाकारमवभासयन्ति तत्समानविषया विकल्पा अपि ।

यस्त्वयं विस्फारिताक्षस्य—"गौरयम्" इति विकल्पो विशदावभासः स समानकालविशदावभासिनिर्विकल्पकसंसर्गकृतः, तदभावेऽभिलापमात्रेऽनुमाने च विकल्पाकारप्रतिभासे वैशद्याभावात् । तस्मान्निर्विकल्पकमेव प्रत्यक्षम् । तत्रैव हि विशदस्य स्वलक्षणस्यावभासः ।

मैवम्—उन्मीलितनेत्रस्य विकल्पोऽपि गौरयमित्यपरोक्षावभास एव प्रतीयते । न चासावन्यसंसर्गकृतः प्रमाणाभावात् । अभिलापसंसर्गयोग्यस्यापि सामान्याकारस्याभिलापलिङ्गादिभिरवैशद्यमिन्द्रियैश्च वैशद्यमुपपद्यत एव । न ह्ययं परोक्षापरोक्षविभागो विषयकृतः । यदि हि तथा स्यात्—सर्वदैव सामान्यं परोक्षं स्यात् स्वलक्षणं चापरोक्षं स्यात्, न चैवमस्ति, सामान्याकारस्यापि परोक्षापरोक्षविभागदर्शनात् ।

तथा हि—दूराच्छ्वेतं स्वलक्षणं पश्यन्ननिर्द्धारितगवाश्वजातिविशेषो हेषाशब्दश्रवणादश्वत्वं तस्मिन्नेव स्वलक्षणेऽनुमिमानोऽपि परोक्षं बुध्यते, वदन्ति

शदं—स्पष्टं—अपरोक्षमिति यावत् । तदभाव इति । निर्विकल्पकसंसर्गाभाव इत्यर्थः । दूषणमुपसंहरति । तस्मादिति । परिहरति । मैवमिति । अभिलापेत्यादिनोक्तं दूषणं परिहर-

हि 'अदृश्योऽप्ययं न चक्षुषा तथाऽवभासते' इति । प्रत्यासन्नस्तु वदति—'संप्रत्यहमेतमस्य चक्षुषा पश्यामि न पूर्वम्' इति । स्वलक्षणं तु प्रागपि विशदमेवेति सामान्यविभाग एवायं दूरसमीपवर्तिनः परोक्षापरोक्षविभागः, तस्मात्कारणकृतोऽयं विभागः।

एकस्मिन्नपि हि विषयेऽक्षैर्जायमानं विज्ञानमापरोक्ष्यं जनयति लिङ्गादिजं तु नेति किं नोपपद्यते ?। ज्ञानजन्यो विषयगतः फलविशेषोऽयमापरोक्ष्यं नाम सर्वस्य संवेद्यः । यद्भावाभावाभ्यां लिङ्गाभ्यामक्षैः पश्यामि न पश्यामीति विस्फारिताक्षाणामेव व्यवहारः प्रवर्तते । अतोऽस्ति विकल्पस्यापि विशदावभासित्वमिति प्रत्यक्षत्वोपपत्तिः ।

ति । अभिलापेति । यद्भावाभावाभ्यामिति । यस्यापरोक्षस्य भावेन लिङ्गेन विस्फारिताक्षस्य पश्यामीति व्यवहारः प्रवर्तते तदभावेन लिङ्गेन न पश्यामीति, ततश्च त्रिरूपलिङ्गानुत्पन्नत्वान्नानुमानं, स्वलक्षणविषयनिर्विकल्पकप्रत्यक्षविषयता नास्तीति न स्मृतित्वं, बाधकप्रत्ययाभावान्नाप्रामाण्यं, सर्वेषां सविकल्पकेनैव प्रत्यक्षेण व्यवहारदर्शनात्पारिशेष्यात्सविकल्पकस्य प्रत्यक्षत्वं प्रमाणत्वं च सिद्धमित्यभिप्रायेणोपसंहरति । अत इति । स्यादेतत् स्वलक्षणभिन्नजातिगुणक्रियारूपविशिष्टार्थावभासकत्वेनातस्मिंस्तद्ग्रहणरूपं सविकल्पकं भ्रान्तिरेव । प्रयोगश्च सविकल्पकज्ञानमप्रमाणमर्थान्तरेऽर्थान्तरारोपेणोत्पद्यमानत्वात् ऊषरसलिलज्ञानवत् । नैतद्युक्तम् । पररूपे हि परस्मिन्निरूप्यमाणे भ्रान्तिर्भवति जात्यादीनां च व्यक्त्यभेदाङ्गीकारेण पारूप्याभावात् । अभेदे विशेषणविशेष्यभावानुपपत्तिरिति चेत् । न ।

जात्यादिविशेषणस्याभेद एवोपपत्तेः सर्वदेव तदाकारबोधात्। प्रयोगश्च—विशेषणं विशेष्यादभिन्नं विशेष्ये सदा स्वानुरक्तबुद्धिजनकत्वात् स्वलक्षणस्वरूपवदिति। यद्यपि भिन्ना अपि लाक्षादयो भिन्ने स्फटिकादौ स्वानुरूपां बुद्धिं जनयन्ति तथापि न सदेति तद्व्यवच्छेदः। जात्यादयस्तु न कदाचिदपि स्वलक्षणाविविक्ताः। स्वलक्षणं वा जात्यादिविविक्तमुपलब्धम्। नन्वस्तु नामैतज्जातौ, गुणकर्मणोस्त्वेतदसम्भवः ताभ्यां वियुक्तस्याऽपि वस्तुनो ज्ञायमानत्वात्, विद्यमानेऽपि द्रव्ये पूर्वगुणविनाशस्योत्तरोत्पादस्य च दर्शनात् एवं कर्मण्यपि दर्शयितव्यम्। उच्यते। यद्यपि द्रव्यं तद्वियुक्तं दृश्यते तथापि तानि तद्वियुक्तानि न जातु दृश्यन्ते। यदि च तानि द्रव्याद्भिन्नानि भवेयुस्तदा द्रव्यवियुक्तान्यपि कदाचिदुपलभ्येरन्, न चेह तथा। कथं तर्हि द्रव्याभेदे पूर्वापरयोर्गुणकर्मणोर्नाशोत्पादौ! प्रत्यभिज्ञायते हि तदेवेदं द्रव्यं गुणकर्मणी च विनष्टे इति। नैष दोषः। गुणकर्मविनाशे वस्तुनोऽपि ताद्रूप्येण विनाशाङ्गीकारात्। रूपरहिताद्वस्तुनः कथं तद्विनाशे न नश्यतीति शक्यते वक्तुम्। वस्तुतस्तु गुणकर्मणोरपि नात्यन्तिको नाशो वस्त्वात्मना विद्यमानत्वात्। जातावप्येवैव गतिः दृश्यते हि विनष्टे पिण्डे ऽवियुक्ता पिण्डान्तरे जातिः। ननु भिन्ना अपि जात्यादयः समवायात् द्रव्ये स्वानुरक्तां बुद्धिं जनयिष्यन्ति तदुक्तम्—"अयुतसिद्धानामाधार्याधारभूतानामिह प्रत्ययहेतुर्यः सम्बन्धः स समवाय" (प्रशस्त. भा.) इति। नैतद्युक्तम्। अयुतसिद्धयोस्सम्बन्धित्वासम्भवात्। तथाहि केयमयुतसिद्धिः? युतसिद्ध्यभावमात्रं, अपृथक्सिद्धिर्वा, भिन्नाश्रयाश्रयित्वं वा, पृथग्गतिमत्वं वा, नाद्यौ अनिष्पन्नस्याविद्यमानत्वेन सम्बन्धा-

हि 'अदृश्योऽप्ययं न चक्षुषा तथाऽवभासते' इति । प्रत्यासन्नस्तु वदति-'संप्रत्यहमेतमध्यस्य चक्षुषा पश्यामि न पूर्वम्' इति । स्वलक्षणं तु प्रागपि विशदमेवेति सामान्यांशगत एवायं दूरसमीपवर्तिनः परोक्षापरोक्षविभागः, तस्मात्कारणकृतोयं विभागः ।

एकस्मिन्नपि हि विषयेऽक्षैर्जायमानं विज्ञानमापरोक्ष्यं जनयति लिङ्गादिजं तु नेति किं नोपपद्यते ? । ज्ञानजन्यो विषयगतः फलविशेषोऽयमापरोक्ष्यं नाम सर्वस्य संवेद्यः । यद्भावाभावाभ्यां लिङ्गाभ्यामक्षैः पश्यामि न पश्यामीति विस्फारिताक्षाणामेव व्यवहारः प्रवर्तते । अतोऽस्ति विकल्पस्यापि विशदावभासित्वमिति प्रत्यक्षत्वोपपत्तिः ।

ति । अभिलापेति । यद्भावाभावाभ्यामिति । यस्यापरोक्षस्य भावेन लिङ्गेन विस्फारिताक्षस्य पश्यामीति व्यवहारः प्रवर्तते तदभावेन लिङ्गेन न पश्यामीति, ततश्च त्रिरूपलिङ्गानुत्पन्नत्वान्नानुमानं, स्वलक्षणविषयनिर्विकल्पकप्रत्यक्षविषयता नास्तीति न स्मृतित्वं, बाधकप्रत्ययाभावान्नाप्रामाण्यं, सर्वेषां सविकल्पकेनैव प्रत्यक्षेण व्यवहारदर्शनात्पारिशेष्यात्सविकल्पकस्य प्रत्यक्षत्वं प्रमाणत्वं च सिद्धमित्यभिप्रायेणोपसंहरति । अत इति । स्यादेतत् स्वलक्षणभिन्नजातिगुणक्रियारूपविशिष्टार्थावभासकत्वेनातस्मिंस्तद्ग्रहणरूपं सविकल्पकं भ्रान्तिरेव । प्रयोगश्च सविकल्पकज्ञानमप्रमाणमर्थान्तरेऽर्थान्तरारोपेणोत्पद्यमानत्वात् ऊषरसलिलज्ञानवत् । नैतद्युक्तम् । पररूपे हि परस्मिन्निरूप्यमाणे भ्रान्तिर्भवति जात्यादीनां च व्यक्त्यभेदाङ्गीकारेण पाररूप्याभावात् । अभेदे विशेषणविशेष्यभावानुपपत्तिरिति चेत् । न ।

जात्यादिविशेषणस्याभेद एवोपपत्तेः सर्वदैव तदाकारबोधात् । प्रयोगश्च—विशेषणं विशेष्यादभिन्नं विशेष्ये सदा स्वानुरक्तबुद्धिजनकत्वात् स्वलक्षणस्वरूपवदिति । यद्यपि भिन्ना अपि लाक्षादयो भिन्ने स्फटिकादौ स्वानुरूपां बुद्धिं जनयन्ति तथापि न सदेति तद्व्यवच्छेदः । जात्यादयस्तु न कदाचिदपि स्वलक्षणाविविक्ताः । स्वलक्षणं वा जात्यादिविविक्तमुपलब्धम् । नन्वस्तु नामैतज्जातौ, गुणकर्मणोस्त्वेतदसम्भवः ताभ्यां वियुक्तस्याऽपि वस्तुनो ज्ञायमानत्वात्, विद्यमानेऽपि द्रव्ये पूर्वगुणविनाशस्योत्तरोत्पादस्य च दर्शनात् एवं कर्मण्यपि दर्शयितव्यम् । उच्यते । यद्यपि द्रव्यं तद्वियुक्तं दृश्यते तथापि तानि तद्वियुक्तानि न जातु दृश्यन्ते । यदि च तानि द्रव्याद्भिन्नानि भवेयुस्तदा द्रव्यवियुक्तान्यपि कदाचिदुपलभ्येरन्, न चेह तथा । कथं तर्हि द्रव्याभेदे पूर्वापरयोर्गुणकर्मणोर्नाशोत्पादौ ! प्रत्यभिज्ञायते हि तदेवेदं द्रव्यं गुणकर्मणी च विनष्टे इति । नैष दोषः । गुणकर्मविनाशे वस्तुनोऽपि ताद्रूप्येण विनाशाङ्गीकारात् । रूपरहिताद्वस्तुनः कथं तद्विनाशे न नश्यतीति शक्यते वक्तुम् । वस्तुतस्तु गुणकर्मणोरपि नात्यन्तिको नाशो वस्त्वात्मना विद्यमानत्वात् । जातावप्येषैव गतिः दृश्यते हि विनष्टे पिण्डे ऽवियुक्ता पिण्डान्तरे जातिः । ननु भिन्ना अपि जात्यादयः समवायात् द्रव्ये स्वानुरक्तां बुद्धिं जनयिष्यन्ति तदुक्तम्—"अयुतसिद्धानामाधार्याधारभूतानामिह प्रत्ययहेतुर्यः सम्बन्धः स समवाय" (प्रशस्त. भा.) इति । नैतद्युक्तम् । अयुतसिद्धयोस्सम्बन्धित्वासम्भवात् । तथाहि केयमयुतसिद्धिः ? युतसिद्ध्यभावमात्रं, अपृथक्सिद्धिर्वा, भिन्नाश्रयाश्रयित्वं वा, पृथग्गतिमत्त्वं वा, नाद्यौ अनिष्पन्नस्याविद्यमानत्वेन सम्बन्धा-

भावात् सिद्धयोर्हि सम्बन्धिनोः सम्बन्धो भवति नासिद्धयोः, अत एव च न निष्पद्यमानयोः, निष्पत्त्युत्तरकाले च सम्बन्धे युतासिद्धताप्रसङ्गः, युतासिद्धयोश्च पश्चात्सम्बन्धे हेत्वभावात् सम्बन्धो न स्यात् । नहि यथा पृथक्सिद्धयो रज्जुघटयोर्देवदत्तादिः सम्बन्धहेतुस्तथा जातिव्यक्त्योः संयोजकः कश्चित् दृश्यते, समवायस्तु सम्बन्धरूपत्वादेव न सम्बन्धहेतुः । नापि तृतीयचतुर्थौ, जात्यादेर्व्यक्त्याश्रितत्वात् व्यक्तेश्च स्वावयवाश्रितत्वात् पृथग्गतिमत्वात् सम्बन्धहेत्वभावात् षण्णामपि पदार्थानां परस्परसम्बन्धो न प्रतीयेत । किं च अयं समवायः समवायिभ्यां भिन्नो वा अभिन्नो वा, भेदे ऽपि ताभ्यां सम्बद्धो ऽसम्बद्धोवा, तत्र यदि तावद्व्यतिरिक्तो ऽसम्बद्धश्च तदा समवायिभ्यः समवायस्य विश्लेषात् समवायिनोः परस्परविश्लेषः स्यात्, अथ सम्बद्धस्तत्रापि न तावत्संयोगः द्रव्ययोरेव तदभ्युपगमात् समवायान्तराभ्युपगमे त्वनवस्था स्यात् । अथ समवायिनोः स्वरूपमेव समवायो नान्येन सम्बन्धनीय इत्युच्यते तर्ह्यङ्गीकृतो ऽभेदवादः धर्मिस्वरूपानुप्रविष्टस्याभावप्रसङ्गश्च । व्यतिरिक्तः सम्बद्ध्यमानश्च समवायः संयोगवत् सम्बन्धान्तरमपेक्षेतैव, तस्मात्समवायासम्भवादभेदपक्ष एव श्रेयानित्यलम् । अस्तु वाऽत्यन्तभेद एव जात्यादेस्तथापि न सविकल्पकस्य मिथ्यात्वम्, अन्यस्यान्यथा संवेदनेन बाधकप्रत्ययेन वा मिथ्यात्वं सम्भवति नान्यरूपसंवेद्यतामात्रेण, सर्वेषां तत्र संवादात् । यथा भावनाया धात्वर्थविशिष्टज्ञानं न मिथ्या भवति । तदुक्तम्—

"यो ह्यन्यरूपसंवेद्यः संवेद्येतान्यथा पुनः ।
स मिथ्या, न तु तेनैव यो नित्यमवगम्यते" (श्लो.वा.) ॥

इदानीं लौकिकानां बाहुल्येन सविकल्पके प्रत्यक्षशब्द-

केचित्तु सविकल्पकमेव सर्वं ज्ञानं न निर्विकल्पकं नाम किंचिदस्तीति मन्यन्ते । तत्तु प्रतीतिविरुद्धम्–प्रतीमो हि वयमक्षसंनिपातानन्तरमऽविविक्तसामान्यविशेषाविभागं संमुग्धवस्तुमात्रगोचरमालोचनज्ञानम् । तदभावे तु विकल्प एव न जायेत । विकल्पयता हि पूर्वानुभूतं जातिविशेषं सञ्ज्ञाविशेषं चानुस्मृत्य तेन पुरःस्थितं वस्तु विकल्पयितव्यम् । न चार्थमदृष्टवतस्तत्स्मरणमाकस्मिकमेवो-

---

प्रयोगात् इन्द्रियसंयोगजन्यत्वाच्च सविकल्पकमेव प्रत्यक्षं न निर्विकल्पकं "कल्पनापोढमभ्रान्त"मिति प्रत्यक्षलक्षणाभावात् अत्रेति चेत् । न । लोकविरोधेन लक्षणानादरणात् लक्षणस्य निर्विकल्पकमात्रविषयत्वेनोपपत्तेश्च । उक्तं च—

"वृद्धप्रयोगगम्याश्च शब्दार्थाः सर्व एव नः ।
तेन यत्र प्रयुक्तोऽयं न तस्मादपनीयते" ॥
सिद्धानुगममात्रं हि युक्तं कर्तुं परीक्षकैः ।
न सर्वलोकसिद्धस्य लक्षणेन निवर्तनम्"(श्लो.वा.१३३)॥

तथाऽन्यत्राऽप्युक्तम्–

" न सोऽस्ति प्रत्ययो लोके यः शब्दानुगमादृते ।
अनुविद्धमिव ज्ञानं सर्वं शब्देन गम्यते" (वाक्यपदी.) इति ॥

अतः सविकल्पकमेव प्रत्यक्षमिति कस्यचिन्मतं तद्दूषयितुमनुवदति । केचित्त्विति । दूषयति । तत्त्विति । प्रतीतिमेव दर्शयति । प्रतीम इति । अनङ्गीकारे दोषमाह । तदभाव इति । कथं न जायेताऽत आह । विकल्पयता इति । सविकल्पकं हि सङ्केतग्रहणकालभाविशब्दादिस्मरणपूर्वकं, न चाकस्मादेव तत्स्मरणमाविरस्ति, निर्विकल्पकेन तु तत्संस्कारोद्बो-

त्पद्यते। तस्मादस्ति निर्विकल्पकमपि ज्ञानम्।

तच्च सन्मात्रविषयमिति केचित्। भेदस्य विकल्पवेद्यत्वादगृहीते च भेदे विशेषाणामग्रहणात्। किं चेतरेतराभावो भेदो न चासौ प्रत्यक्षेण ग्रहीतुं

धात् स्मरणोपपत्तिरित्यर्थः। उपपादितमर्थं निगमयति। तस्मादिति। व्यवहारानङ्गत्वान्न तत्प्रमाणमिति चेत्। न। तस्यापि व्यवहारोपयोगित्वदर्शनात्। दृश्यते हि वन्हिना दह्यमानस्य सहसाऽपसरणं तद्विमर्शानपेक्षमेव झटिति जायमानमुपलभ्यते तिरश्चां बालानां च निर्विकल्पकेनैव सर्वो व्यवहारः अगृहीतसम्बन्धानां तेषां शब्दसंभिन्नार्थबोधासम्भवात्। उक्तं च—

"अस्ति ह्यालोचनाज्ञानं प्रथमं निर्विकल्पकम्।
बालमूकादिविज्ञानसदृशं शुद्धवस्तुजम्॥
न विशेषो न सामान्यं तदानीमनुभूयते।
तयोराधारभूता तु व्यक्तिरेवावगम्यते" इति (श्लो.वा.११२)

आलोचनाज्ञानमित्यनेन बोधकत्वं प्रामाण्यहेतुत्वेनोक्तम्। प्रथममित्यनेनास्तित्वं निर्विकल्पकत्वं च युक्त्या साधितम्। न विशेष इत्यनेन शुद्धवस्तुजत्वं विवृतम्।

अद्वैतवादिनस्तु सन्मात्रविषयकं निर्विकल्पकं प्रत्यक्षमित्याचक्षते तदुपन्यस्यति। तत्सन्मात्रेति। भेदस्येति। यत्र सविकल्पके भेदावगमस्तत्प्रत्यक्षमेव न भवतीति भावः। अस्तु वा सविकल्पकं प्रत्यक्षं तथाऽपि न तेन भेदग्रहणं सम्भवतीत्याह। किं चेति। अभावस्य प्रत्यक्षानुपलब्धिगम्यस्य प्रत्यक्षेणाग्रहणमित्यर्थः। इदं चेतरेतराभावभेदवादी प्रष्टव्यः किं भिन्नयोरितरेतराभावः उताभिन्नयोः आद्येऽन्यो भेदः अन्यश्चेतरेतराभाव इति स्यात्, अभिन्नयोरिति पक्षे कथमितरव्यपदेशः तस्य भेदग-

शक्यते न तरां निर्विकल्पकेन । अतश्च "नेह नानास्ति किं चन" इत्यादिनिषेधानां प्रत्यक्षादिविरोधाभावात् "एकमेवाद्वितीयम्" इत्यादिश्रुतिभिरद्वितीयं ब्रह्म सिद्धम् ।

तदिदमतिसाहसम्- किं भवतो नीलपीतयोस्तिक्तमधुरयोः शीतोष्णयोः सुखदुःखयोश्चाविलक्षणा बुद्धिः ?, यद्येवं नात्रोत्तरं वक्तव्यम् । न च सत्स्वरूपे सविकल्पेन विशेषग्रहणमिति वाच्यम्, अविकल्पेन विकल्पस्यापि विलक्षणस्योत्पत्त्यऽसम्भवात् ।

यच्चावश्यमिदमस्माद्भिन्नमित्येवं विकल्पेनैव भेदो ग्रहीतव्यो नाऽविकल्पेन तस्य ग्रहणं सम्भवतीति, न ब्रूमो भेदस्य ग्रहणं किं तु भिन्नानाम् । तेषामपि न भिन्नतया, किं तु स्वरूपेण-यदन्यस्माद्भिन्नं नीलं पीतं वा तद् गृह्यत इति ब्रूमः । नहि नीलं पीतं वा भेदः, तयोर्हि धर्मो भेदः, तदग्रहेऽपि धर्मिणां ग्रहणं नानुपपन्नम् ।

यदि च सन्मात्रं प्रत्यक्षेण गृह्यते न नीलं पीतं

र्भितत्वात् । कथं च तस्यैव तत्राभाव इति । अस्मिंश्च पक्षे वेदान्तिनामिष्टसिद्धिं दर्शयति । अतश्चेति । दूषयति । तदिदमिति । वेदान्तवादिन आशङ्कामुद्घाटयति । यदिति । परिहरति । न ब्रूम इति । ननु भेदस्य वस्तुस्वरूपत्वात् कथं तद्ग्रहणे तदग्रहणमित्युच्यते तत्राह । न हीति । दूषणान्तरमाह । यदीति । यदि निर्विकल्पकेन सन्मात्रमेव गृह्यते न वस्त्वन्तरमिति पक्षस्ततस्सविकल्पकस्य तत्पूर्वकत्वात्सविकल्पकेनाऽपि न वस्त्वन्तरं गृह्येतेत्यर्थः । अथ सविकल्पकमपि सद्विषयमित्युच्येत तर्हि तेन

वा ततो विकल्पेनापीदमस्माद्भिन्नमिति कथं भेदो गृह्येत ?, नहि सदेव सतो भिन्नमिति सम्भवति। तस्मान्नीलादिगुणानां पृथिव्यादिद्रव्याणां च प्रत्यक्षेण ग्रहणात् प्रपञ्चापलापः प्रत्यक्षविरुद्ध एव।

यदि तु पृथिव्यादिप्रपञ्चं नापन्हुमहे तद्धर्मं तु भेदमेवेति ब्रूयात् ?, तदप्यशक्यम्– नीलपीतयोरितरेतराभावस्य प्रत्यक्षानुपलब्धिसिद्धस्यापन्हवासम्भवात्। प्रत्यक्षाभावोपि हि प्रत्यक्षवदेव प्रमाणान्तरेभ्यो बलीयान्, इतरथा शशे चतुष्पात्त्वाद्विषाणित्वमनुमीयेत, अतो भेदापलापो न सम्भवति।

यदि त्वितरेतराश्रयतया इतरेतराभावग्रहणस्याऽनवक्लृप्तेरऽविद्यामात्रनिमित्तं तदित्युच्यते ?, तदपि–यदि भिन्नतया प्रतियोगिनमाश्रयं च गृहीत्वा तत इतरेतराभावो गृह्येत ततः स्यात्, नीलपीतयोस्त्वितरेतराभावाऽनादरेण स्वरूपेण गृहीतयोः पश्चादितरेतराभावग्रहणे किमितरेतराश्रयत्वम् ?।

यदि तु द्वित्वमपन्हूयते न पृथिव्यादयस्तेषां च मिथो भेदः ? । तदपि प्रत्यक्षविरुद्धम्–सङ्ख्यायाः प्रत्यक्षत्वात्। सत्यपि प्रत्यक्षविरोधे तदुपमर्देन प्रव-

---

भेदग्रहणानुपपत्तिरित्याह। नहीति । प्रत्यक्षानुपलब्धीति। इतरेतरभावः प्रत्यक्षेण ग्रहणयोग्यस्तदभावो योग्यानुपलब्धिगम्योनापन्होतुं शक्य इत्यर्थः । ननु भिन्नतया धर्मिणं प्रतियोगिनं च गृहीत्वा इतरेतराभावरूपभेदग्रहणे इतरेतराश्रयः प्रसज्येतेत्याशङ्कां परिहरति। यदि त्विति । अथ द्वैतमात्रमपन्हूयते न पृथिव्यादि द्रव्यमित्याशङ्क्य निराकरोति। यदीति। स्पष्टार्थो-

र्तमानस्तद्बाधेनैवाऽऽगमोऽद्वैतमवगमयतीति चेत् ?, न, प्रवृत्त्यऽसम्भवात्—प्रत्यक्षं हि निरपेक्षं शीघ्रं जायमानं स्वविरुद्धस्यागमिकज्ञानस्य पदपदार्थसन्निध्यपेक्षायोग्यत्वन्यायालोचनसापेक्षतया विलम्बितप्रवृत्तेः प्रवृत्तिमेव निरुणद्धि ।

किं चाशक्यमेव श्रुत्या प्रपञ्चस्याऽसत्त्वं बोद्धुम्, बुद्ध्यमाने हि श्रुतिरपि प्रपञ्चान्तर्गतत्वादसती बोद्धव्या स्यात् । कथं च श्रुत्यैव श्रुतेरसत्त्वं बुद्ध्येत ? । असत्त्वेन हि प्रतीयमाना न प्रमाणं स्यात् । प्रमाणत्वे त्ववस्थिते—सत्तया प्रतीयमानायाः श्रुतेर्न मिथ्यात्वं शक्यं वक्तुम् । नह्येकस्यैव वस्तुनो युगपदेव सत्त्वमसत्त्वं च समुच्चित्य बोद्धुं शक्यम् ?, अन्यतरोपमर्देन ह्यन्यतरद् बुद्धावारोहति । ततश्च श्रुतिरऽस्तीति चेत् ?, न प्रपञ्चस्याऽभावः सम्भवति श्रुतेरपि प्रपञ्चत्वात् । नास्ति चेच्छ्रुतिः ? प्रमाणाभावादेव न प्रपञ्चापलापः सम्भवति ।

ननु स्वयं प्रकाशं ब्रह्म किमस्यान्येन प्रमाणेन ? । भवतु ब्रह्म स्वयं प्रकाशं, प्रपञ्चाभावस्य किमायातम् ? स हि प्रमाणमपेक्षत एव ।

कथं चाविद्यमानस्य प्रपञ्चस्य प्रतिभासः ?, । अविद्ययेति चेत् ?, कस्य पुनरियमविद्या ?, जीवानामिति चेत् ?, न, तेषामभावात् भावे वा द्वैतप्रसङ्गः । ब्रह्मणि तु विशुद्धविज्ञानात्मके निरवकाशैवाऽविद्या । विद्यात्मकमपि ब्रह्माऽविद्याशबलमिव भ्रान्त्याऽवगम्यत इति चेत् ? , कस्येयं भ्रान्तिः ?, यदि न कस्य

चित्सूक्तम् । जीवानामिति चेत् ?, न, तदभावात् । यदि ब्रह्मणः ?, नास्य भ्रान्तिः सम्भवतीत्युक्तम् । यदि च विद्यारूपेऽप्यविद्या स्यात् केनासावुच्छिद्येत ?। ध्यानादिभिरिति चेत् ? न, तेषामप्यभावात्, भावे तु द्वैतापत्तिः। ब्रह्मणि तु सहाऽवस्थानादविरुद्धा ऽविद्या न तेनोच्छेत्तुं सा शक्या । ततश्चाऽनिर्मोक्षप्रसङ्गः ।

तस्माद् ब्रह्मणः प्रशंसार्थैरस्थायित्वेन प्रपञ्चस्यासत्त्वमुपचरद्भिरौपनिषदैर्वादैस्तदनुसारिभिश्चेतिहासपुराणैर्भ्रान्तानां वाक्यतात्पर्यमजानानानां न्यायाभियोगशून्यानां प्रलापोयमऽद्वैतवाद इत्युपेक्षणीयः। तत् सिद्धमऽविकल्पस्य प्रत्यक्षस्य विशेषविषयत्वम् ।

अपरे तु स्वलक्षणमात्रगोचरं निर्विकल्पकमिच्छन्ति। तदपि प्रतीतिविरुद्धम्–प्रतीयते हि संमुग्धाकारं वस्तु सहसैव, यत् पश्चाज्जातिद्रव्यगुणक्रियानामभिः पञ्चधा सविकल्पकेन विकल्प्यते–गौरयम्, दण्ड्ययम्, शुक्लोयम्, गच्छत्ययम्, डित्थोयम्, इति । तत्र निर्विकल्पकमनेकाकारं वस्तु संमुग्धं गृह्णाति, सविकल्पकं त्वेकैकाकारं जात्यादिकं विविच्य विषयीकरोति ।

ऽग्रिमग्रन्थः । दूषणमुपसंहरति । तस्मादिति । उपपादितमर्थं निगमयति । तत्सिद्धमिति ।

मतान्तरमनुवदति । अपरेत्विति । स्वलक्षणं–क्षणिकवस्तुमात्रम् । दूषयति। तदपीति । निर्विकल्पके जात्यादेरपि

ननु षष्ठोपि विकल्पोस्ति—तदेवेदमिति, तत्कथं पञ्चधा विकल्प इत्युच्यते ?, न त्वयं जातिविकल्पो व्यक्तिप्रत्यभिज्ञा हीयम्, न संज्ञाविकल्पः—अनवगतसंज्ञानामपि भावात् । तिर्यञ्चोपि ह्यद्य जाताः स्वमातरं प्रथममुपलभ्य क्षणान्तरे पुनरुपलभमानाः सैवेयमिति शब्दानुवेधशून्यमेव प्रत्याभिजानन्ति, तस्मादियं षष्ठी कल्पनेति पञ्चविधत्वानुपपत्तिः ।

उच्यते—इयमेवास्माभिर्नामकल्पनेत्युच्यते । तथा हि—डित्थोयमिति तावद् गौरयमितिवत् गवात्मना डित्थात्मना वस्तु विकल्प्यते, न दण्डीतिवत् तत्सम्बन्धितया, मत्वर्थानुपादानात् । तत्र न डित्थशब्दो जातिवदर्थस्यात्मा अत्यन्ताभिन्नत्वाद् यतस्तेनैवार्थोनुरज्येत । तदेतदेवं विज्ञेयम्—डित्थशब्देन तद्वाच्यं पूर्वावगतं डित्थमुपस्थाप्य तदात्मना पुरस्स्थितोऽर्थो विकल्प्यते—डित्थोयमिति ।

किमुक्तं भवति ? योसावस्माकं डित्थः सोयं पुरस्स्थितो नान्य इति, सेयं व्यक्तिप्रत्यभिज्ञैव पञ्चमी कल्पना । सा च शब्दविदां नामरूषितैव भवतीति नामविकल्पनेति व्यवह्रियते । एतेन यदाहुः—"डित्थोयमित्यऽशब्दाकारस्यार्थस्य शब्दाकारेण विकल्पनादप्रमाणं सविकल्पकम्" इति तदपि निरस्त-

---

संमुग्धाकारेण प्रतीतेः स्वलक्षणमात्रगोचरत्वं प्रतीतिविरुद्धमित्यर्थः । पञ्चधेत्युक्तिमसहमानः शङ्कते । नन्विति । परिहरति । उच्यते इति । अत्रैव मतान्तरमुपन्यस्यति । एतेनेति । अशब्दरूपाणामेव भावानां सविकल्पकज्ञाने शब्दाकारेण निरूप्य-

म्। न ह्यत्र शब्दाकारेणार्थः प्रतीयते किं तु पूर्वावगतार्थस्मरणमात्रे शब्दस्य व्यापारः, तेन च स्मृतेनार्थेन तादात्म्येन पुरःस्थितार्थविकल्पनात्। आह च-

"यदा तु यादृशः पिण्डः पूर्वं शब्दात् प्रतीयते।

तादृशस्मरणे हेतुः शब्दस्तत्र यथार्थता" (श्लो. सू. ४ श्लो. २२६) इति।

तस्मान्नामविकल्पेपि जात्यादिवन्नास्त्यऽतद्रूपारोपः। किं पुनर्जात्यादिभिर्विकल्प्यते ?, द्रव्यम्। किं पुनरिदं द्रव्यं नाम ?, पृथिव्युदकतेजोवायुप्रभृति।

माणत्वात् भवति पाररूप्ये मिथ्यात्वमित्यर्थः। निरासे कारणमाह। नहीति। तदुक्तम्—

" न शब्दाभेदरूपेण बुद्धिरर्थेषु जायते।

प्राक् शब्दात् यादृशी बुद्धिः शब्दादपि हि तादृशी"(श्लो.वा.१७२)॥

अत्रैव वार्तिककृत्संमतिमाह। आह चेति। परमार्थतस्तु नाध्यासो नापि मिथ्यात्वमिति भावः। ननु गौरयमिति सामानाधिकरण्येन शब्दानुविद्धबोधात् तद्रूपसमारोपः स्यात्। अत्र ब्रूमः। यदि गोत्वादिरूपोऽर्थः सर्वदा शब्दाकारेणैव प्रतीयते तदा भेदाऽभावात् कुतोऽध्यासस्तदभावे च मिथ्यात्वं दूरापास्तम्। भेदावगतौ तु सुतरामध्यासाभावः अतोभ्रान्त्यैवेयमध्यासकल्पना तद्वादिनां अर्थशब्दज्ञानेषु त्रिष्वपि समाननिर्देशस्य भ्रान्तिमूलस्य सम्भवात्, यथाऽऽहुः—

"शब्देनैव हि निर्देशो गृहीतेऽर्थेऽवगम्यते।

गौरित्येव च निर्देशो वाच्यतद्बुद्धिवादिनाम्" (श्लो.वा.१८२)॥

इदानीं मतान्तरनिराकरणेन रूपादिसङ्घातातिरिक्तं धर्मिणं स्थापयितुमाह। किं पुनरिति। चक्षुरादीनामिति। एत-

ननु रूपादिव्यतिरिक्तं द्रव्यं नाम न किंचिदुपलभामहे। न च तस्योपलम्भकमस्ति, चक्षुरादीनां रूपादिष्वेवोपक्षीणत्वात्। गन्धरूपरसस्पर्शसंघातः पृथिवी, रसरूपस्पर्शसंघात आपः, रूपस्पर्शसंघातस्तेजः, शब्दस्पर्शसंघातो वायुः, एवं रूपादिसंघातभेदादेव पृथिव्यादिविभागो, न द्रव्यं नाम किंचिदिति सौगताः।

तदयुक्तम्—आगमापायिषु रूपादिषु यदनुयायिप्रत्यभिज्ञा जायते तद् द्रव्यम्। दर्शनस्पर्शनाभ्यां चास्य ग्रहणम्, प्रत्यभिज्ञा च—यथा बदरफलं श्यामावस्थायां रक्तावस्थायां च, यथा वा घटपिण्डकपालावस्थासु मृद्द्रव्यम्। अस्ति हि तत्र पिण्डावस्थाभेदे श्यामरक्तरूपभेदेऽपि द्रव्यप्रत्यभिज्ञा—मृदियं पिण्डावस्थामपहाय घटावस्था सञ्जाता, श्यामिमानं च त्यक्त्वा पक्वा सत्यऽरुणिमानं गृहीतवती, अनन्तरं घटावस्थामपहाय कपालिका जातेति। एवं तन्तुपटाद्यवस्थास्वपि द्रष्टव्यम्।

ननु तन्तुपटादिषु द्रव्यान्तरोत्पत्तिरेवाभिमता, अन्यथा ह्यऽवयव्यऽपलापः स्यात्¹। नाऽवयविनम-

---

दतिरिक्तद्रव्यमात्रबोधकषष्ठेन्द्रियस्याभावात् न द्रव्यसिद्धिरित्यर्थः। मन एव षष्ठमिन्द्रियमिति चेत्। न। तस्य स्वातन्त्र्येण बाह्यविषयव्यवस्थापनेऽसामर्थ्यात्। तदाहुः—

"क्षीणानि चक्षुरादीनि रूपादिष्वेव पञ्चसु।

न षष्ठमिन्द्रियं तस्य ग्राहकं विद्यते बहिः" इति॥

उपलम्भकाभावं परिहरति। दर्शनेति। अत्र वार्तिककृत्सं-

पन्हुमहे द्रव्यान्तरोत्पत्तिं तु नेच्छामः प्रतिपत्त्यभावात्। तन्तव एव हि संयोगविशेषादेकद्रव्यताभापद्यन्ते, अवयवी च भवन्ति, तादृशाश्च पटजातिं स्थौल्यं च बिभ्रत एकपटस्थूलबुद्ध्या गृह्यन्त इति लौकिकी प्रतिपत्तिः। अतो न द्रव्यस्य कदाचिदागमोऽपायो वा घटपटगवाश्वशुक्लरक्ताद्यवस्थानामेवागमापायौ। आह च—

"आविर्भावतिरोभावधर्मकेष्वनुयायि यत्।
तद्धर्मि यत्र च ज्ञानं प्राग्धर्मग्रहणाद्भवेत्" (श्लो. वा. १५२) इति। तथा "यादृशमस्माभिरभिहितं द्रव्यं तादृशस्यैव हि सर्वस्य गुण एव भिद्यते न स्वरूपम्" इति।

तत्सिद्धं द्रव्यम्। तच्च जात्यादिभिः पञ्चधा सविकल्पकेन विभज्यते। अतः सविकल्पकम-

---

मतिमाह। आह चेति। आविर्भावतिरोभावधर्मकेषु रूपादिषु यदनुयायि तद्धर्मि यथाऽग्निसंयोगप्रच्यावितप्राग्रूपः समुपजातरूपान्तरश्च घटः स एवायं घट इति प्रत्यभिज्ञायमानस्तदतिरिक्तो धर्मी। ननु रूपादीनामग्रहणे तस्यानवभासात् कथं तदतिरेकसिद्धिः। नैवं। धर्माग्रहणेऽपि क्वचित् धर्मिप्रतीतेः। दृश्यते च प्रदोषे शुक्लाग्रहणेऽपि बलाकापङ्क्तिः। उपपादितमर्थं निगमयति। अत इति। ननु विस्फारितेऽपि चक्षुषि शब्दसम्बन्धस्मरणोत्तरकालं पूर्वगृहीतानुसन्धानेन चोत्पद्यमानत्वात् अनक्षजत्वेनाप्रत्यक्षत्वं अनुभूते च वस्तुन्यभ्रष्टसंस्कारस्य जायमानत्वाच्च स्मृतित्वं सविकल्पकस्य। सत्यम्। तथापीन्द्रियार्थसन्निकर्षेणापरोक्षप्रतिभासतया चोत्पद्यमानत्वात् प्रत्यक्षत्वमभ्याह-

पि प्रत्यक्षम्, तत्पूर्वकं चानुमानादीति सिद्धं तेषामप्यनिमित्तत्वम् ।

इति प्रत्यक्षसूत्रम् ॥

तं, नापिस्मृतित्वम् पूर्वतोप्यधिकार्थप्रतिभासनात्। तथा हि पूर्वकालविशिष्टः प्रतिपन्नोऽपीदानीं वर्तमानकालतया गृह्यते स एवायं देवदत्त इति यथा सामान्यप्रत्यभिज्ञायामपि पूर्वमन्यव्यक्तिगतत्वेन ग्रहणमासीत् इदानीमन्यव्यक्तिगतत्वेनानुभूयते । यद्यपि पूर्वेद्युरनवगतमपरेद्युरवगम्यते तथाऽपि निर्विकल्पलक्षणेनावगतं सविकल्पकलक्षणेनावगम्यत इत्यधिकार्थत्वम् । यथाऽऽहुः—

"स्मर्येते शब्दसम्बन्धौ मा भूत् प्रत्यक्षता तयोः ।
तदप्रत्यक्षभावेन न त्वर्थस्यापि वार्यते ॥
गृहीतमपि गोत्वादि स्मृतिस्पृष्टं च यद्यपि ।
तथापि व्यतिरेकेण पूर्वबोधात् प्रतीयते ॥
व्यक्तिकालादिभेदेन तत्रास्त्यवसरो मितेः"(श्लो.वा.२३३)।

वस्तुतस्तु यथा ह्यालोकमनःसापेक्षतायामपि निर्विकल्पकस्याक्षजत्वं नापैति, तथा सविकल्पकस्यापि स्मरणसापेक्षतायामक्षजत्वं नापैति नापि मिथ्यात्वं भवतीति तत्त्वम् । अतो लिङ्गलिङ्गिसामान्ययोस्तत्सम्बन्धस्य च सविकल्पकप्रत्यक्षवेद्यत्वादुपपन्नमनुमानादीनां तत्पूर्वकत्वमित्युपसंहरति । तत्पूर्वकं चेति । अधिकरणं त्वेवम् । धर्मो विषयः प्रत्यक्षादिभिरपि गम्यते चोदनयैवेति सन्देहः प्रत्यक्षादीनां प्रमाणत्वेन प्रमेयावभासकत्वात् धर्मस्य प्रमेयत्वात् प्रत्यक्षादिभिरपि गम्यते इति पूर्वः पक्षः धर्मस्य प्रमेयत्वेऽपि प्रत्यक्षस्य वर्तमानमात्रविषयत्वात् अनुमानादेश्च तत्पूर्वकत्वात् नोदनयैव गम्यत इति सिद्धान्तः ॥४॥

(पञ्चमं धर्मे वेदप्रामाण्याधिकरणम्)

सू० औत्पत्तिकस्तु शब्दस्यार्थेन सम्बन्धस्तस्य ज्ञानमुपदेशोऽव्यतिरेकश्चार्थे ऽनुपलब्धे तत्प्रमाणं बादरायणस्यानपेक्षत्वात् ॥ ५ ॥ *

उक्तं प्रत्यक्षादीनामनिमित्तत्वम् । तत एव तन्मूलपुरुषवचनस्याप्यनिमित्तत्वम् । एवं तर्हि शब्दस्य सर्वत्र प्रमाणान्तरापेक्षयैव प्रामाण्यदर्शनात् तदभावे तस्याप्यप्रामाण्यादऽभावगम्यत्वमेवायातं धर्मस्येत्याशङ्कानिराकरणाय चोदनायाः प्रामाण्यमु-

---

औत्पत्तिकस्तु—त्वात् ॥ ५ ॥

ननु प्रत्यक्षादीनामनिमित्तत्वोपपादनेनार्थाच्चोदनैव धर्मे प्रमाणमित्यवधारणस्य सिद्धत्वात्किमुत्तरसूत्रेणेत्याशङ्क्य शङ्काविशेषनिराकरणार्थत्वं दर्शयितुमाह । उक्तमिति । ननु पौरुषेयस्यानिमित्तत्वे चोदनायाः किमायातमत आह । एवमिति । ननु लोकप्रसिद्धेरेव धर्माधर्मयोरवगतिसम्भवात्कथमभावगम्यत्वोक्तिः यदाह भगवान् वेदव्यासः—

"इदं पुण्यमिदं पापमित्येतास्मिन् पदद्वये ।
आचण्डालं मनुष्याणामल्पं शास्त्रप्रयोजनम्" ॥

---

* शब्दस्य—वेदघटकपदस्य अर्थेन सह सम्बन्धः—शक्तिरूपः औत्पात्तिकः—स्वाभाविकः नित्य इति यावत् । अतः तस्य—धर्मस्य ज्ञानं—ज्ञानसाधनं करणेल्युट् । अनुपलब्धे—प्रत्यक्षादिप्रमाणैः, उपदेशः अव्यतिरेकः—अर्थाव्यभिचारी दृश्यते, अत इतरानपेक्षत्वात्—प्रत्यक्षाद्यनपेक्षत्वात् तत्—विधिवाक्यं धर्मे प्रमाणं बादरायणाचार्यस्याऽनुमतमिति सूत्रार्थः ।

च्यते । सत्यम्—लोके प्रमाणान्तरमूलानां प्रामाण्यम्, अतन्मूलानां चाप्रामाण्यं दृश्यते, न त्वेवमपि सापेक्षं प्रामाण्यं किं तु स्वत एव । अनाप्तवाक्यस्य त्वऽप्रामाण्यं न मूलविरहात् । किं तु दुष्टमूलतया, शब्दस्य दुष्टत्वात्स्वाभाविकस्य प्रामाण्यस्याऽपवादात्।

अपौरुषेये तु वेदे यद्यप्याप्तप्रणीतत्वं नास्ति त-

नन्वेवं पुण्यपापपदप्रमाणको धर्म इत्युक्तं भवति न लोकप्रमाणकः । मैवम् । तत्प्रयोगस्यैव लोकायत्तत्वादयमनुपालम्भः । नचाप्रमाणं लोकप्रसिद्धिः ब्राह्मणादिजातिविवेकस्य तदधीनत्वात् सकलशब्दार्थावधारणस्य च तदायत्तत्वात् अतो निषिद्धेऽपि प्रत्यक्षादौ नाभावः शङ्कितव्यः । सत्यमेवैतत् । प्रसिद्धेरेव तु प्रत्यक्षादिमूलान्तरनिषेधेन निर्मूलत्वमाशङ्क्य समूलताऽत्र प्रदर्श्यते । न च प्रसिद्धिः प्रत्यक्षादिवत्स्वत एव प्रमाणं, स्मरणं हि प्रसिद्धिशब्देनोच्यते तच्च प्रत्यक्षादिमूलमेव । अव्यवस्थिता च प्रसिद्धिः । नास्तिका ह्यहिंसामेव धर्ममाहुः । अन्ये तु प्राजापत्यादिकं तपः पीडात्मकत्वात्परपीडावदधर्म एवेत्याहुः । आर्यास्तु विधिनिषेधप्रमाणकौ धर्माधर्मौ सङ्गिरन्ते । एवं परस्परविगानात्स्वतोऽप्रमाणमेव प्रसिद्धिः । नाप्यार्यप्रसिद्धेर्धर्मं प्रति प्रामाण्यं विगानादिति वाच्यम् । तस्य शास्त्रप्रामाण्यासिद्ध्युत्तरकालीनत्वात् । तथा च वक्ष्यति "शास्त्रस्था वा तन्निमित्तत्वा"दिति[1] । अतो ऽभावगम्यत्वानिराकरणाय चोदनाप्रामाण्यमुपपादनीयम् । यथाहुः—

"तस्मादभाववक्तृस्थौ धर्माधर्मौ न शक्नुयात् ।
चोदना चेत्समुद्धर्तुं ग्रस्तौ तेनैव पश्यताम्"(श्लो.वा.सू.५।८)इति॥

प्रामाण्यमेव वक्तुं भूमिमारचयति । सत्यमिति । अपौरुषे-

१ जै० सू० १ अ० ३ पा० ९ सू० ।

थापि प्रामाण्यस्य तदपेक्षाऽभावादऽनाप्तस्पर्शनिमि-त्तदोषाभावाच्चाऽनपोदितं प्रामाण्यं भवति । त्रेधा ह्यत्र पुरुषानुप्रवेशः–पदपदार्थसम्बन्धद्वारेण, वाक्य-वाक्यार्थसम्बन्धद्वारेण, ग्रन्थस्यैव वा भारतादिवत् पौरुषेयत्वात् । न त्वेतत् त्रयमप्यस्ति । पदपदार्थ-सम्बन्धस्य नित्यत्वमत्रौत्पत्तिकशब्देनोक्तम्, वाक्यार्थस्य च पदार्थमूलत्वं वेदस्य चाऽपौरुषेयत्वमु-परिष्टाद्वक्ष्यते । न च साक्षाद्बाधकमस्तीत्यऽव्यति-रेकशब्देनोच्यते । अनुपलब्धार्थत्वाच्च नानुवादल-क्षणमप्रामाण्यमस्तीति "अर्थेऽनुपलब्धे" इत्यनेनो-

यत्वमुपपादयितुमाह । त्रेधा हीति । सूत्रं योजयति । पदेति । नित्यत्वमत्र स्वाभाविकत्वं शब्दार्थयोर्नित्यः सम्बन्धो न समय-लक्षण इत्यर्थः । अनेन कारणदोषाभाव उक्तः । तस्याऽग्निहोत्रा-दिलक्षणस्य धर्मस्य ज्ञानं–निमित्तं यस्मादयमुपदेशः । ननु ज्ञा-नमुपदेश इति ज्ञानोपदेशशब्दार्थयोर्भिन्नार्थत्वात् सामानाधिक-रण्यानुपपत्तिः उपदेशोहि शब्द उच्यते ज्ञानं चार्थावगमः । नच शब्द एव ज्ञानं भवति । यदाह भाष्यकारः "उपदेश इति विशिष्टस्य शब्दस्योच्चारणम्" (शा० भा० । नैष दोषः । एतस्य भावसाधनत्त्वे सामानाधिकरण्यानुपपत्तिः स्यात् करणसा-धनस्त्वसौ । करणे ल्युट् ज्ञायते ऽनेनेति ज्ञानं ज्ञापकं प्रमाणमिति यावत् । ततश्चायमर्थः उपदेशः–सविधिकं वाक्यं धर्मे ज्ञानं–प्रमाण-मिति । एतेनानुत्पत्तिलक्षणमप्रामाण्यं निराकृतम् । तदुक्तम्--

"उपदेशोहि भवति ज्ञानं तस्येति योग्यता ।
ज्ञायते येन तज्ज्ञानमेकाधिकरणत्वतः" (श्लो.वा.९) ॥

अव्यतिरेकशब्देन बाधकप्रत्ययनिरासः । चकारात् संश-

क्तम् । एतच्च विशेषणत्रयमुपाददानेन सूत्रकारेण कारणदोषबाधकज्ञानरहितमऽगृहीतग्राहि ज्ञानं प्रमाणमिति प्रमाणलक्षणं सूचितम् ।

यस्य, अर्थेऽनुपलब्धे इत्यनुवादत्वं निरस्यति, अतस्तच्चोदनाख्यं प्रमाणमेवानपेक्षत्वात्, न ह्येवंसति प्रत्ययान्तरमपेक्षितव्यं अनाप्तप्रणीते हि वाक्ये प्रतिपत्तुः प्रमाणान्तरसंवादेन प्रामाण्यमाप्तप्रणीते तु तत्प्रमाणान्तरापेक्षा, चोदनायां त्वपौरुषेयत्वेनोभयापेक्षा नास्तीत्यनपेक्षत्वादित्युक्तम् । यथाहुर्वार्तिककाराः—

"स्वप्रत्ययान्तरापेक्षा स्यादनाप्तनरोक्तिषु ।
आप्तोक्तिषु परापेक्षा नोभयं चोदनासु तदिति"(श्लो.वा.१६७) ॥

बादरायणग्रहणं तु पूजार्थम् । बादरायणस्याप्येतन्मतमित्यर्थः । पिण्डितार्थं दर्शयति । एतच्चेति । ननु ज्ञानशब्देनैव प्रामाण्यमुपदेशस्योक्तमतस्तत् प्रमाणमिति व्यर्थम् । सत्यम् । नानेन तस्यैव पुनः प्रामाण्यमुच्यते, किन्तु निरपेक्षत्वेन कार्येऽर्थे शब्दस्य यत् प्रामाण्यं तत् स्वत इति नानर्थक्यम् । यथाऽऽहुः —

"औत्पत्तिकगिरा दोषः कारणस्य निवार्यते ।
अबाधोऽव्यतिरेकेण स्वतस्तेन प्रमाणता ॥
सर्वस्याऽनुपलब्धेऽर्थे प्रामाण्यं स्मृतिरन्यथा" (श्लो. वा. ५ सू० श्लो ११) इति ।

अनुपलब्ध इत्युपदेशाख्यप्रमाणविषयविशेषणम् । प्रत्यक्षादयस्त्वनुपलब्धेष्वपि प्रवर्तन्त इतिभावः । सर्वग्रहणं चोत्पत्तिविनियोगप्रयोगाविध्यभिप्रायम् । ननु "चोदनालक्षणोऽर्थो धर्म" इति चोदनाप्रामाण्यं प्रतिज्ञातं "तस्य ज्ञानमुपदेश" इत्युपदे-

नन्वेवं धारावाहिकेषूत्तरेषां पूर्वगृहीतार्थविषयकत्वादप्रामाण्यं स्यात् । तस्मात् 'अनुभूतिः प्रमाणम्' इति प्रमाणलक्षणम् । स्मृतिव्यतिरिक्ता च प्रतीतिरनुभूतिः । स्मृतिश्च संस्कारमात्रजं ज्ञानमभिधीयते । मात्रग्रहणं च संस्कारसध्रीचीनेन्द्रियजस्य प्रत्यभिज्ञानस्य स्मृतित्वप्रसङ्गेनाप्रामाण्यं मा प्रसाङ्क्षीदित्येवमर्थम् । तदेवम्—संस्कारातिरिक्तकारणजन्यं ज्ञानं प्रमाणमित्युक्तं भवति । तदिदं स्वप्नदर्शने तावदव्यापकम्, संस्कारमात्रजस्यापि ज्ञानस्य स्वरूपे कर्तरि च प्रामाण्यमिष्टं भवताम् ।

अथ स्मर्तव्यापेक्षयैव स्मृतेः स्मृतित्वं तद्विषयसंस्कारजत्वात्, स्वरूपकर्त्रपेक्षया त्वनुभूतिरेव, अतः सिद्ध्यति प्रामाण्यमित्युच्यते ? एवं तर्हि मात्रग्रहणमनर्थकम्, प्रत्यभिज्ञानस्यापि पूर्वानुभूतांशापेक्षयैव स्मृतित्वात् । तत्र चाप्रामाण्यमिष्टमेव, यत्र त्वंशे प्रामाण्यं तत्रानुभूतिरेव सा ।

शस्य साधितमित्यसम्बद्धमिव । मैवम् । उभयोरेकार्थत्वात् । उक्तं च—

"चोदना चोपदेशश्च विधिश्चैकार्थवाचिन" श्लो.वा.११) इति ।

अर्थेऽनुपलब्ध इत्येतदाक्षिपति । नन्विति । उपलब्धार्थविषयस्यापि लोके प्रामाण्याङ्गीकारादिति भावः । किं तर्हि प्रमाणलक्षणमित्यपेक्षायामेकदेश्यभिमतं लक्षणं दर्शयति । तस्मादिति । दूषयति । तदिदमिति । तस्यापि ज्ञानस्य तेनात्मांशस्वात्मांशयोः प्रामाण्याङ्गीकारादित्यर्थः । अतिव्याप्तिमाह ।

किं चानुवादानाम्—"य एवं विद्वान् पौर्णमासीम्" इत्यादीनामपि संस्कारमात्रजत्वाभावात् प्रामाण्यं स्यात् । भवतु इति चेत् ?, न, लोकविरोधात् । तथा लौकिकमपि वाक्यं वक्तृज्ञानानुमिते ऽर्थेऽनुवादकतया प्रवर्तमानं प्रमाणं स्यात् । न चैतदिष्टं भवताम्—असंनिकृष्टग्रहणमनुवादानां शास्त्रत्वानिवृत्त्यर्थमित्यङ्गीकरणात् ।

अथा ऽनपेक्षं प्रमाणम्=यत्स्वविषये प्रमाणान्तरं नापेक्षते तत् प्रमाणम् । अनुवादानां तु पुरोवादसापेक्षत्वादप्रामाण्यमिति ?। एवं तर्हि लौकिकं वाक्यमप्यनुमिते ऽर्थेप्रवर्तमानमनुमानस्य शङ्कानिराकरणमात्रौपयिकत्वादर्थप्रतिपादने तदपेक्षाऽभावात् प्रमाणं स्यात् ।

तथा ऽनुमानस्य प्रामाण्यं न स्यात्, तद्धि नियमग्रहणमपेक्षते । न च गृहीतमर्थं मात्रयाऽप्यधिकं गृह्णा-

---

किंचेति । वाक्यत्वादिष्टमेव प्रामाण्यमित्यभिप्रायेणाह । भवत्विति । अनिष्टत्वे नियामकमाह । असन्निकृष्टेति । शास्त्रं शब्दविज्ञानादित्यत्रेत्यर्थः । निराकरोति । एवमिति । अनुमितेऽप्यर्थे प्रवर्तमानं प्रमाणं स्यात् अत्र हेतुः स्वार्थप्रतिपादने प्रमाणान्तरापेक्षाभावात् । नन्वनुमानमपेक्षत इत्याशङ्क्याह । अनुमानस्येति । अनुमानं तु वाक्यस्य निर्मूलत्वशङ्कानिराकरणमात्र एवोपयुज्यते न त्वर्थप्रतिपादने तदपेक्ष्यत इत्यर्थः । नन्वनुमानस्य स्वसिद्ध्यर्थं नियमग्रहणापेक्षा न तु स्वार्थप्रतिपादन इत्याशङ्क्याह । न चेति । यद्यपि मतान्तरेऽनुमानस्याधिकार्थविषयत्वं तथापि तन्मते नास्तीत्यर्थः । अतोऽस्मदुक्तमेव

तीति भवतां दर्शनम् । पीतशङ्खज्ञानमप्यनुभूतित्वात् प्रमाणं स्यात् । इष्टमेवेति वदतो लोकविरोधः। तस्माद् 'यथार्थमगृहीतग्राहि ज्ञानं प्रमाणम्' इति वक्तव्यम् । धारावाहिकेष्वप्युत्तरोत्तरेषां कालान्तरसम्बन्धस्यागृहीतस्य ग्रहणाद् युक्तं प्रामाण्यम् ।

सन्नपि कालभेदोऽतिसूक्ष्मत्वान्न परामृष्यत इति चेत् ? अहो सूक्ष्मदर्शी देवानाम्प्रियः । यो हि समानविषयया विज्ञानधारया चिरमवस्थायोपरतः सोऽनन्तरक्षणसम्बन्धितयाऽर्थं स्मरति । तथा हि—किमत्र घटोऽवास्थित इति पृष्टः कथयति—अस्मिन् क्षणे मयोपलब्ध इति । तथा प्रातरारभ्यैतावत्कालं मयोपलब्ध इति । कालभेदे त्वगृहीते कथमेवं वदेत् । तस्मादस्ति कालभेदस्य परामर्शः । तदाधिक्याच्च सिद्धमुत्तरेषां प्रामाण्यम् ।

ननु यथार्थतापि चेत् प्रमाणलक्षणम्, उष्णजल-

लक्षणं न्याय इत्युपसंहरति । तस्मादिति । उत्तरोत्तरेषां—ज्ञानानाम् । चोदयति । सन्नपीति । कालस्य परोक्षत्वात्प्रत्यक्षधर्मस्य तन्तुनभस्संयोगवदप्रत्यक्षत्वात्तद्भेदस्यापरामर्श इति भावः । कालभेदे त्विति । अयमाशयः नास्माकं वैशेषिकादिवदप्रत्यक्षः कालः किन्तु प्रत्यक्ष एवाऽस्मिन् क्षणे मयोपलब्ध इत्यनुभवात् । अरूपस्याप्याकाशवत्प्रत्यक्षत्वं भविष्यति, नहि रूपिप्रत्यक्षमस्माकं प्रत्यक्षलक्षणं, किन्तु संविदेव परोक्षापरोक्षनिर्भासा जायमाना इदं प्रत्यक्षमिदमप्रत्यक्षमिति विभजते विस्फारिताक्षस्य तु भवत्येवोत्तरोत्तरक्षणसंभिन्नावभास इति । प्रमाणलक्षणेऽव्याप्तिं शङ्कते । नन्विति । इष्टापत्त्या परिहरति ।

ज्ञानमप्रमाणं स्यात् । इष्टमेवैतत् । ननु लोकविरोधः स्यात् ?, स्याद् यद्यऽयथार्थतां जानन्त एव लौकिकाः प्रामाण्यं मन्वीरन् । ते तु यथार्थतामेवैतस्य मन्यमानाः प्रामाण्यमऽभ्रान्तत्वं च मन्यन्ते । ये त्वयथार्थतां जानन्ति ते नैव प्रामाण्यं मन्यन्ते, नाप्यऽभ्रान्तताम्, तस्मान्नास्ति विरोधः ।

पीतशङ्खज्ञानस्यापि स्मृतित्वाभिमानादनुभूतित्वापरिज्ञानादप्रामाण्यं मन्यन्ते, अतो ऽस्माकमपि नास्ति विरोध इति चेत् ?, तदयुक्तम्—न हि लौकिकाः शुक्तिरजतज्ञानेऽपि स्मृतित्वं मन्यन्ते न तरां पीतशङ्खज्ञाने । तस्मात्सूक्तम्—" अर्थे ऽनुपलब्धे" इति ।

इष्टमिति । विरोधं परिहरति । स्यादिति । इदानीमनेनैव न्यायेनैकदेश्यपि स्वमते लोकविरोधपरिहारं शङ्कते । पीतशङ्खेति । ये त्वनुभूतित्वं जानन्ति ते तु प्रामाण्यमेव मन्यन्त इति नास्ति विरोध इत्यर्थः । परिहरति । तदिति । यत्र प्राभाकरमते शुक्तिरजतज्ञाने स्मृतित्वं सम्भाव्यते तत्रापि न लौकिकानां स्मृतित्वाभिमानः किमु वाच्यं पीतशङ्खज्ञाने इत्यर्थः । उपपादितमर्थं निगमयति । तस्मादिति । अत्र सूत्रकारेण चोदनोपदेशशब्दाभ्यां विधिराश्रितस्तत्प्रयोजनं न पश्यामः । न तावत्साध्यसाधनभावावगमः विधिं विनाप्याख्यातेषु साध्यसाधनभावावगमोपपत्तेः । आख्यातप्रत्ययोहि करोत्यर्थरूपां भावनामवबोधयति, सा च साध्यसाधनभावमन्तरेण नोपपद्यते । यथा हि लोके ओदनं पचतीत्युक्ते पाकौदनयोः साध्यसाधन-

---

१ तदुक्तम् वाक्यान्तरे समर्थेपि किमर्थं विधिराश्रितः । साध्यसाधनसम्बन्धः सर्वाख्यातेषु विद्यते ॥

सम्बन्धबुद्धिरेवं स्वर्गकामोयजेतेत्यतोऽपि यागेन स्वर्गः सिद्ध्यतीति गम्यते एव, आख्यातप्रयोगस्य च सर्वत्र भावात् तेन विना च साकाङ्क्षस्य वाक्यस्य स्वार्थपर्यवसानाभावात् । अथ तस्याः साध्यसाधनमात्रेणोपपत्तेः स्वर्गस्यैव साध्यत्वं यागस्य च साधनत्वमित्ययमर्थो विधिं विना न सिद्ध्यतीत्युच्येत । तन्न । स्वर्गकामोयजेतेत्यत्र स्वर्गयागाभ्यामन्विता भावनाऽवगम्यते तत्र स्वर्गस्येष्यमाणत्वेनाऽवगमात्साध्यत्वमेव युक्तम्, यागस्य तु योग्यत्वात्सान्निधेश्च तत्साधनत्वमिति नास्ति विधेः प्रयोजनम् । अथोच्येतानुष्ठितो यागादिर्धर्मो न चानुष्ठानं प्रवर्तकादृते सम्भवति अतः प्रवृत्तिसिद्ध्यर्थं विध्याश्रयणमिति । तदपिन । तत्प्रयोजनार्थिनं इच्छयैव तत्र प्रवृत्तिसिद्धेः अनिष्टेषु विधिशतेनाप्यप्रवृत्तेः इतिकर्तव्यतांशेऽपि करणोपकारकत्वज्ञानात्प्रवृत्तिः । नाप्यधर्मवर्जनार्थो विधिः प्रतिषेधादेव नञस्तत्सिद्धेः । श्रूयमाणोऽपि विधीरागादिलक्षणामेव प्रवृत्तिमनुवदेत् यद्धननं कुर्यादिति । ननु विधायकः स्यात् एषा हि तत्र वचनव्यक्तिः यद्धन्यात्पिबेद्वा तन्नेति । अविधायकत्वे युक्तिकलापस्तात्पर्यटीकायामवगन्तव्यः । अतोऽनर्थको विधिप्रामाण्यप्रतिपादनग्रहोऽपौरुषेयः शब्दो धर्मे प्रमाणमित्येतावदेव वक्तव्यम् । उच्यते । यदुक्तं समभिव्याहारादेव स्वर्गयागयोः साध्यसाधनभाव इति । तन्न । यजेतेतिपदश्रुत्या समभिव्याहाररूपवाक्यबाधेन भाव्यांशे धात्वर्थस्यैव निवेशनात्, विधौ तु सति समानप्रत्ययोपात्तविध्यवरुद्धा भावना विधेः प्रवर्तनाशक्तिरक्षार्थं विप्रकृष्टमपि पुरुषार्थरूपं स्वर्गादि फलं भाव्यत्वेन गृण्हाति यागं

१ सर्ववाक्येषु चाख्यातं तेनाकाङ्क्षानिवर्तनात् ।

२ प्रवृत्तिसिद्धिरिच्छातः प्रतिषेधात्तु वर्जनम् ।

च साधनत्वेनेति श्रेयःसाधनत्वेन यागादेर्धर्मत्वसिद्धिर्विधेः प्रयोजनम्। यथाऽऽहुः—

"विधावनाश्रिते साध्यः पुरुषार्थो न लभ्यते।
श्रुतस्वर्गादिबाधेन धात्वर्थः साध्यतां व्रजेत्॥
विधौ तु तमतिक्रम्य स्वर्गादेः साध्यतेष्यते।
तत्साधनस्य धर्मत्वमेवं सति च लभ्यते" (श्लो. वा. १.५)॥

ननु भावनासामर्थ्यादेव पुरुषार्थस्य भाव्यत्वसिद्धिः पुरुषप्रयत्नरूपा हि सा, न ह्यपुरुषार्थे चेतनस्य प्रयत्नः सम्भवति, पदश्रुत्या च यागस्य तत्साधनत्वावगतिरिति किं विधिना। मैवम्, प्रयत्नस्येच्छायोनित्वे तस्याश्च श्रेयःसाधनत्वज्ञानाधीनत्वात् तज्ज्ञानस्य च विधिं विनाऽनुपपत्तेरित्यलं प्रपञ्चेन।

अत्रेदमुच्यते—यदुक्तं विधौ सति पुरुषार्थः साध्यो लभ्यत इति तदनुपपन्नम्। विध्यनिरूपणात्। तथाहि—लिङादिशब्दविशेष एव विधिस्तद्व्यापारातिशयो वा कोऽपि) तदर्थभेदो वा। नाद्यः आप्ते हि बुद्धिपूर्वकारिणि प्रवर्तके भवति प्रवृत्तिविषयव्यापारस्य फलवत्त्वाध्यवसायः शब्दस्त्वचेतनोऽस्मिन् प्रवर्तयत्यपि न पुरुषार्थप्रतिलम्भः। नहि प्रबलपवनाभिहतो गर्ते निपतन् फलं लभते। किञ्च प्रमाणानां प्रमेयोपदर्शनात् अन्यत्र व्यापारो न दृष्टचरः प्रत्यक्षं हि रूपादीनुपदर्शयति। ननु प्रवर्तयति शब्दोऽपि प्रमाणमतस्तदपि न प्रवर्तयेत्। प्रवर्तकत्वेन च प्रमाणानां वैफल्यं नोपपद्येत उपादानमात्रस्यैव फलत्वापातात्। कण्टकादिषु प्रत्यक्षेषु प्रवर्तमानो जिहासन्नपि तान् गृह्णीयात्। प्रयोगश्च शब्दो न प्रवर्तकः प्रमाणत्वात्प्रत्यक्षादिवत् शब्दस्य च प्रवर्तकत्वे नित्यत्वात् सर्वदैव प्रवृत्तिप्रसङ्गः सम्बन्धज्ञानाद्यपेक्षा च नस्यात् कारकाणां तथापेक्षाभावात्। अत एव

न शब्दव्यापारोपि विधिः। अस्तु तर्हि लिङादीनामभिधेय एवाभिधाख्योव्यापारोविधिः। मैवम्। कार्यान्वियस्य तस्याभिधेयत्वानुपपत्तेः। अनन्यलभ्यस्यैव शब्दाभिधेयत्वाभ्युपगमात्। अभिधानोपगमे चानवस्थापातात् विशेषहेतोरभावाच्चाऽभिधामात्रस्य प्रवर्तकत्वप्रसङ्गः अनभिधेयत्वे त्वशब्दार्थस्य भावनासमभिव्याहारानुपपत्तिः। अस्तु तर्हि कार्यरूपोऽर्थभेदोविधिः तस्य च प्रमाणान्तराऽगोचरत्वेन चोदनामात्रविषयत्वात् अपूर्वत्वं, कालत्रयविपरिवर्त्यर्थगोचराणि प्रमाणान्तराणि, कार्यं त्वपरामृष्टकालभेदं स्वप्रमाणादवगम्यते। कालत्रयापरामर्शादसदेव कार्यमापद्येत इति चेत्। न। कालेनैकान्तात्, नहि कालः कालान्तरावच्छिन्नो, न च नास्ति, कालान्तरावच्छेदे त्वनवस्था स्यात्, कार्यमेव च मनसि विपरिवर्तमानं नियुङ्क्त इति साम्येन नियोग उच्यते। ननु नियोक्तृव्यापारो नियोगो न च वेदे नियोक्ताऽस्ति अपौरुषेयत्वात् शब्दस्याऽनियोक्तृत्वात्। मैवम्। तस्य व्यापारत्वानङ्गीकारात् अदूरविप्रकर्षेण तु नियोगादिपदप्रयोगः। कथमनन्यगोचरे कार्यात्मनि व्युत्पत्तिः तदभावे वा कथं शब्दात्प्रतिपत्तिः। सत्यमेतत्, तथाऽपि लिङादीनां सकलेतरशब्दविलक्षणः कोऽपि महिमा यदविदितसमया अपि स्वार्थं गमयन्तीति कल्प्यते। अथ वा कार्यमात्रे सङ्केतग्रहो योग्यतया च वेदे कार्यविशेषावगतिरिति न किञ्चिदनुपपन्नम्। अतः कार्यमेव विधिरित्याचार्याः प्रतिपेदिरे। प्रेषणादीनां तु वेदे व्यभिचारात्। एवं तर्हि इष्टाभ्युपायता लिङादीनामर्थो भविष्यति प्रवृत्तौ तस्य सर्वत्राऽव्यभिचारात् प्रवृत्तिहेतुत्वेन तस्यैव प्रवर्तनारूपत्वात् अतस्तदेव लोकवेद-

साधारणं चोदनोपदेशादिशब्दत्रवाच्यं लिङादीनामर्थ इति युक्तम् । एतच्चायुक्तं प्रतीतिविरोधात् लिङादिश्रवणानन्तरं प्रवर्तनाया एवावगमात् नेष्टाभ्युपायत्त्वावगमः । नन्विष्टाभ्युपायतैव प्रवर्तना ? नेति ब्रूमः "तरतिमृत्यु"मित्याद्यर्थवादादपि तदवगतेस्तत्रापि विधित्वप्रसङ्गः । ननु यागेनेति तृतीयया विधौ साधनत्वावगतिर्नार्थवादे तदभावात् । स्यादेवं यदि यागेनेति तृतीया श्रूयेत विधेरेवायं महिमा यदतृतीयान्तोऽपि याजिः करणतया निर्दिश्यते । किंच इष्टाभ्युपायो यागः यागेन स्वर्गः सिद्ध्यतीत्यादौ विधित्वप्रसङ्गः स्पष्टमेवेष्टाभ्युपायत्वावगमात् अनन्तरं नैवमपि यागस्वर्गयोः साध्यसाधनसम्बन्धसिद्धिः नियोगो हि तदा साध्यो न च साध्यद्वयमेकत्र समवैतीत्यादिना नियोगविचारः प्रस्तावितः सोऽनुपयुक्तत्वादस्माभिरुपेक्षितः ।

अनन्तरं यथावार्तिकमेवानुसन्धास्यामः एवंहि वार्तिककृता भावार्थाऽधिकरण उक्तं लिङादिशब्दानां पुरुषं प्रति प्रयोजकव्यापारोऽभिधात्मिका "भावना विधि"रित्यादिना वार्तिकानुसारेण विधिस्वरूपं निरूपितं सुचरितमिश्रैस्तदेवा स्माभिः सङ्क्षिप्यते । द्वे किल भावने मीमांसकाः सङ्गिरन्ते शब्दात्मिकाऽर्थात्मिका चेति । तत्रार्थात्मिका स्वर्गादिफलकर्मिका यागादिधात्वर्थकरणिका स्ववाक्यप्रकरणान्यप्रकरणानारभ्यवादस्मृतिलोकाचारप्राप्ततत्तदितिकर्तव्यतावती तत्र तत्र सिद्ध्यतीति । शब्दात्मिका तु लिङादिशब्दानां प्रयोजकानां प्रयोज्यपुरुषकर्मिका अभिधासम्बन्धज्ञानकरणिका अर्थवादोदितप्राशस्त्येतिकर्तव्यतावतीति विवेकः । शब्दव्यापाररूपाप्यभिधा शब्दात्मिका व्यापारतद्वतोरनतिरेकात् द्रव्यमेव हि पूर्वावस्थातः प्रच्युतं परावस्थामप्राप्तं पूर्वापरीभूतं

व्यापारशब्दवाच्यं, भावना हि लिङादिभिरभिधीयमाना न स्वरूपमात्रेण वर्तमानापदेशवदभिधीयते । किं तर्हि ? कुर्यादिति प्रवृत्तिविषयतया, अतो लिङादीनामभिधा पुरुषकार्मिकेत्युच्यते । उक्तं च—"पुरुषं हि वदन्ति भावये" दिति । लिङादिश्रवणानन्तरं प्रवृत्तिहेतुप्रत्ययः सर्वस्य भवतीत्यविवादं प्रवृत्तिहेतुस्वरूपे तु विप्रतिपत्तिः तत्र सम्भावितानामन्येषां प्रवृत्तिव्यभिचारित्वात्प्रमाणान्तरागोचरे च प्रवृत्त्यहेतोरुत्पत्त्यसम्भवात् अभिधेयप्रत्ययवतो न्नीयमानस्वरूपं लिङादीनामभिधानमेव प्रवृत्तिहेतुरिति युक्तं स एव प्रवर्तना पुरुषप्रवर्तकत्वात् । लिङादिव्यापारोपि सन् अभिधेयप्रत्ययहेतुत्वादभिधेय इत्युच्यते । यतः प्रवृत्तिदर्शनं तद्व्यापारः प्रवर्तना प्रवृत्तिहेतुत्वात् । न च शब्दान्तरेभ्यः प्रवृत्तिरुपलभ्यते ऽतो न तदभिधा सुप्रवर्तनात्वप्रसङ्गः । यत्तु कार्योन्नेयत्वादनभिधानमुक्तं तन्न । भावनावगतिरूपस्य कार्यस्य वर्तमानापदेशेष्वपि प्रसङ्गात् । प्रवर्तेऽहमिति ज्ञानं तु प्रवर्तनाज्ञानोत्तरकालीनं न तदुन्नायकं अतोऽनन्यप्रमाणकत्वादुपपन्नमभिधेयत्वमभिधायाः । नापि व्युत्पत्तिविरहः प्रवृत्तिहेतुत्वेनैवार्थापत्तितस्तदवगमात् तथा हि—यत्र तावल्लिङादिभ्यः प्रवृत्तिरुपलभ्यते तत्र मया प्रवर्तितव्यं इत्यन्तः सङ्कल्पात्मा लिङ्वृत्तिविशेष उन्नीयते । अप्रवर्तमाना अपि लिङ्श्राविणः प्रवर्तस्वेति मामयमाहेति वक्तारं निर्दिशन्ति । तेनावगम्यते प्रवृत्तिहेतुरभिहितो लिङा स च नर्ते व्यापारात्सिद्ध्यति एतदेवास्यानन्यप्रमाणकत्वं य-त्प्रतिपत्तिगम्यत्वेनं शब्दादवगम्यते । ननु प्रवर्तनास्वरूपमेवाऽन्यतो नावगतं येन व्युत्पत्तिविरहश्चोद्येत, न चाभिधा

१ यत्प्रातिपत्तिकाले न शब्दादृतेऽवगम्यते । इति पु० पा० ।

नाभिधीयत इति मन्तव्यम् । अभिधाशब्दवदुपपत्तेः । यदेव हि शब्दश्रवणानन्तरं बुद्धौ विपरिवर्तते तदभिधेयम् । उक्तं च "लिङादिभ्यः प्रवृत्तिहेतुरवगम्यते, न च लिङादीनामभिधानव्यापारादन्यः प्रवृत्तिहेतुः शक्यो निरूपयितु"मिति । नाप्यनवस्था तदभिधानस्य शब्दादप्रतीतेः प्रवर्तनामात्रस्यैव प्रतीतेः । नापि लिङादिस्वरूपाभिधानापत्तिः स्वयमेव तद्व्यापारस्य वैलक्षण्यात्, अतो लिङादीनामभिधा प्रवर्तना सोऽयं विधिः । आह च—

" अभिधाभावनामाहुरन्यामेव लिङादय " इति ।

तदनेनैव रूपेण विधिना सम्बद्धा भावना प्रवृत्तिविषयतयाऽवगता फलवत्तया निश्चीयते तथा ऽवगता चाऽनुष्ठीयते फलवत्ता च विधिशक्तिमवसीदन्तीमुत्तभ्नाति । सागरं तरेदित्यादौ तु सन्नपि लिङ्व्यापारो निर्वाहिकायाः फलवत्ताया अभावात् न निर्वहति । तदभावश्चानाप्तवाक्यत्वात् । वेदे त्वपौरुषेयत्वान्न पुरुषदोषशङ्कापीत्युपपन्नम् । विधौ तु तमतिक्रम्येति ।

सुचरितमिश्रनिरूपितविधितत्त्वमिदं मयाऽत्र सङ्क्षिप्तम् ।
वार्तिकराणकटीकाविरोधपरिहारस्तु संचिन्त्यः ॥

वार्तिकटीकाद्यनुगुणं तु विधितत्त्वमस्माभिरर्थवादाधिकरणे निरूपणीयम् ।

अधिकरणं त्वेवम् । विधिरबोधको बोधको वेति संशयः अलौकिके धर्मे विधेः शक्तिग्रहणासम्भवात् अबोधकत्वं, ततश्चाप्रामाण्यमिति पूर्वः पक्षः । यथा प्रसिद्धपदसमभिव्याहारेणाऽप्रसिद्धार्थस्य मधुकरशब्दस्य भ्रमरे सङ्गतिं गृहीत्वा वाक्यार्थं प्रतिपद्यते तथा कारीर्यावृष्टिकामो यजेतेत्यत्र लोकप्रसिद्धार्थवृष्ट्यादिपदसमभिव्याहारादलौकिकभावनायां विधेः सङ्गतिं

वृत्तिकारस्त्वन्यथेदं वर्णयांचकारेत्येवमादिनोपवर्षमतेन "तस्य निमित्तपरीष्टिः" इत्येवमादिसूत्रत्रयमन्यथाकृत्वा व्याचष्टे भाष्यकारः, तत्र निमित्तसूत्रेण तावत् प्रतिज्ञातस्य चोदनाप्रामाण्यस्य परीक्षाऽपदेशेन स्वतः प्रामाण्यं हेतुरित्युच्यते ।

प्रसिद्धानि हि प्रत्यक्षादीनि प्रमाणानि तदन्तर्गतं च शास्त्रम्, अतस्तदपि प्रसिद्धमेव । न च प्रसिद्धस्य प्रमाणस्य प्रामाण्यमन्येन परीक्षितव्यम्, स्वत एव तस्य स्वविषयोपस्थापनसामर्थ्यात् । यदि च परीक्ष्येत ततो येन परीक्ष्येत तस्याप्यन्येन परीक्ष्येत तस्याप्यन्येनेत्यनवस्था स्यात् । तस्मात्प्रसिद्धत्वात् प्रामाण्यस्य चोदनापि प्रमाणमिति ।

गृहीत्वा विधिवाक्यार्थं पुरुषोऽवगच्छति तस्मान्नाबोधकत्वलक्षणमप्रामाण्यम् । नापि संवादापेक्षा स्वतःप्रामाण्याऽभ्युपगमात् । नापि मिथ्यात्वादिरूपं सूत्रोक्तयुक्तेरिति ॥

अत्र भगवता वृत्तिकारेण "तस्य निमित्तपरीष्टि"रित्येवमादिसूत्रत्रयमन्यथा व्याख्यातं, तच्च व्याख्यानं वृत्तिकारस्त्वित्यादिना ग्रन्थेन भाष्यकृता दर्शितं ग्रन्थकारोऽपि तद्दर्शयितुमाह । वृत्तिकारास्त्विति । उपवर्षमतेन सूत्रत्रयमन्यथाकृत्वा व्याचष्टे भाष्यकारः केन ग्रन्थेनेत्यपेक्षायां वृत्तिकारस्त्वित्यादिना भाष्यग्रन्थः पठितः । निमित्तसूत्रव्याख्यानं तावद्दर्शयति । तत्रेति । एतच्च सूत्रं नञर्थाध्याहारेण व्याख्यातं न परीक्षितव्यं निमित्तं प्रत्यक्षादीनि हि प्रसिद्धानि प्रमाणानि तदन्तर्गतं चेदं शास्त्रं अतस्तदपि न परीक्षितव्यमित्यस्मिन् व्याख्याने सू-

ननु न ज्ञानमुत्पन्नमित्येवाऽर्थतथात्वमध्यवसातुं शक्यम्—प्रसिद्धतरस्यापि प्रत्यक्षस्याऽयथार्थस्योत्पत्तिदर्शनात्, यथा—शुक्तिकायां रजतमिति प्रत्यक्षमेवाऽयथार्थम् । न, शुक्तिकायां रजतज्ञानस्य प्रत्यक्षाभासत्वात् ।

किं पुनराभासाऽसंकीर्णं प्रत्यक्षलक्षणम् ? । तद्दर्शयति—"तत्संप्रयोगे पुरुषस्येन्द्रियाणां बुद्धिजन्म सत्प्रत्यक्षम्"— यदाभासं विज्ञानं तेनेन्द्रियाणां संप्रयोगे यद्विज्ञानं तत् सत्प्रत्यक्षम् । तत्सतोर्व्यत्ययादाऽऽभासाऽसंकरसिद्धिः । तादिति चाव्ययं तृतीयान्तं तेनेत्यर्थे ।

त्रार्थः । प्रत्यक्षसूत्रमवतारयितुं परिचोदयति । नन्विति । परिहरति । नेति । यत्प्रत्यक्षं न तद्व्यभिचरति, यद्व्यभिचरति न तत्प्रत्यक्षमिति भावः । अयथार्थत्वशङ्का च परीक्षायां हेतुः सा चैवंरूपे प्रत्यक्षे न सम्भवत्येवातो युक्तमेवापरीक्ष्यत्वमिति भावः । एतदेव प्रश्नपूर्वकं सूत्रेणोपपादयति । किं पुनरिति । सूत्रं व्याचष्टे । यदिति । ननु सत्सम्प्रयोग इत्यत्र तच्छब्दाश्रवणात् तेनेन्द्रियाणामिति व्याख्यानमनुपपन्नं तत्राह । तत्सतोरिति । ननु व्यत्ययकल्पनायामपि नास्ति निर्वाहः ईदृशं यत्तत्सत्प्रत्यक्षमपि पुनस्तच्छब्दापेक्षाया विद्यमानत्वात् । नैष दोषः । व्यत्ययस्याध्याहारोपलक्षणत्वात् । उक्तं च "यद्वाध्याहारकल्पनेति" । अन्यस्यैव वाऽयं तच्छब्दस्याध्याहार इति भट्टोम्बकः । द्वयोरपि तत्सतोरत्राध्याहारः । तत्राभासमानाकारपरामर्शार्थोऽध्याहृतस्तच्छब्दः । अपरश्च प्रत्यक्षस्वरूपपरामर्शार्थः । सत्सम्प्रयोगे इत्यत्र पठितः सच्छब्दस्तद्विशेषणार्थ

नन्वऽसत्यपि व्यत्यये नास्ति संकरः—'इन्द्रियसंप्रयोगजं ज्ञानं प्रत्यक्षम्' इत्येतावदेव वक्तव्यम्, न हि शुक्तिकायां रजतज्ञानमिन्द्रियसंप्रयोगजम् । किं तर्हि ? इन्द्रियसंप्रयोगाच्छुक्तिशकलं रजतसाधारणेन भास्वरत्वादिरूपेण गृहीतम्, असाधारणं तु शुक्तिकात्वमिन्द्रियदौर्बल्यादऽगृहीतम्, अनन्तरं च संस्कारोद्बोधाद्रजतं स्मृतम्, ततः स्मृतरजतात्मना शुक्तिव्यक्तिर्दोषवशाद् गृह्यते, अतो नेन्द्रियसंप्रयोगजं रजतविज्ञानमिति नातिप्रसङ्गः ।

प्रणाड्याऽस्तीन्द्रियसंप्रयोगजत्वमिति तद्व्यावृत्त्यर्थं तत्संप्रयोगजत्वमिति विशेषणं वक्तव्यमिति चेत् ? तन्न, न हीह यथाकथंचित्संप्रयोगजन्यत्वं लक्षणम्, किं तु साक्षात्तज्जन्यत्वम् । यदि च यथाकथंचिदित्याश्रीयेत ततो विशेषणे सत्यप्यतिव्याप्तिमल्लक्षणं स्यात—आरादग्निमध्यक्षयतो यदौष्ण्यविषय-

---

एव, अध्याहृतस्तु शोभनार्थः इति विवेचनीयमिति सुचरितमिश्राः । नन्वाभासलक्षणाकथनात् न प्रत्यक्षतदाभासविवेकः शक्यते कर्तुम् । न । ईदृशं प्रत्यक्षमित्युक्ते ऽर्थादनीदृशं प्रत्यक्षाभास इति ज्ञातुं शक्यत्वात् । प्रयोजनाभावेन व्यत्यासमाक्षिपति । नन्वसत्यपीति । अत्र शङ्कते । प्रणाड्येति । आक्षेपवादी परिहरति । तत्रेति । आक्षेपमुपसंहरति । अत इति । परिहरति । सत्यमिति । कुतस्तर्ह्यतिप्रसङ्गोऽत आह । पीतेति । शुक्तिरजतज्ञान एव चातिप्रसङ्गनिवारणार्थो व्यत्यय इत्याह । अपि चेति । उपपादितमर्थं निगमयति । तस्मादिति । अत्राह किं पुनरयथार्थं ज्ञानं न तावच्छुक्तौ रजतमिति । नात्र-

शुक्ती रजताकारेण भासते किन्तु ज्ञानद्वयमेवैतत् । तथाहि—शुक्तिस्तावत्पुरोवर्तिनी रजतसाधारणेनात्मना गृह्यते । अनन्तरं च सदृशदर्शनोद्बोधितसंस्काराद्दोषवशात्प्रमुष्टतदवमर्शात् रजतमिति स्मृतिर्भवति। तद्गोचरयोश्च गृह्यमाणस्मर्यमाणयोर्दोषवशादेव भेदकधर्मानवधारणं भेदाग्रहादेव च विभ्रमव्यवहारो, न पुनरस्याऽन्यथाभानात् । किञ्च शुक्तिगोचराया रजतधियः किं निबन्धनमिति विपरीतख्यातिवादी वक्तव्यः न तावदिन्द्रियं प्राप्यकारित्वात्, असन्निहितरजतप्राप्त्यसम्भवात् अतोग्रहणकारणाभावात्स्मृतिरेवेदं, अस्ति च स्मृतेः कारणं पूर्वानुभवप्रभाविता भावना। ननु तत्तांशपरामर्शाभावात् स्मरणमपि नोपपद्येत । नैवम् । अनुभूतविषयत्वमात्रेण तदुपपत्तेः । तदितिपरामर्शस्य तत्राप्रयोजकत्वात् । अतोग्रहणस्मरणयोरुभयोरपि यथार्थत्वात् यथार्थाऽयथार्थविभागो ऽनुपपन्नः, साङ्ख्यस्याप्ययमेव पक्षः ।

अत्र ब्रूमः—

उभयोश्चेद्यथार्थत्वं न भ्रान्तिः क्वापि सिद्ध्यति ।
स्मरामीत्यग्रहो भ्रान्तिरितिचेत्तन्न युज्यते ॥

अयथार्थं ज्ञानं भ्रान्तिरिति हि लौकिकाः प्रतिपद्यन्ते । भाष्यकारोऽपि "यस्य च दुष्टं करणं यत्र च मिथ्येतिप्रत्ययः स एवासमीचीनः प्रत्ययो नान्य" (शाब. भा.) इति । यदपि विवेकाऽग्रहणादयथा व्यवहार इति । तदतिमन्दम् । अग्रहणस्य ग्रहणाभावरूपस्य तेनानङ्गीकारात् कस्य भ्रान्तिशब्दवाच्यता स्यात् । स्मरामीत्युल्लेखशून्यं स्मरणमेवाग्रहणमिति चेत् । न । स्मृतिमात्रस्य तथात्वापातात् । नहि स्मरन् भ्राम्यतीत्युच्यते । अपिच कोऽयं नियमो यत्स्मृतरजतस्त-

दर्थी शुक्तावेव प्रवर्तते नान्यत्र। यदि तु तामेव रजततया जानीयात् ततस्तत्र प्रवर्तत इति युक्तम्। सादृश्यदर्शनात्तत्रैव प्रवृत्तिरिति चेत् तर्हि तत्सदृशमिति प्रतीयान्न रजतमिदमिति। नहि गवा सदृशं गवयं जानन्तो गौरयमिति व्यवहरन्ति। यदि च शुक्तावप्रसक्तं स्वतन्त्रमेव रजतं स्मर्यते कथं तर्हि नेदं रजतमिति प्रतिषेधः प्राप्त्यभावात्। ननु नात्र किञ्चिद्बाध्यते किन्त्वनवगतो विवेको ऽवगम्यते—नेदं रजतमिति शुक्तेर्विविक्तं रजतमित्यर्थः। एतच्चालौकिकमेव व्याख्यानं उपेक्षणीयम्। अतो ऽन्यदन्याकारतया प्रसक्तं बाध्यत इति युक्तम्। कथमसन्निहितं ज्ञानोत्पादकमिति चेत्। प्रत्यक्षप्रमाणस्यायं धर्मो नाभासस्य। कथमन्यसंयुक्तमिन्द्रियमन्याकारज्ञानस्य हेतुरिति चेत्। दोषवशादिति ब्रूमः। दोषस्यैव मिथ्याज्ञानकारणत्वात्। दृश्यते हि स्वप्ने मनोदोषादवर्तमानस्याऽपि वर्तमानवज्ज्ञानं, अत आत्मेन्द्रियमनोऽर्थसन्निकर्षोऽसत्सु दोषेषु सम्यग्ज्ञानहेतुः सत्सु तु शुक्तौ विपरीतज्ञानकारणमिति यथार्थायथार्थविवेकः।

योगाचारस्तु बुद्धिस्थस्य रजतादेः शुक्त्यादावारोप इत्याह। तदसत्। पुरोवर्तित्वेन रजतस्य बाधे ऽहं रजतमिति स्यात् इदन्ताबाधे च निरधिष्ठानभ्रमापत्तिः। असदेव रजतमारोप्यत इति माध्यमिकाः। तन्न। निरुपाख्यानस्यापरोक्षाभासगोचरत्वानुपपत्तेः। अनिर्वचनीयमारोप्यत इति वेदान्तिनः। तदपि न। तादृशे वस्तुनि प्रमाणाभावात्। असतो ऽप्रतीतिः सतश्च बाधानुपपत्तिरेव प्रमाणमिति चेन्न। देशान्तरगतस्यात्रारोपेण तस्यान्यथाप्युपपन्नत्वात्। ननु शुक्तिरजततादात्म्यमत्र प्रतीयते। न च तदन्यत्रास्ति अतो ऽनिर्वचनी-

मनुमानं तदपि प्रत्यक्षं स्यात्, प्रणाड्येन्द्रियसंप्रयोगज-त्वात् संप्रयुक्तविषयत्वाच्च, अस्ति ह्यौष्ण्यस्येन्द्रि-यसंप्रयोगः संयुक्तसमवायलक्षणः । तस्मादवश्यं साक्षात्संप्रयोगजत्वं लक्षणमित्यङ्गीकर्तव्यम्, अतः शुक्तिरजतवेदनेऽपि व्यभिचाराभावादनर्थकस्तत्सतो-र्थेत्ययः ।

सत्यम्—साक्षात्संप्रयोगजत्वं लक्षणम्, सत्यं च शुक्तिरजतज्ञानेपि नातिप्रसङ्गः, पीतशङ्खद्विचन्द्रा-दिज्ञानेष्वतिव्याप्तिः स्यात् साक्षात्संप्रयोगजत्वात् । अपि च स्मृतेन रजताकारेण यत् संनिहितस्य शु-क्तिशकलस्य तादात्म्यग्रहणं तदऽनुपरतेन्द्रियव्यापा-रस्य भवत् साक्षात्संप्रयोगजमेवापरोक्षत्वात् । त-स्मादाभासनिवृत्त्यर्थस्तत्सतोऽर्थेत्यय इति सूक्तम् । भाष्ये त्वाभासप्रदर्शनार्थं शुक्तिकारजतज्ञानोदाहर-णमित्यनवद्यम् ।

तत्संप्रयोगजत्वाऽतत्संप्रयोगजत्वे कथं विविच्येते ?। उच्यते—ज्ञानस्वरसादेव विषयस्य तथात्वमध्यवसी-यते, तदन्यथात्वं तु कारणदोषज्ञानादऽर्थान्यथात्वज्ञा-नाद्वाऽवगन्तव्यम् । अतो यत्र प्रयत्नेनान्विष्यमाणा-पि कारणदोषो बाधकज्ञानं वा नोपलभ्यते तत्याम-

---

यमेवाङ्गीकर्तव्यम् । नैवम् । इदमंशरजतांशतादात्म्यस्या न्यत्रापि सद्भावात् । अतोऽन्यत्र सतोऽन्यत्राऽऽरोपोऽन्यथाख्या-तिरेवेति सिद्धो विपर्यासः ।

प्रमाणतदाभासविवेकं प्रश्नपूर्वकमुपपादयति । कथमिति ।

णम्, इतरथाऽप्रमाणम् । चोदनार्थज्ञानस्य तूभया-भावात् सिद्धं प्रामाण्यम् ।

इत्यौत्पत्तिकसूत्रम् ॥ ५ ॥

"ननु सर्व एव निरालम्बनः" (शाब.भा.) इत्यादिना पूर्वोक्तहेतुद्वयनिमित्तमिथ्यात्वाक्षेपेण शून्यवादी प्रत्यव-विवेकोपपादनफलमाह । चोदनेति ॥ ५ ॥

अत्र भाष्यकारेण "ननु सर्व एव निरालम्बनः स्वप्नवत्प्रत्यय" इत्याद्याक्षेपपुरस्सरं "जाग्रतो बुद्धिः सुपरिनिष्ठिता कथं विपर्येष्यती" ति बाह्यार्थसद्भावः प्रतिपादितः । तस्य प्रकृतविचाराऽसङ्गतिमनुपयोगं चाशङ्क्य समाधातुमाह । नन्विति । कारणदोषो बाधकज्ञानं चेति पूर्वोक्तहेतुद्वयं, तदाक्षेपात्प्रकृतविचारसङ्गतिः । सर्वस्यापि मीमांसाप्रपञ्चस्य बाह्यार्थाश्रयत्वात् तत्सद्भावप्रतिपादनं प्रयोजनवदेवेति भावः । यथाऽऽहुः—

"कर्मभ्यः फलसम्बन्धः पारलौक्यैहलौकिकः ।
सर्वमित्याद्ययुक्तं स्यादर्थशून्यासु बुद्धिषु ॥
तस्माद्धर्मार्थिभिः पूर्वं प्रमाणैर्लोकसम्मतैः ।
अर्थस्य सदसद्भावे यत्नः कार्यः क्रियां प्रति" (श्लो.वा.नि.वा.४)॥

निरालम्बनवादी बाह्यार्थमपलपति ज्ञानं स्वीकुरुते शून्यवादी तु ज्ञानस्याप्यभावमभिप्रैतीति विवेकः । उक्तं च—

"तत्रार्थशून्यं विज्ञानं योगाचाराः समाश्रिताः ।
तस्याप्यभावमिच्छन्ति ये माध्यमिकवादिनः ॥
तत्र बाह्यार्थशून्यत्वं तुल्यं तावद् द्वयोरपि" (श्लो.वा.नि.वा.१५)इति।

ननु बाह्यार्थाभावेऽपि संवृतिसिद्धमर्थमङ्गीकृत्य बौद्धाना-

मिव धर्माधर्मोपदेशौ घटत एव । तदुक्तं–

" द्वे सत्त्वे समुपाश्रित्य बुद्धानां धर्मदेशना ।
लोक संवृतिसत्यस्त्वं सत्यं च परमार्थत" (लङ्कावतार) इति ।

एतच्चाद्वैतवादिभिरपीष्टमेव बाह्यप्रपञ्चमिथ्यात्वनिरूपणात् । एतच्चायुक्तम् । सत्यद्वयासम्भवात् । नहि संवृतेः सत्यत्वमस्ति संवृतिशब्दस्य मिथ्यापर्यायत्वात् सत्यशब्दसमभिव्याहारानुपपत्तिश्च । अतो यः सत्यभेदो बौद्धैराश्रितः द्विविधं सत्यं संवृतिसत्यं परमार्थसत्यं चेति सोऽनुपपन्नः । न चायं सत्यशब्दः संवृतिपरमार्थयोः साधारणोऽक्षशब्दवत् विरोधात् । अत एव न गवादिवत्सामान्यशब्दोऽपि, समानानां हि भावः सामान्यं, न च तत्परस्परविरोधिनोः सम्भवति नहि धर्माधर्मयोर्धर्मत्वमधर्मत्वं वा एकं सामान्यं भवति । तदुक्तम्–

"संवृतेर्नतु सत्यत्वं सत्यभेदः कुतोऽन्वयम् ।
सत्या चेत्संवृतिः केयं मृषा चेत्सत्यता कथम् ॥
सत्यत्वं न तु सामान्यं मृषार्थपरमार्थयोः ।
विरोधात् नहि वृक्षत्वं सामान्यं वृक्षसिंहयो"रिति (श्लो.वा.नि.वा.७)

यदप्युच्यते कल्पनामात्रकल्पितेन बाह्येन सर्वो लौकिको व्यवहारधर्म इति । तदप्यसत् । निर्वस्तुके जगत्यभिन्नस्य चिन्मात्रस्य कल्पनया भेत्तुमशक्यत्वात् । क्वचिद्भिन्नमेव किञ्चिद्रूपान्तरं कल्पनास्पदं भवति शुक्ताविव रजतरूपं, यस्य तु किञ्चिद्भिन्नमस्ति तत्केन रूपेण कल्प्यताम् । उक्तंच—

"कल्पनाऽपि ह्यभिन्नस्य नैव निर्वस्तुके भवेत्" (श्लो.नि.वा९)

ननु सत्यमसत्यं सांवृतं चेति त्रिविधं वस्तुतत्वमङ्गीकुर्मः तत्र सांवृतं नासत्यमेव व्यवहाराविसम्वादात् । नापि सदेव प्रमाणान्तरविरोधात् । अतो विधान्तरमेवेदमितियुक्त-

तिष्ठते । तथा हि—यत्र कारणदोषज्ञानं बाधकज्ञानं वा तत्र मिथ्यात्वम्, अन्यत्र सत्यत्वमिति व्यवस्था नोपपद्यते, सर्वज्ञानानां मिथ्यात्वात् । सर्वमेव हि ज्ञानमात्मांशपर्यवसितमऽनादिवासनावशादात्मानमेव बाह्यतयाऽध्यवस्यन् मिथ्यैव ।

कथं पुनरात्मांशपर्यवसायित्वं गम्यते ?, अनुमानात्, बाह्ये च प्रवृत्त्यऽसामर्थ्यात् । यथा चासामर्थ्यं तथा वक्ष्यामः । संप्रत्यनुमानमुच्यते— स्तम्भा-

---

स्तदाश्रयो व्यहारः । मैवम् । संवृतेर्मिथ्याज्ञानत्वेन वस्तुकल्पने सामर्थ्यासम्भवात्, अतो यत्परमार्थतो नास्त्येवेति निरूप्यते न तत्संवृत्त्या सद्रूपं भवितुमर्हति इति । यत्तु यावद्व्यवहारमविसंवादि तदस्त्येव परमार्थसत् न ह्यसतः सर्वदा व्यवहारहेतुत्वं सम्भवति । तदुक्तम्—

"तस्माद्यन्नास्ति नास्त्येव यत्त्वस्ति परमार्थतः ।
तत्सत्यमन्यन्मिथ्यैव न सत्यद्वयकल्पना" (श्लो.नि.वा.१०) ॥

स्वप्नवच्च बाह्यपदार्थाभ्युगमे स्वप्नादिभोगतुल्य एव शुभाशुभकर्मफलोपभोगो भवेत् । ततो ज्योतिष्टोमादौ नैव कश्चित्प्रवर्तेत स्वाभिकसुखादिवच्च यदृच्छयैव कदाचिदुत्पत्तेः प्रवृत्तिवैयर्थ्यात् । उक्तं च—

"नहि स्वप्नसुखाद्यर्थं धर्मे कश्चित्प्रवर्तते ।
यादृच्छिकत्वात्स्वप्नस्य तूर्णीमासयेत पण्डितैः"(श्लो.नि.वा.१२)॥

अतः परमार्थफलप्राप्त्यर्थं बाह्यवस्तुव्यवस्थापनं प्रयोजनवदिति सिद्धम् ।

प्रत्यवस्थानं विवृणोति । तथा हीति। व्यवस्थानुपपत्तौ कारणमाह । सर्वेति । स्तम्भादिप्रत्यया इति । अत्र

दिप्रत्ययाः स्वांशमेव बाह्यतयाऽध्यवस्यन्तो मिथ्याभूताः प्रत्ययत्वात् स्वप्नप्रत्ययवत् शुक्तिकारजतादिप्रत्ययवच्च । स्वप्नादिप्रत्यया हि यथाऽवगम्यमानबाह्यार्थाभावाद् देशान्तरकालान्तरवर्तिनां च संनिहितदेशकालतया प्रतिभासाऽसम्भवात् क्वचित् कदाचिदप्यसम्भवतां स्वशिरश्छेदादीनां स्वप्ने प्रतिभासादवश्यं स्वात्मानमेव बहिर्वद् गृह्णन्तीत्यभ्युपगन्तव्यम् । अतस्तत्सामान्याज्जाग्रज्ज्ञानानामपि स्वांशपर्यवसायित्वान्मिथ्यात्वम् । इति प्राप्ते—

अभिधीयते— न तावत्स्वप्नादिप्रत्ययाः स्वांशावलम्बनाः, तेपि बाह्यार्थमेवान्यथा गृह्णन्तीति वक्ष्यामः । भवतु वा तत्रात्मख्यानं नैतावता नीलादिप्रत्ययास्तथा भवितुमर्हन्ति, तत्र हि नीलमिदं पीतमिदं स्तम्भोयं घटोऽयमित्येवमिदमाकारास्पदीभूतं बाह्यं नीलादि प्रत्यक्षेणावगम्यमानं न शक्यमनुमानेनाऽपह्नोतुम् । आत्मग्राहित्वे ह्यहं नीलमिति स्यात् ।

प्रत्ययमात्रस्य पक्षत्वे सिद्धसाधनता दृष्टान्ताभावश्च स्यात् अतो जाग्रत इति पक्षविशेषणं कर्तव्यम् । अत्र साध्यं बाह्यानालम्बनत्वेन व्यवस्थाप्यं स्वांशालम्बनत्वस्य बौद्धेनाभ्युपगमादित्यभिप्रायेणाह । स्वांशमेवेति । मीमांसकाभिप्रायेण च व्यवयवोपन्यासः । सर्वज्ञाननिरालम्बनत्ववादिमते विपक्षाभावेन तत्र हेतोरवृत्तेः व्यतिरेकानुपन्यासः । समाधातुमुपक्रमते । इति प्राप्त इति । वक्ष्याम इति । शून्यवाद इत्यर्थः । अन्वारुह्यवादेनाह—भवत्विति । प्रत्यक्षेणेति । प्रत्यक्षे परिपन्थिनि तद्विरुद्धमनुमानमात्मानमेव न लभते वन्हौ शैत्यानु-

तदेवं प्रत्यक्षमेव बाह्यार्थमुपस्थाप्य तदपन्हव-प्रवृत्तस्यानुमानस्योदयं निरुणद्धि । स्वप्नादिषु तु बाधकेन ज्ञानान्तरेण बाह्यसद्भावनिराकरणाद् युज्येतात्मख्यातिः । न त्विह तथा बाधकमस्त्यऽन्यत् भवदुक्तादनुमानात् । न चानुमानमलं बाधितुमित्यु-

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

मानमिवेति भावः । एतदेव विवृणोति । यदिति । नत्विहेति । जाग्रत्प्रत्ययत्यय इत्यर्थः । यदाह भाष्यकारः—

"स्तम्भ इति जाग्रतोबुद्धिः सुपारिनिश्चिता कथं विपर्यस्यिष्यतीति" ।

सुपारिनिश्चितग्रहणं बाधकप्रत्ययनिवृत्त्यर्थम् । अत एवस्तम्भादिप्रत्यया अनुमानाद्बलीयांसो भवन्तीति भावः। इत्युक्तं-प्रत्यक्षेण तदुत्पत्तिनिरोधादेव न बाधकमित्युक्तमित्यर्थः। अप्रमाणगृहीतस्यार्थस्य बाधो भवति गृहीतमात्रबाधे तु निरालम्बनाः प्रत्यया इति योऽयं भवत्पक्षः सोऽपि गृहीतत्वान्मिथ्या स्यात् ततश्चानुमाने पक्षाभावः । किञ्च निरालम्बनत्वेन विशिष्टाः प्रत्ययाः साध्यन्ते तत्र विशेषणविशेष्ययोर्यज्ज्ञानं तस्यापि निरालम्बनत्वात्तयोरप्रसिद्धिः ततश्चाप्रसिद्धविशेषणत्वमप्रसिद्धविशेष्यत्वम-प्रसिद्धत्वं च दूषणम् । सालम्बनत्वे तु तेनैवानैकान्तिकत्वात् न प्रत्ययानामनालम्बनत्वसिद्धिः । तथा किमिदं निरालम्बत्वं धर्मिणो भिन्नमभिन्नं वा, अन्त्ये विशेषणत्वासम्भवः । आद्ये तद्भेदग्राहिणो ज्ञानस्य मिथ्यात्वान्न भेदसिद्धिः । स्यादेतत् वस्तुनि हि भेदाभेदादिविकल्पौ युक्तौ नावस्तुनि, नचालम्बन-प्रतिषेधो वस्तुभूतः अतः किं तद्विकल्पेन । मैवम् । अवस्तुत्वेऽस्मान् प्रति तद्बोधनानुपपत्तेः। नह्यवस्तु बुद्धिविषयो भवति तद्विषयत्वे वा वस्तुत्वापातात् । अथाऽवस्तुनोऽपि वस्तुत्वं क-
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

क्तम् । दूषणसहस्रं चास्यानुमानस्य वार्तिके प्रपञ्चितमित्युपरम्यते ।

एवमनुमाने प्रत्यक्षविरोधेन निराकृते 'प्रत्यक्षस्य

रूपयित्वा ऽनुमानव्यवहारः क्रियते प्रतिमायामिव देवतात्वमाराधनादिव्यवहारः । मैवम् । अत्यन्तासतः कल्पनायोगात् । अन्यत्र प्रसिद्धसद्भावं हि देवतात्वमन्यत्र कल्प्यते । अनालम्बनत्वं तु गगनकुसुमायमानं न कल्पनामर्हति । कल्पनाऽपि निरालम्बनत्वस्य ज्ञानरूपा तदुत्पत्तौ च व्याप्रियमाणं कथमवस्तु भविष्यति अर्थक्रियाकारित्वस्यैव वस्तुत्वात् ज्ञानोत्पादनस्याप्यर्थक्रियात्वात् । अत्रान्ये ऽपि पक्षसाध्यहेतुदृष्टान्तदोषा "अग्राह्यत्वाच्च भेदेन" इत्यादिना ग्रन्थेन वार्तिककृता दर्शिता इत्याह । दूषणेति । सहस्रशब्दोऽत्रानेकसङ्ख्यवचनः सहस्राक्ष इतिवत् । अत्र

"प्रत्यक्षा च नो बुद्धिरतस्तद्भिन्नमर्थरूपं नाम न किञ्चिदस्तीति" ।

तथा निराकारा च नो बुद्धिराकारवान् बाह्योऽर्थः स हि बहिर्देशसम्बद्धः प्रत्यक्षमुपलभ्यते"

इति पूर्वोत्तरभाष्यपर्यालोचनयाऽत्रापि बाह्यार्थसदसद्भावचिन्तैव । उक्तं च—

"शून्यस्त्विति पुनः सैव निरालम्बनतोच्यत" इति ।

अतः " सर्व एव निरालम्बन " इत्यनेनैव गतत्वात् पुनरुक्तमिदं "शून्य"स्त्वित्याशङ्क्य विचारस्वरूपभेदोपदर्शनेन परिहर्तुमाह । एवमिति । प्रत्यक्षबाह्यार्थनिराकरणपरस्यानुमानस्य स्वात्मांशग्राहकेण प्रत्यक्षेण विषयभेदे सति पूर्वोक्तः प्रत्यक्षविरोध एव नास्तीत्यभिप्रायः पुनः

बहिः प्रवृत्तौ सामर्थ्यं नास्ति' इत्येवं पूर्वोक्ताक्षेपेण "शून्यस्तु" (शाब.भा.) इत्यादिना स एव शून्यवादी पुनः प्रत्यवतिष्ठते । तदिहैवं चिन्त्यते- यदिदं नीलमिदं पीतमिदमिति नीलाद्याकारं वस्तु प्रथते तत् किं विज्ञानमेव तथा प्रथते ? किं वा बाह्यं वस्तु, ? इति । तदर्थमिदं विचार्यते- किं विज्ञानं प्रत्यक्षमुतानुमेयमिति, प्रत्यक्षत्वे सति निराकारस्य प्रत्यक्षग्रहणायोगात्, आकारस्य चैकस्यैव ग्रहणाद् गृह्यमाण आकारो ज्ञान एवावतिष्ठत इत्यर्थस्याऽगृह्यमाणत्वादसत्त्वमेव भवति । अनुमेयत्वे तु बाह्यार्थं विनाऽनुमानासंभवाद् बाह्यार्थसिद्धिः । तत्र-

ज्ञानमेवैवमाकारमात्मना प्रथते, कुतः ?- ।
नाऽप्रत्यक्षस्य तस्यास्ति प्रमाणान्तरतो गतिः ॥ ८ ॥

प्रत्यवस्थाने मूलम् । नन्वत्र सन्देह एव नास्ति सर्वत्र ग्रहणे परस्परविलक्षणत्रितयप्रतिभासनात्, नीलमिदमहं गृह्णामीत्यादिषु ह्यनात्मतया नीलादयः प्रतिभासन्ते न पुनर्नील एव केवलः स्वप्रकाशः तथा प्रतिभासाभावात् अतोऽनारभ्य एवायं विचार इत्याशङ्क्याह । तदर्थमिति । ज्ञानस्यैव ग्राह्यग्राहकसंवित्तिरूपेण प्रतिभासनात् निष्प्रमाणिका बहिरर्थकल्पनेत्यर्थः । यथोक्तं--

"अविभक्तोऽपि बुद्ध्यात्मा विपर्यासितदर्शनैः ।
ग्राह्यग्राहकसंवित्तिभेदवानिव लक्ष्यत" इति ॥

पूर्वपक्षं परिगृह्णाति । तत्रेति । ननु नीलमिदमित्यनात्मतया नीलादयोभासन्ते न तु नीलमहमिति अतो निष्प्रमाणिकैवेयं कल्पनेत्यभिप्रायेणाह । कुत इति । अत्राह । नेति । अयमा-

संवेद्यत्वाच्च नीलादेर्ज्ञानाकारत्वनिश्चयः ।
अर्थान्तरस्य च ग्राह्यलक्षणं न हि युज्यते ॥ ९ ॥

यो हि विज्ञानमप्रत्यक्षमिच्छति तस्य ज्ञानमेव न सिद्ध्येत् प्रमाणान्तरासम्भवात् । अनुमानमिति चेत् ?, न, लिङ्गाभावात् । न तावदर्थो लिङ्गम्, विनापि तेन सुषुप्त्याद्यवस्थायामर्थसद्भावाभ्युपगमात् । अर्थव्यवहारो लिङ्गम्– स हि कादाचित्कं कारणं कल्पयतीति चेत् ?, एवं तु प्राग्व्यवहाराज्ज्ञानप्रति-

शयः—नीलपीतादेर्ग्राह्यत्वमिति तावत्सर्वजनसिद्धं तत्र यदि विपर्ययज्ञानेष्विवात्मैवानात्मतयाऽवभासत इत्यङ्गीक्रियते तदानानेकादृष्टकल्पना भवति, अतिरिक्तग्राह्यकल्पनायां तु ग्राह्यत्वस्य ग्राहकं विनाऽनुपपत्तेस्तत्कल्पनाऽपीत्यनेकादृष्टकल्पना स्यादिति । ननु भवत्पक्षेऽप्येकस्यैव ज्ञानस्यानेकग्राह्यग्राहकशक्तिकल्पनात् अस्त्येव गौरवम् । सत्यमेवम् । तथा ऽपि त्वन्मते ग्राह्यग्राहकधर्मिद्वयकल्पना शक्तिद्वयकल्पना च । अस्मत्पक्षे त्वेकस्यैव शक्तिद्वयकल्पनाल्लाघवमित्यस्ति विशेषः । अप्रत्यक्षस्येति । ज्ञानस्याप्रत्यक्षत्वेऽन्यस्मादवगतात्तदवगन्तव्यं ततश्चानवस्था स्यात् प्रकाशस्वभावस्य च प्रकाशान्तरापेक्षानुपपत्तेः स्वप्रकाशमेवार्थसंवेदनमिति भावः । हेत्वन्तरमाह । संवेद्यत्वादिति । नीलोऽयमर्थो यस्मान्नीलाकारं ज्ञानमुत्पद्यत इत्येवं वदन्तो लौकिका अपि ज्ञानाकारतामभ्युपगच्छन्तीत्यर्थः । अर्थान्तरस्येति । यदि चायं ग्राह्यो नीलादिर्विज्ञानस्याकारः स्यात् तदा तादात्म्यलक्षणसम्बन्धेन ग्राह्यग्राहकभाव उपपद्यते, भेदे तु सम्बन्धाभावेन ग्राह्यग्राहकभावानुपपत्तिरिति भावः । श्लोकार्थं विवृणोति । योहीति । व्यवस्थाहेतुं शङ्कते । हेतुत्वमिति ।

एतदेव हि प्रत्यक्षग्राह्यत्वमर्थस्य, यत् साक्षादाकारसमर्पणेन हेतुत्वम्, यस्तु परम्परया ज्ञानाकारसमर्पको हेतुश्च सोऽनुमेयः। तद् यथा—वन्हिस्वलक्षणं धूमस्वलक्षणतद्दर्शनतद्विकल्पप्रणाड्या वन्हिज्ञानं जनयदनुमेयम्। अत एव प्रत्यक्षमनुमानं च द्वे एव प्रमाणे, ज्ञानार्थयोर्भिन्नत्वात्। असति तादात्म्ये तदुत्पत्तिनिबन्धन एव ज्ञानादर्थनिश्चयः। तत्र साक्षादुत्पत्तौ प्रत्यक्षं प्रणाड्या त्वनुमानमिति द्वे एव विधे। अत एव विषयसादृश्यमेव प्रामाण्यं तदधीनत्वादर्थविशेषव्यवस्थापनस्य। न हि ज्ञानमित्येव नीलवेदनं भवति पीतादावपि तुल्यत्वात्। नीलिम्ना तु नीलवेदनसिद्धिः, यथाहुः—

"न हि संवित्तिसत्तयैव तद्वेदना युक्ता, तस्याः सर्वत्राविशेषादऽविशेषप्रसङ्गात्, तां तु सारूप्यमाविशत् सरूपयितुं घटयेत्" इति।

तस्मात्साकारे विज्ञाने सिद्धमर्थस्य सत्त्वं ग्राह्यलक्षणं चेति सौत्रान्तिकाः।

अत्र वदामः—स्यादिदं ग्राह्यलक्षणं यद्यर्थस्याकारसमर्पकत्वे हेतुत्वे वा प्रमाणं स्यात्, न तु तदस्ति, समनन्तरप्रत्ययविशेषादेव विचित्राकारोदयसम्भ-

---

मिति। ज्ञानवैचित्र्येणैवानुमेयमित्यर्थः। समाधत्ते। एतदिति। वह्निस्वलक्षणं परम्परया वह्निज्ञानं जनयदनुमेयमित्यर्थः। तादात्म्यानङ्गीकारे सत्यसम्बन्धात् कथमर्थनिश्चय इति चेत् तत्राह। असतीति! तां संवित्तिं आविशत् सारूप्यमिति सम्बन्धः। तन्मतमुपसंहरति। इतीति। दूषयितुमुपक्रमते। अत्रेति।

वात् । तथा हि—त्वयापि हि स्वप्नावस्थायामसत्यप्यर्थसंनिधौ ज्ञानवैचित्र्यदर्शनादवश्यं समनन्तरप्रत्ययकृतत्वमङ्गीकर्तव्यम्, एवं चेज्जाग्रत्प्रत्ययानामपि तथैवास्तु किमऽर्थग्रहणेन ? अतो न हेतुत्वं ग्राह्यलक्षणम् ।

अथ ज्ञाननिबन्धनो यत्रोपादानादिव्यवहारः स विषय इत्युच्यते ?, तथा सति नीलज्ञानस्य नीलान्तर्गताः परमाणवो रसादयश्च विषयभावमनुवीरन्, उपादीयमानत्वात् ।

अथ द्रव्यस्यैवोपादानं न गुणानां रसादीनाम् ? । एवं तर्हि रूपस्यापि विषयत्वं न स्यात् । किं च सुखार्थः सर्वो व्यवहारोऽतो ऽनुभूते सुखे न कश्चित्सुखविषयो व्यवहारोऽस्ति, न च सम्भवति यतः सुखप्रतिबद्धव्यवहारानुगुण्यं तद्वित्तेः स्यात्, तथा घ्राणगृहीते गन्धे न कश्चिदुपादानादिव्यवहारोऽस्तीति कथं तस्य विषयत्वम् ? ।

ननु नोपादानमेव व्यवहारः शब्दप्रयोगस्यापि व्यवहारत्वात्, अतो नीलज्ञाननिबन्धनशब्दप्रयोगगोचरत्वान्नीलिम्नो विषयत्वम्, एवं सुखादेरपि ।

अत इति । समनन्तरप्रत्ययस्यापि विषयत्वापत्तोरित्यर्थः । प्रकारान्तरेण विषयत्वं शङ्कते । अथेति । परिहरति । तथेति । सुखस्योपादातुमशक्यत्वादिति भावः । यतः तद्वित्तेः—सुखज्ञानात् । सुखस्य उपादानादिव्यवहारानुगुण्यं स्यात् । तदभावे तु न विषयत्वमिति भावः । अन्यदप्याह । तथेति । विशेषं शङ्कते । नन्विति । निराकरोति । एवमिति । उभयरूपव्यवहाराङ्गीका-

एवमप्युपादानस्यापि व्यवहारत्वात्तद्विषयभूतानां परमाणूनां विषयत्वापत्तिस्तदवस्थैव ।

किं च न शब्दप्रयोगवशेन ज्ञानस्य विषयानिरूपणं शक्यं विपरीतत्वात् । अर्थसम्बद्धशब्दप्रयोगो हि लक्षणं न शब्दमात्रप्रयोगः, प्रत्याय्यप्रत्यायकत्वमेव हि शब्दार्थयोः सम्बन्धोऽतो यदर्थविषयं ज्ञानं शब्दो जनयति स तस्य वाच्यः, अतो ज्ञानविषयनिरूपणपूर्वकं शब्दविषयनिरूपणं तदधीने तु तस्मिन् दुरुत्तरमितरेतराश्रयमापद्येत ।

ज्ञानजन्यातिशयभाक्त्वमेव ग्राह्यत्वमिति चेत्?, नासावुपलभ्यते, न च सम्भवति भूतभविष्यतोरित्युक्तम् ।

अथ यत्संप्रयुक्तेन्द्रियजं ज्ञानं यद्व्याप्तलिङ्गजं वा स विषय इति मतम्? । ततो नेत्रजन्यस्य नीलज्ञानस्य स्पर्शो विषयः स्यात्, अस्ति च स्पर्शस्यापि रूपस्येव संयुक्तसमवायलक्षणः सम्बन्धो नेत्रेण । तथा गन्धलिङ्गस्य रसानुमानस्य रूपमपि विषयः स्यात्, रूपेणापि रसेनेव तस्य व्याप्तत्वात् । तस्माज्ज्ञानात्मकत्वमेव नीलादेर्विषयलक्षणमिति सिद्धं तादात्म्यम् ।

सहोपलम्भनियमोपि ज्ञानार्थयोरनियमव्याप्तं भेदं व्यापकविरुद्धोपलब्ध्या प्रतिषेधन्नऽभेदमुपस्थापयति, भिन्नानां घटपटादीनामनियतसहोपलम्भत्वा

रेऽप्युक्तदोषानतिवृत्तेरित्यर्थः । वैपरीत्यं विवृणोति । अर्थेति प्रकारान्तरेण ग्राह्यत्वं शङ्कते । ज्ञानेति । अथेति । पक्षद्वयं चात्र प्रमाणद्वयाभिप्रायेण । उपपादितमर्थं निगमयति । तस्मादिति ।

त् । न चाऽसिद्धो वेद्योपलम्भसमये वित्तेरुपलम्भ इति वाच्यम्, उत्तरकालं सहैव ज्ञानेन विषयस्मरणदर्शनात् 'ज्ञातो घटः' इति । न चाननुभूतस्य स्मरणं सम्भवति, तस्मादुत्पत्तिवेलायामेव ज्ञानस्य प्रकाशनमङ्गीकर्तव्यम् । न च निराकारस्योपलब्धिरस्तीति सिद्धं ज्ञानात्मकत्वं नीलादेः । अवश्यं च स्वप्नादिबोधे 'वन्ध्यासुतो याति' 'अङ्गुल्यग्रे हस्तियूथशत'मित्यादौ चात्यन्तासम्भवाद्बाह्यस्य ज्ञानात्मकत्वमेवाऽऽकाराणामभ्युपगन्तव्यम्, तथा ऽन्यत्रा-

---

सहोपलम्भनियमोऽप्यभेदमुपस्थापयतीति सम्बन्धः । अनियममाशङ्क्य निराकरोति । न चेति । तस्मिन्काले ज्ञानेन विषयस्यैव प्रकाशनादिति भावः । न चेत्यत्र कारणमाह । उत्तरेति । एतदेव सहोपलम्भे प्रमाणमिति अर्थः । प्रकाशनमित्यनेन ज्ञानस्य स्वप्रकाशत्वं ध्वनितम् । विषयं प्रकाशयदात्मानमपि प्रकाशयतीति भावः । ननु वस्तुतो निराकारमेव ज्ञानं अर्थसम्बन्धी चायमाकारो बुद्ध्यारूढः प्रतीयत इत्येव किं न स्यात् । मैवम् । बाह्यार्थपरित्यागेनान्तरमनुभवमारूढ इत्यत्र प्रमाणाभावात् । अस्तु तर्ह्यर्थाकारस्यैव ज्ञाने प्रतिबिम्बोदयः जले चन्द्रस्येव । नैतदपि युक्तम् । अहनि चन्द्ररहितस्य जलस्योपलम्भाद्रात्रौ तत्प्रतिबिम्बप्रतीतिर्युक्ता, ज्ञानन्तु न कदाचिदपि निराकारं दृष्टं कथं तत्राकारप्रतिबिम्बकल्पना स्यात् । अस्तु नाम रूपस्य प्रतिबिम्बोदयः गन्धरसादीनां त्वसम्भाव्य एव । यथाऽऽहुः—

"शब्दगन्धरसानां च कीदृशी प्रतिबिम्बता" ।
ज्ञाने च गृह्यमाणस्य कथं स्यादर्थधर्मता" (श्लो.वा.शू.वा.३९)

प्यस्तु, तस्मान्न बाह्यमस्ति । इति प्राप्ते-

अभिधीयते-

नीलादिवित्तेरात्मांशग्राहित्वं केन गृह्यते ?।
नात्मना नान्यसंवित्त्या सापि ह्यात्मावसायिनी॥१०॥
अज्ञानस्थिरचित्रत्वबाह्यत्वादेरनात्मनः।
असतो वा सतो वापि कथं विज्ञानवेद्यता ?॥११॥

विज्ञानवादी हि सर्वमेव विज्ञानमात्मानमेव गृह्णाति नान्यत्, आत्मनैव च गृह्यते नान्येन, तस्याप्यन्यस्य स्वात्मपर्यवसायित्वादिति वदति, यथोक्तम्-

"नान्योऽनुभाव्यो बुद्ध्याऽस्ति तस्या नानुभवोऽपरः।
ग्राह्यग्राहकवैधुर्यात्स्वयं सैव प्रकाशते" इति।

तमेवं वादिनं प्रत्युच्यते-नीलज्ञानस्यात्मावसायित्वं नीलस्य च विज्ञानाकारत्वं केन ज्ञानेन गृह्यते ?। न तावदात्मनैव- न हि नीलमिदमित्यत्र स्वात्मपर्यवसायित्वं नीलाकारस्य च ज्ञानात्मकत्वं प्रकाशते नीलमात्रप्रकाशनात् । संवेद्यत्वग्राह्यलक्षणायोगसहोपलम्भनियमादिलिङ्गनिमित्तकेन त्वनुमानेनैव तदवगन्तव्यम्, तदपि त्वनुमानमाऽऽत्मांशग्राहि चेत् ? न ज्ञानान्तरस्य स्वात्मपर्यवसायितां ग्रहीतुमलम्।

सिद्धान्तं प्रतिजानीते । इतीति । श्लोकार्थं विवृणोति । विज्ञानेति । नीलमिदं पीतमिदमिति ज्ञानमुत्पद्यमानमात्मानमेव प्रकाशयदुत्पद्यत इत्यर्थः। अत्रैव तत्सम्मतिमाह । यथेति । नतावदिति । एकस्यैवैवंरूपत्वे प्रमाणाभावादिति भावः । अत्र पूर्वपक्षोक्तयुक्तिमनूद्य परिहरति । संवेद्येति । न हीति । यदाऽनुमानं न स्वात्मांशग्राहि तदा एतत् नानेत्यादिनोच्यमानं वक्तुं

अथानुमानं न स्वात्मांशग्राहि ? ततो नीलादिविज्ञानैः किमपराद्धम् ? येन तानीदङ्कारास्पदीभूतबाह्यनीलादिप्रकाशकत्वेनाऽवभासमानान्यपि स्वात्मन्येवाऽवरुध्यन्ते । न हि तदैतद्वक्तुं शक्यम्–नाऽनात्मनः संवेदनं ग्राह्यलक्षणं सहोपलम्भनियमो वा सम्भवतीति । तेषां सर्वेषामेवैतस्मिन्नेव भवदीयेऽनुमाने व्यभिचारात् । तत् खल्वात्मानमतिक्रम्य नीलादिवित्तेर्नीलाद्यात्मभूतस्वात्मांशावसायितां गृह्णातीत्यभ्युपगन्तव्यम् । तस्यापि स्वात्मपर्यवसायित्वे नीलबुद्धेस्तद्वशेन स्वात्मांशग्राहिता न सिद्ध्येत् । आह च–

"चैत्रादिप्रत्ययानां च निरालम्बनता यदि ।
धर्मभूता न गृह्येत साधनोत्थितया धिया ॥
ततो विषयनानात्वात् प्रतियोग्यनिराकृता ।
रूपात् सालम्बनप्राप्तिः सती केन निवार्यते" (श्लो. वा. नि. वा. ६३) इति ।

न शक्यमित्यर्थः । कथं न शक्यमत आह । तेषामिति । नानेत्यादिनोक्तानां निमित्तानां व्यभिचारात् अभावादित्यर्थः । ननु तस्याप्यात्मांशपर्यवसायित्वमेवाङ्गीक्रियते नेत्याह । तदिति । एवमनङ्गीकारे दोषमाह । तस्येति । अत्रैव वार्तिककृत्सम्मतिमाह । आह चेति । अनुमानजाया बुद्धेः स्वात्मांशपर्यवसायित्वात् तया साध्यभूता निरालम्बनता यदि न गृह्यते ततोऽस्याः स्वांशमात्रं विषयः चैत्रादिप्रत्ययानां च चैत्रादय इति भिन्नविषयत्वान्न बाध्यबाधकभावः अतो रूपात्–वैचित्रादिप्रत्ययस्वरूपपर्यालोचया विद्यमानैव सालम्बनप्राप्तिः सती केन निवार्यत इति श्लोकार्थः । दूषणान्त-

किं चाऽज्ञानमित्यस्य ज्ञानस्य ज्ञानाभावो ग्राह्यो न च ज्ञानाभावस्य ज्ञानात्मता सम्भवति अत्यन्तविपरीतत्वात्। तथा– तदेवेदमिति ज्ञाने पूर्वापरकालाऽवस्थायित्वं प्रकाशते, न च क्षणिकस्य ज्ञानस्य स्थायित्वमात्मा संभवति। तथा– चित्रबुद्धौ नानाऽऽकाराणामवभासः, न चैकस्य ज्ञानस्य नानाकारता सम्भवति।

नन्वर्थस्यापि स्थायित्वमेकस्य च नानाकारत्वं न सम्भवत्येव ?, सम्भवतु वा मा वा, ज्ञानात्मता तावन्न सम्भवति। तदसम्भवे चाऽर्थाकारौ वा स्थायित्वचित्रत्वे स्याताम्, अत्यन्तासद्रूपे वा, द्वेधापि ज्ञानाऽनात्मकयोर्ज्ञानेन ग्रहणात् सिद्धं नः समीहितम्।

तथा बाह्यं नास्तीति निषेधताऽवश्यं बाह्यं बुद्धावाऽऽरोपयितव्यम्, ज्ञानातिरिक्तं च बाह्यम्। न च ज्ञानाकारता तस्य सम्भवति, तस्मादेवमादिसिद्ध्यर्थमवश्यं विज्ञानानामऽनात्मग्राहित्वं बलादभ्युपगन्तव्यम्, भवदीयानुमानार्थं च। तदेवं संविद्बलासिद्धस्य बाह्यस्य सम्भवे वेद्यत्वादिभिर्नापन्हवः सम्भवति, बाह्यस्यैव हि तदा संवेद्यत्वं दर्शनबलादभ्युपगम्यते। प्रत्युतात्मन एव संवेद्यत्वं न सम्भवति–नीलादिवर्त्तिनाम् 'इदं नीलमिदं पीतम्, इत्यऽनात्मावभासित्वात् आत्मावभासित्वाऽभावात्।

रमाह। किं चेति। निगमयति। तस्मादिति। यदुक्तं ज्ञानस्यैव तत्तदाकारेणावभासोनाऽतिरिक्तस्यार्थस्येति तद्दूषयितुमाह। प्रत्युतेति। अहंप्रत्ययस्य ज्ञानावभासकत्वमाशङ्क्याह। अहं-

अहंप्रत्ययस्तर्हि ज्ञानावलम्बनो भवतु ?। सोपि कर्त्रवलम्बनो न ज्ञानावलम्बन इत्यात्मवादे वक्ष्यामः। तथा ग्राह्यलक्षणमपि बाह्यस्यैव किं चिदेष्टव्यम्। अन्यथा नीलादिवित्तीनां स्वांशपर्यवसायित्वसाधनार्थस्य त्वदीयानुमानस्य नीलादिवित्तिगतं स्वांशाविषयत्वं ग्राह्यं न स्यात्, स्थायित्वादयश्च तद्बुद्धीनाम्।

तल्लक्षणं चेतरेषामुक्तदोषात् ज्ञानजन्यफलभागित्वमेवाश्रयितव्यम्। ज्ञानक्रिया हि सकर्मिका कर्मभूतेऽर्थे फलं जनयति पाकादिवत्, तच्च फलमैन्द्रियकज्ञानजन्यमापरोक्ष्यम्, लिङ्गादिज्ञानजन्यं तु पारोक्ष्यमित्युच्यते। अस्ति हि विषयाविषयविभागः, विषयेष्वपि परोक्षापरोक्षविभागः सार्वजनीनः। न च फलमन्तरेणायं विभागः सम्भवतीति तदाश्रीयते। तदेव च फलं कार्यभूतं कारणभूतं विज्ञानमुपकल्पयतीति सिद्ध्यत्यप्रत्यक्षमपि ज्ञानम्।

मिति। नापि ग्राह्यत्वलक्षणानुपपत्त्या तत्सिद्धिरित्याह। तथेति। यथा वेद्यत्वमभ्युपगतं तथा ग्राह्यत्वमपि बाह्यस्यैव कर्मत्वादिरूपं किञ्चिदेष्टव्यमित्यर्थः। एवमनङ्गीकारे दोषमाह। अन्यथेति। यत्किञ्चिदित्यनेनोक्तमर्थं विवृणोति। तदिति। अन्येषां—पूर्वपक्षोक्तदोषग्रासात् ज्ञानजन्यफलभागित्वमेव तल्लक्षणं—ग्राह्यलक्षणमाश्रयितव्यमित्यर्थः। एतदेवोपपादयति। ज्ञानेति। न चास्मिन्नर्थे प्रमाणाभाव इत्याह। अस्ति हीति। उच्यमानो विभाग एवात्र प्रमाणमित्यर्थः। एवं च सत्येतदप्यस्मदभिमतं सिद्ध्यतीत्याह। तदेवेति।

अथ वा ज्ञानाक्रियाद्वारको यः कर्तृभूतस्यात्मनः कर्मभूतस्य चार्थस्य परस्परं सम्बन्धो व्याप्तृव्याप्यत्वलक्षणः स मानसप्रत्यक्षावगतो विज्ञानं कल्पयति, न ह्यागन्तुककारणमन्तरेणात्मनोऽर्थं प्रति व्याप्तृत्वमुत्पत्तुमर्हति। तच्च कारणं लोके ज्ञानशब्देनाभिधीयते।

येऽपि स्वप्रकाशां संविदमातिष्ठन्ते तैरप्ययं सम्बन्धो मानसप्रत्यक्षगम्योऽवश्यमभ्युपगमनीयः। अन्यथा 'ज्ञातो मया घटः' इति ज्ञानज्ञेयसम्बन्धो ज्ञातृज्ञेयसम्बन्धो वा न व्यवहर्तुं शक्यते। यन्मात्रं हि प्रकाशितं तन्मात्रमेव व्यवहर्तुं शक्यते, नान्यत्।

इह च संविन्मात्रं स्वयं प्रकाशितम्, अर्थोऽपि तद्वशात्, ज्ञानसम्बन्धस्तु केन प्रकाशितः। सोऽपि तयैव संविदा प्रकाशते इति चेत् ?, न, तदुत्पत्त्यवस्थायां सम्बन्धस्याऽनिष्पन्नत्वात्। प्रकाशकत्वमेव हि संविदा विषयेण सम्बन्धो नान्यः, तेन जातायां संविदि विषये च प्रकाशिते निष्पद्यमानः सम्बन्धो न तया संविदा शक्यते विषयीकर्तुम्, विरम्य व्यापारासम्भवात्। न हि प्रथममर्थं प्रकाश्य पुनः सम्बन्धं

प्रकारान्तरेण कल्पनमुपपादयति। अथेति। किं तत्कारणमित्यपेक्षायामाह। तच्चेति। लोकशब्देन प्रसिद्धिरुक्ता। स्वयंप्रकाशत्वपक्षे ऽपि मानसप्रत्यक्षगम्यत्वमुपपादयति। येऽपीति। स्वप्रकाशमहिम्ना व्यवहारोपपत्तिमाशङ्क्याह। यन्मात्रमिति। चोदयति। सोपीति। परिहरति। नेति। एतदेवोपपादयति। प्रकाशकत्वमिति। व्यापारासम्भवं विवृणोति। नहीति। उपपादितमर्थं निगमयति। तस्मादिति।

प्रकाशयितुमर्हति क्षणिकत्वात् ।

अथ सम्बन्धोपि स्वयं प्रकाशत इति मन्येथाः ?, नात्र प्रमाणमस्ति । तस्मान्मानसप्रत्यक्षगम्योऽर्थेन सहात्मनः सम्बन्धो ज्ञानं कल्पयतीति रमणीयम् । अस्ति हि कोपि सम्बन्धोऽर्थेन सहाऽऽत्मनो मानसप्रत्यक्षगम्यः सर्वजनीनः स ज्ञानस्य कल्पकः ।

अर्थगतो वा ज्ञानजन्योऽतिशयः कल्पयति ज्ञानम्, अवश्यमङ्गीकरणीयश्चायमतिशयस्त्रितयप्रतिभासवादिभिरपि । त्रितयं प्रतिभासत इति वदता ज्ञानज्ञेयज्ञातृषु त्रिष्वप्यनुगतं प्रकाशनपदवाच्यमवश्यमङ्गीकर्तव्यम् । तत्र ज्ञानत्वं तावन्नाऽनुगतम्–तद्धि ज्ञाने एव न ज्ञातृज्ञेययोः । ज्ञेयत्वमपि ज्ञेय एव न ज्ञातृज्ञानयोः । ज्ञातृत्वं ज्ञातर्येव न ज्ञानज्ञेययोः ।

व्यवहारविषयत्वं प्रकाशमानत्वमिति चेत् ?, न, संविदि व्यवहाराभावाद् विनष्टत्वात् । शब्दप्रयोगो व्यवहार इति चेत् ?, न, उक्तदोषत्वात् । तदवश्यं प्रकाशनभासनादिपर्यायो धर्मविशेषस्त्रिष्वप्यनुवृत्तो गोत्वमिव गोव्यक्तिष्वऽस्ति । स च धर्मो ज्ञातरि ज्ञेये च ज्ञानवशाज्जायते, ज्ञानस्य तु स्वाभाविकोऽग्नेरिवौष्ण्यमिति स्वप्रकाशं ज्ञानम् । इतरौ परप्रकाश्यावित्याश्रयणीयम् । तन्निमित्तं च विषयस्य विषयत्वम्,

---

प्रकारान्तरमाह । अर्थगतो वेति । अनुगतं प्रकाशपदवाच्यं शङ्कते । व्यवहारेति । उपादानादिव्यवहाराभावादिति परिहारार्थः । उक्तदोषत्वादिति । अस्मिन्पक्षे एवमित्यादिना ग्रन्थेन पूर्वं दोषस्योक्तत्वादित्यर्थः । तन्निमित्तं–परप्रकाश्यत्वनिमित्तम् । उपपादितमर्थं

व्यवहारादीनां हि विषयलक्षणत्वं प्रागेव दूषितम्। एकदेशिनां तु– व्यवहारनिबन्धनाविषयताङ्गीकरणे रजतवित्तेः शुक्तिका विषयः स्यात्, न चैवमिच्छन्ति। तदेवमऽविवादसिद्धेऽर्थगतेऽतिशये तेनैव ज्ञानस्यानुमानं पूर्वोक्तेन वा मानसप्रत्यक्षगम्येन सम्बन्धेन सम्भवति। अतिक्रान्तदिवसगतदशत्वादिसंख्यावच्चाऽसतोर्भूतभविष्यतोरविद्यमानत्वेपि धर्मिणः प्रकाशनधर्मो जायत इति प्रमाणबलादभ्युपगम्यते। अतो न प्रत्यक्षत्वं सम्विदोऽभ्युपगन्तव्यम्।

न च प्रतीतिबलादपि प्रत्यक्षत्वम्–अर्थावभाससमये संविदः प्रतिभास एव नास्ति नतरामापरोक्ष्यम्। एवं च सहोपलम्भस्यैवाभावान् तान्नियमो य उक्तः स दूरापास्त इति प्रत्युक्तमेतत्–

"सहोपलम्भनियमादभेदो नीलतद्धियोः" इति।

यत्तु पश्चात् स्मरणस्य दर्शनाज्ज्ञानमपि प्रागनुभूतमिति। तदप्यसिद्धम्– अर्थ एव हि तदा स्मर्यते, तत्तत्स्मरणाच्च तदैवार्थव्याप्तिरात्मनो मनसाऽवगम्यते, तद्वशाच्च तदाऽर्थे तावज्ज्ञानं कल्पयति। तस्य च ज्ञानस्येन्द्रियादिकारणाभावात् स्मृतित्वं निश्चित्य

निगमयति। तदेवमिति। भूतभविष्यतोस्तदनुपपत्तिं परिहरति। अतिक्रान्तेति। एतेनान्यदपि निरस्तमित्याह। एवञ्चेति। इति नियमनिरासाद्धेतोः सहोपलम्भेत्यादि यदुक्तं तदपि प्रत्युक्तमित्यर्थः। अत्र पूर्वपक्षोक्तं परिहारमनूद्य निराकरोति। यत्त्विति। नास्येति। ज्ञानस्येत्यर्थः। ततः किमत आह।

स्मृतिकारणभूतं पूर्वज्ञानं तदैव कल्पयतीति नास्य स्मरणम् ।

इतश्च न नीलादेर्ज्ञानात्मकत्वम्, अनुमानादिषु विषयाकाराणां परोक्षत्वात्, ज्ञानस्य च सर्वत्र प्रत्यक्षत्वाभ्युपगमात्, न हि परोक्षापरोक्षयोरेकत्वं सम्भवति । एवमत्यन्तासद्रूपत्वेनाभिमतस्य स्थायित्वादेः सद्रूपज्ञानात्मकत्वमत्यन्तासम्भाव्यम् । तथा भूतानुमानेषु भूतत्वमवभासते न च वर्तमानस्य ज्ञानस्य भूतत्वमात्मा सम्भवति ।

भिन्नत्वेऽपि ग्राहकाद् ग्राह्यस्य ज्ञानमेवाऽतीतमुत्तरस्य ग्राह्यं नार्थ इति चेत्?, न, प्रमाणाभावात् । अत्र चातीतं त्रेधा विकल्प्य "अतीतं यच्च विज्ञानम्" इत्यादिना दूषणमुक्तम् । उत्तरमपि त्रेधैव विकल्प्य

न हीति । दूषणान्तरमाह । तथेति । अत्रेति । यच्चेदमतीतं विज्ञानमुपरितनस्य ग्राह्यत्वेन भवद्भिरिष्टं तद्ग्राह्याकारं ग्राहकाकारं स्वप्रकाशं वा स्यादिति त्रेधा विकल्प्येत्यर्थः । केनेत्यपेक्षायामतीतं यच्च विज्ञानमित्यादिनेत्युक्तं—

"अतीतं यच्च विज्ञानं ग्राह्यत्वेन हि कल्पितम् ।
तस्मात् ग्राहकरूपं वा ग्राह्यं वोभयथाऽपि वा"(श्लो.वा.शू.१६३)

इत्यनेन वार्तिकेन विकल्प्येत्यर्थः । दूषणमुक्तमिति । वार्तिककारेणेतिशेषः । दूषणवार्तिकं त्वेवम्—

"ग्राह्याकारत्वमात्रे स्यादर्थः शब्दान्तरेण ते ।
स्वकाले चाऽप्यसंवित्तेर्न स्याच्छक्त्यर्पणं ततः ॥
यथैवानागताज्ज्ञानात् सन्तत्यन्तरजादपि ।
दृढत्वेनाप्यविज्ञानात्तथोत्पन्नाद्विनश्यतः ॥

"आकारकल्पनायां च" इत्यादिना दूषणमुक्तमिति विवेचनीयम्। तस्मादिदमपि वैभाषिकमतमयुक्तमेव। तस्माद् बाह्यार्थाकार एव नीलादिर्न ज्ञानाकारः।

कथं तर्हि स्वप्ने ?, तत्रापि बाह्यमेव देशकालान्तरगतमऽदृष्टोद्बोधितसंस्कारवशात् स्मर्यमाणं निद्रा-

---

केवलग्राहकत्वे तु विषयत्वं न युज्यते ।
किमपेक्ष्य च तस्येदं ग्राहकत्वं प्रकल्प्यते ।
आकारता निरस्तैवं सम्वेद्येत तदैव च ॥
ततश्चोत्तरविज्ञानं न प्रतीक्षेत बोधक"श्लो.वा.शू.१६८)मिति।

उत्तरमिति । उत्तरज्ञानमपि ग्राहकरूपं वा ग्राह्यरूपं वा उभयरूपं वेति त्रेधा विकल्प आकारेत्यादिना दूषणमुक्तं वार्तिककारेणेति विवेचनीयमित्यर्थः । दूषणवार्तिकपर्यालोचनयोत्तरस्य त्रेधा विकल्पो बहिरेव बोद्धव्यः। दूषणवार्तिकन्तु—

"आकारकल्पनायां च परस्यात्मांश एव ते ।
प्रमापर्यवसाने च नातीतो विषयो भवेत् ॥
पूर्वग्राह्यस्वरूपत्वे ग्राहकत्वं तु हीयते ।
ग्राहकाकारमात्रे स्याद्विषयो नासरूपतः ॥
न च शक्त्यर्पणस्यात्र व्यापार उपलभ्यते ।
शक्त्यर्पणस्य चाभावो युष्मत्पक्षे प्रसाधित" (श्लो. वा.
शू.१७०इति ।

अनन्तरं च "सन्तानान्तरवच्चैषा"मित्यादिवार्तिकेन ज्ञानानां हेतुसाध्यत्वाभावे वास्यवासकत्वाभावे च प्रयोगा दर्शिता स्ते च ग्रन्थविस्तरभयादस्माभिर्न लिखिताः। ग्रन्थकारस्य तु वार्तिकस्थविवेककीर्तनमत्र किंप्रयोजनकमिति न विद्मः । अत्र चोदयति। कथमिति । परिहरति । तत्रेति। न चैवमसत्ख्या-

दूषितमनस्कतया भ्रान्त्या संनिहितदेशकालमिव मन्यते । विस्पष्टं चैतदनन्तरदिवसानुभूतस्य स्वप्ने वर्तमानावभासदर्शनात्, अन्यत्रापि स्वप्ने तथाङ्गीकर्तुं युक्तम् । शिरश्छेदोऽप्यन्यत्रावगतः स्वसम्बन्धितया दोषवशादवगम्यते । सर्वत्र संसर्गमात्रमसदेवावभासते संसर्गिणस्तु सन्त एव, सेयं विपरीतख्यातिरित्युच्यते मीमांसकैः, । असत्ख्यातिवादिनस्तु संसर्गिणोप्यपलपन्तीति विशेषः । शुक्तिरजतवेदनेपि विद्यमानैव रजतत्वजातिर्विद्यमानस्यैव शुक्तिकाशकलस्यानात्मभूतैवाऽऽत्मतयाऽवगम्यते । तथा वन्ध्यासुतादिष्वपि विद्यमान एव सुतशब्दार्थो वन्ध्यान्विततया तत्पदसंनिधिदोषादवगम्यते ।

यत्तु कैश्चिदेवमादिषु तदाकारावभासमपन्हुत्य विवेकाग्रहणमेव भ्रान्तिरित्युक्तम्, तत् संविद्विरोधादेवोपेक्षणीयम् । को हि नामाङ्गुलिनिपीडितदृष्टिश्चन्द्रद्वित्वं न प्रकाशत इति ब्रूयात् । किं चैक एवायं चन्द्रो न द्वावित्येवं द्वित्वाविवेकं चन्द्रस्य विस्पष्टमनुसन्दधानस्य चक्षुषा द्वित्वभ्रमो जायमानः कथं विवेकाग्रहणनिमित्तः स्यात् ? । एवमवगतदिक्कस्य दिग्भ्रमो नाऽग्रहनिमित्तः सम्भवति ।

कथं पुनर्द्वित्वस्यावगमः ?– न संस्मरणं तद्धेत्व-

त्यापत्तिरित्याह । सर्वत्रेति । एतदेवोपपादयति । शुक्तिकेति । अत्र प्रसङ्गादेकदेशिमतमनूद्य निराकरोति । यत्त्विति । विरोधमेव दर्शयति । को हीति । विवेकग्रहेऽपि भ्रमो दृष्ट इत्याह । किञ्चेति । अत्र चोदयति । कथमिति । उदाहरणान्तरेऽप्या-

भावात्, न ग्रहणं अप्राप्य चक्षुषा ग्रहणासम्भवात्। उच्यते–देशद्वयं नेत्रेण प्राप्तं चन्द्रश्च, तयोश्च संसर्गो दोषवशादवगम्यते, देशद्वये चन्द्रं प्रतीत्य देशगतं द्वित्वं दोषवशाच्चन्द्रेऽध्यवस्यति। तथा पित्तवर्त्तिपीतत्वं शङ्खस्वरूपं च चक्षुषा गृह्णन् दोषवशात् सम्बन्धं बुद्ध्यत इत्यवगन्तव्यम्।

किं च यदि सम्यग्रजतबोधे तादात्म्यमवभासते न शुक्तिरजतवेदने ततोऽवभास्यभेदादऽवभासस्य वैलक्षण्यं प्रागेव बाधकादनुसन्धातुं शक्नुयात्, वैलक्षण्यावगमाच्च न प्रवर्तेत।

किं च यदि रजतार्थी शुक्तेरुपादानं कार्यतयावगच्छेत्?, ततोऽकार्यस्य कार्यतया भानाद्विपरीतख्यात्यापत्तिः। अथ नावगच्छेत्? न प्रवर्तेत–तत्कार्यावगमाऽधीनत्वात् प्रवृत्तेः।

अथ कार्यत्वानवगमेऽपि तत्कार्यावगतिसादृश्यात् प्रवृत्तिः?, ततस्तत्कार्यत्वानवगमेनाऽकार्यावगतिसादृश्यमप्यस्तीति निवृत्तिरपि स्यात् सादृश्ययोरविशेषात्। न चासति कारणे कारणसदृशं तत्कार्यं साधयितुमर्हति–मा सीषधच्छुक्तिका रजतकार्यमाभरणम्।

ननु व्रीहिकार्यमपूर्वं नीवाराः साधयन्ति?। नै-

रोपमुपपादयति। तथेति। इदानीन्तन्मतेनाप्यन्यथाख्यातिमापादयति। किञ्चेति। हेत्वन्तरेण प्रवृत्तिं शङ्कते। अथेति। नापि सादृश्यात् प्रवृत्तिः सम्भवतीत्याह। नचेति। कारणसदृशस्यापि तत्कार्यसाधकत्वमस्तीति शङ्कते। नन्विति। परिहरति। नैवमिति। व्रीह्यंशानामेव नीवारगतानां तत्रापूर्वसाधक-

वम्, व्रीह्यंशा एव तत्र कार्यं कुर्वन्ति, ते च विकलाः सन्तोऽप्यशक्त्यवस्थायां तत्साधनत्वेन यथाशक्तिप्रयोगविधानादवगता इति नाऽकारणात् तत्सदृशात् कार्योत्पत्तिः।

अथ त्वकार्यानवगतिरेव प्रवृत्तेः कारणम्?, ततो बाह्या अपि वेदार्थे प्रवर्तेरन् अकार्यत्वानवगमात्। अथ त्वकार्यमेव तेऽवगच्छेयुः? ततः कार्यस्याऽकार्यतयाऽवगमाद्विपरीतख्यातिरित्यास्तां तावत्। तस्मात्स्वप्नादिष्वपि बाह्यस्यैवान्यथाभूतस्यैवान्यथाऽवभासात् सिद्धं सर्वत्र बाह्यालम्बनत्वम्।

अथ स्वप्नवत् प्रत्ययत्वात् स्तम्भादिज्ञानमन्यथाभूतमित्यनुमीयते!। तदसत्, तथा सति प्रत्ययत्वाविशेषात् त्वदीयमप्यनुमानं मिथ्या स्यात्। मिथ्यात्वग्राहिणोनुमानस्याऽमिथ्यात्वे वा तत्रैव हेतोर्व्यभिचारः। तस्मात्सूक्तम्—"यस्य च दुष्टं करणं यत्र च मिथ्येति प्रत्ययः स एवाऽसमीचीनः प्रत्ययो नान्यः" (शा.भा.) इति। तस्माद्व्यभिचारात् प्रत्यक्षं न परीक्षितव्यम्।

इति शून्यवादः॥

त्वमित्यर्थः। तत इति। यद्यकार्यत्वावगमात्तेषामप्रवृत्तिरित्युच्यते ततः कार्यत्वावगमात्प्रवृत्तिरित्यङ्गीकृतमित्युक्तदोषानतिवृत्तिरित्यर्थः। उपपादितमर्थं निगमयति। तस्मादिति। उपपादितेऽर्थे भाष्यं प्रमाणयति। तस्मादिति। वृत्तिकाराभिमतसूत्रार्थोपपादनप्रयोजनमुपसंहरति। तस्मादिति॥

इति शून्यवादः॥

प्रत्यक्षस्य सत्संप्रयोगजन्यत्वलक्षणेन लोकसिद्धेनाऽव्यभिचारमुक्त्वा, इदानीमनुमानादेरप्यऽव्यभिचारार्थं लोकसिद्धमेव लक्षणमाह—

"अनुमानं ज्ञातसम्बन्धस्यैकदेशदर्शनादेकदेशान्तरे ऽसंनिकृष्टेऽर्थे बुद्धिः" (शा. भा.)

यस्य यादृशस्य येन यादृशेन सह साक्षा-

एवं प्रत्यक्षस्या ऽव्यभिचारित्वं परीक्षानिवृत्तये तत्संप्रयोग इत्यादिना लक्षणतः प्रतिपाद्यानन्तरमनुमानादिलक्षणमाह वृत्तिकारस्तस्य प्रयोजनं दर्शयति । प्रत्यक्षस्येति । दर्शयितुमाह—वृत्तिकार इति शेषः । असूत्रितानुमानादिवर्णनं वृत्तिकारस्यानुचितमिति चेत् । न । सूत्रस्य सूचनात्मकत्वेन प्रत्यक्षेणानुमानादिलक्षणस्यापि सूचितत्वात् । अथवा प्रत्यक्षं तावदव्यभिचारित्वान्न परीक्ष्यं तत्पूर्वकमनुमानाद्यपि, एवंलक्षणकत्वात् प्रत्यक्षाव्यभिचारित्वाच्च न परीक्ष्यमित्यनुमानादिलक्षणप्रदर्शनार्थत्वात् प्रत्यक्षसूत्रस्यायमदोषः । तत्र वृत्तिकाराभिमतमनुमानलक्षणं तावदाह । अनुमानमिति । अत्र ज्ञातः सम्बन्धो व्याप्तिलक्षणो व्याप्यव्यापकयोर्दृष्टान्तधर्मिणि येन प्रमात्रा स ज्ञातसम्बन्धः तस्य एकदेशस्य व्याप्यस्य धूमादेर्दर्शनात् एकदेशान्तरे व्यापकवन्ह्यादौ चक्षुराद्यसन्निकृष्टेऽर्थे या बुद्धिस्तदनुमानम् । अथवा ज्ञातः सम्बन्धोयस्य एकदेशाभ्यां धूमवह्निरूपाभ्यां सह स ज्ञातसम्बन्धो महानसादिधर्मी एकदेशी तस्य यो धूमाख्य एकदेशः तस्य पर्वतादौ दर्शनात् एकदेशान्तरे वन्ह्यादौ बुद्धिः । अत्र च सर्वनामार्थे बहुव्रीहेः स्मरणं सन्निहितश्च सर्वनामामार्थो भवति । नचात्र प्रमाता एकदेशी वा केन चिदुपात्त इत्यसन्निधानात्तयोः समासार्थत्वानुपपत्तिमाशङ्क्य लिङ्गस्यै

द्धा प्रणाड्या वा यादृशः सम्बन्धः– संयोगः समवाय

वैकदेशरूपस्य समासार्थत्वमभिप्रेत्य व्याचष्टे । यस्येति । अत्र यादृशतादृशशब्दाभ्यां दृष्टान्तपरिदृष्टरूपस्य न लिङ्गत्वं नापि लिङ्गित्वमिति दर्शितं न्यूनरूपस्याप्रयोजकत्वादिति भावः । ज्ञातः सम्बन्धो यस्यैकदेशस्य धूमाख्यस्य एकदेशान्तरेण साध्येन सह स ज्ञातसम्बन्धस्तस्य दृष्टवतः पुरुषस्य या बुद्धिः साऽनुमानमित्यर्थः । अत्र चैकदेशपदोपादानत् सन्निहित एव सर्वनामार्थो भवतीति बहुव्रीह्युपपत्तिः । एतदप्यनुपपन्नम् । एकदेशस्याप्यनुपात्तत्वेनासन्निधानात् । एकदेशदर्शनादित्यत्रैकदेशशब्दस्योत्तरपदार्थविशेषणत्वेनोपसर्जनत्वात् पूर्वपदार्थविशेषणत्वे वैकदेशपदस्य दर्शनशब्देन सह समासानुपपत्तिः ज्ञातपदसहसम्बन्धसापेक्षत्वेनाव्यपेक्षालक्षणसामर्थ्याभावात् । ननु दर्शनाक्रियां प्रत्येकदेशस्योद्देश्यत्वेन प्राधान्यं भवति च प्रधानस्य सापेक्षस्यापि समासः । नैवम् । शब्दतः प्राधान्याभावात् व्याकरणे हि शब्दस्यैव पदार्थत्वात्तत्कृतगुणप्रधानभावस्यैव प्रयोजकत्वात् । तस्माद्विशेषणत्वमेवात्र गुणत्वं नोपकारत्वलक्षणं शेषत्वं, विशेष्यत्वं प्राधान्यं, न शेषित्वं, अत एव ऋद्धस्य राज्ञः पुरुष इत्यत्र शेषिणोऽपि राज्ञः शब्दतो विशेणत्वात् वृत्तिमपेक्षमाणस्य समासाभावः । राजपुरुषः शोभन इति च शेषभूतस्यापि पुरुषस्य विशेष्यत्वेन प्रधानत्वात् शोभनपदापेक्षस्यापि भवति समासः । अत्र च विशेषणमेकदेशो दर्शनस्येति न ज्ञातसम्बन्धपदापेक्षस्य सम्भवति समासः । नैष दोषः सन्निहितमात्रस्यैव सर्वनामार्थत्वेनोपादानस्याऽत्रानुपयोगात् अन्यपरेणाप्युपादानेनैकदेशस्य बुद्धिसान्निध्युपपत्तेः स्वर्गकामादिपदानां च बहु-

व्रीहित्वेनानुपात्तेपि पुरुषे वृत्त्युपगमात् । अस्तुवा कर्मधारय एव बलीयस्त्वात् ज्ञातश्चासौ सम्बन्धश्चेति । नन्वस्मिन्पक्षे एकदेशदर्शनादेकदेशान्तर इत्यनुपपन्नं स्यात् सम्बन्धस्य निरवयवत्वेनैकदेशासम्भवात् । न स्यात् । सम्बन्धारम्भकत्वेन सम्बन्धिनोरेकदेशत्वोपचारात् ज्ञेयस्वरूपेऽवधारिते तज्ज्ञानं शक्यं निरूपयितुमिति ज्ञातपदमतिक्रम्य सम्बन्धपदं व्याचष्टे । सम्बन्ध इति । अन्यो वा तादात्म्यलक्षण इत्यर्थः । अत्रेदमुच्यते नैते सम्बन्धा गम्यगमकभावप्रयोजकाः तदभावेऽपि कृत्तिकारोहिण्युदयादीनां लिङ्गलिङ्गिभावदर्शनात् । अपि च कार्यमपि न कार्यत्वात् कारणं गमयति, किं तर्हि ? तेन नियतत्वात् अन्यथा कार्यमस्तु कारणं च माऽनुमापयत्वित्यपि वक्तुं शक्यते यतस्तु तेन नियतस्ततोऽनुमापयतीति स एवानुमानाङ्गं स एव च व्याप्तिशब्देनाभिधीयते । यथाऽऽहुः—

"सम्बन्धो व्याप्तिरिष्टाऽत्र लिङ्गं धर्मस्य लिङ्गिना" (श्लो.वा. अनु. ४)

अत्रानुमानव्यवहारे व्याप्तिलक्षणः सम्बन्धोऽङ्गमित्यर्थः । ननु व्याप्तेः सम्बन्धत्वे तद्द्विष्ठत्वात् धूमवदग्नेरपि गमकत्वं स्यात् । सत्यम् । तथापि व्याप्तिलक्षणसम्बन्धिसमवेतैव व्याप्तिर्न संयोगवदुभयसमवेता तथा दर्शनात् । अतो न धूमवदग्नेरपि गमकत्वापत्तिः । एतदप्याऽऽहुः—

"व्याप्यस्य गमकत्वं तु व्यापकं गम्यमिष्यते ।
यो यस्य देशकालाभ्यां समो न्यूनोपि वा भवेत् ।
स व्याप्यो व्यापपकस्तस्य समो वाप्यधिको ऽपि वा"
(श्लो. वा. अनु. ६)

ननु व्याप्यस्य गमकत्वे हिंसात्वमधर्मत्वं गमयेत् दृष्टं हि

एकार्थसमवायः कार्यकारणभावोऽन्यो वा दृष्टान्तधर्मिषु नियतो ज्ञातस्तं तादृशं साध्यधर्मिषु दृष्टवन्तस्तस्मिंस्तादृशे—तादृशसम्बन्धसम्बन्धिनि प्रबलेन प्रमाणेन तद्रूप्यतद्विपर्ययाभ्यामपरिच्छिन्ने या बुद्धिः साऽनुमानम् । यथा धूमस्याऽनुपरतोर्ध्वगमनस्याग्निसाहित्यं महानसादिषु नियतमुपलब्धवतः पर्वते तद्दर्शनादग्निज्ञानम् ।

ब्रह्महत्यादौ तदधर्मत्वेन व्याप्तं, तत्राहुः—

" व्याप्तेश्च दृश्यमानायाः कश्चिद्धर्मः प्रयोजकः ।
अस्मिन्सत्यमुना भाव्यमिति शक्त्या निरूप्यते ॥
अन्ये परप्रयुक्तानां व्याप्तीनामुपजीवकाः ।
तैर्दृष्टैरपि नैवेष्टा व्यापकांशावधारणा"(श्लो.वा.अ.१५)इति।

एवं च सति ग्रन्थकारस्य संयोगादिरूपसम्बन्धकीर्तनं किमभिप्रायमिति न विद्मः। एवं वा ग्रन्थगमनिका ग्रन्थकारस्यापि नियतो ज्ञात इति सम्बन्धविशेषणं कुर्वतोऽयमेवाभिप्रायः । संयोगादिकीर्तनं तु प्रायेणैवंरूपः सम्बन्धस्तत्र तत्र पर्यवस्यतीत्यभिप्रायः । कृत्तिकारोहिण्युदयादीनां तु स्वरूपकृत एव गम्यगमकभाव इति नानुपपत्तिः का चित् । ज्ञातसम्बन्धस्येत्यनेन ज्ञात एव सम्बन्धोऽनुमानाङ्गमिति सूचितम् । असन्निकृष्ट इत्यस्यार्थमाह । ताद्रूप्येति । ताद्रूप्येण तद्विपर्ययेण वा परिच्छिन्नस्य सन्निकृष्टस्य पक्षाभासत्वमिति भावः । येन रूपेणानुमातुमिष्यते तेनैव रूपेण रूपान्तरेण वा तद्विपरीतेन शीघ्रं प्रमाणेन परिच्छिन्नो योऽर्थः स सन्निकृष्टः तस्य पक्षत्वं व्यावर्तयितुमसन्निकृष्टग्रहणमित्यर्थः । ते च पक्षाभासाः प्र-

ननु नियमावधारणाधीनत्वे कथं ताद्रूप्येणापरिच्छिन्ने प्रवृत्तिः ? ईदृशो हि नियमः—यत्र यत्र धूमस्तत्रतत्राग्निः यद्यद्रसवत्तत्तद्रूपवदिति । एवं चेत् ? यावद्धूममग्निसद्भावोऽवगत एवेति नाऽपरिच्छिन्नविषयत्वमनुमानस्य संभवतीति, । अत एव चोद्याद्बिभ्यतः केचिदऽसन्निकृष्टग्रहणं स्मरणाभिमाननिरासार्थं व्याचक्षते गृहीतग्राहित्वमेवानुमानस्य स्वीकुर्वाणाः । तथापि नाऽप्रामाण्यम्, नह्यऽगृहीतग्रहणं प्रमाणलक्षणम् । अनुभूतिर्हि तल्लक्षणम् । अनुमानं च गृहीतग्राहित्वेऽपि प्रत्युत्पन्नलिङ्गकारणजन्यत्वेन संस्कारमात्रजन्यत्वाभावादऽनुभूतिरेवेति युक्तमस्य प्रामाण्यम् ।

अथ स्मृतिप्रमोषः कस्मान्नाश्रीयते !, प्रत्युत्पन्नकारणसद्भावात्, संस्कारातिरिक्तकारणाऽसद्भावेन हि 'इदं रजतम्' इत्यत्रानुभवरूपस्यापि रजतज्ञानस्य बलात् स्मृतित्वमाश्रित्य प्रमोषोऽङ्गीकृतः । अत्र तु लिङ्गस्यानुभवकारणस्य सद्भावादयुक्तं प्रतीतिसिद्ध-

---

त्यक्षादिविरोधेन वार्तिककारैर्दर्शिताः तत्रैवावगन्तव्याः । ताद्रूप्यतद्विपर्ययाभ्यामपरिच्छिन्न इत्येतदाक्षिपति । नन्विति । मतान्तरेण तावत्समाधत्ते । अत इति । एतस्मादेव चोद्यात् एतद्भयादेव गृहीतग्राहित्वमेवानुमानस्याङ्गीकुर्वन्तीति भावः । एतत्पक्षेऽसन्निकृष्टग्रहणस्य तर्हि का गतिरित्यत आह । असन्निकृष्टेति । गृहीतग्राहित्वादप्रामाण्यमिति चेत् नेत्याह । तथापीति । चोदयति । अथेति । समाधत्ते । प्रत्युत्पन्नेति ।

स्यानुभवरूपस्यापन्हवेन स्मृतिप्रमोषाङ्गीकरणमिति ।

सोऽयमेषामकारणकस्त्रासः, तथा हि—यदि हि यावद्व्याप्यं व्यापकसद्भावोऽवगतः स्यात्तदा गृहीतग्राहित्वमाशङ्क्येतापि, न त्वेवमस्ति, महानसादिष्वेव हि दृष्टान्तधर्मिषु प्रागऽनुमानाद् धूमस्याग्निसाहित्यमवगतं न सर्वत्र, प्रमाणासंभवात् । यथा चासंभवस्तथा

एतदेवोपपादयति । संस्कारेति । तदेतद्दूषयति । सोऽयमिति । यावद्व्याप्यं व्यापकसद्भावावगमे गृहीतग्राहित्वं स्यान्न त्वेवमस्तीत्यर्थः । ननु यावद्धूममग्निसद्भावावगमाभावे कथं व्याप्तिनिश्चयस्तत्राह । महानसादिष्विति । नन्वेतदयुक्तं भूयोदर्शनगम्यत्वात् व्याप्तेः यथाऽऽहुः—

"भूयोदर्शनगम्या च व्याप्तिः सामान्यधर्मयोः ।
ज्ञायते भेदहानेन क्वचिच्चापि विशेषयोः" (श्लो.वा.अनु.१२)॥

सत्यमेवम् । तथाप्येकत्रैव महानसादौ बहुशोऽवगताग्निसाहित्य धूमस्य परिदृष्टेषु देशकालेषु वन्हिनियमावगतिर्भवति एतावदेवानुमानाङ्गं, तदनन्तरं यत्र यत्र धूमस्तत्र तत्राग्निरिति योऽवगमः सोऽप्यानुमानिक एव परोक्षरूपत्वात् । प्रत्यक्षत्वं तु संविद्विरुद्धं आपरोक्ष्याभावात् नियमज्ञानस्य चानग्नौ धूमदर्शनं बाधकप्रत्ययो न चात्र तदस्ति, भविष्यतीति बाधकप्रत्ययाशङ्का रजतेपि रजतज्ञाने समाना । वार्तिककृतोप्यमेव श्लोकार्थो ऽभिमतः—

"ममत्वदृष्टिमात्रेण गमकः सहचारिण" (श्लो.वा.अनु.१४)

इत्यग्रे भूयोदर्शनश्लोकार्थविवरणात् । ननु तत्र तत्र प्रत्यक्षादिना साहित्यस्यावगन्तुं शक्यत्वात् कथं प्रमाणासम्भवस्तत्राह । यथेति । ननु भूयोभिरपि दर्शनैस्तत्र तत्र साहित्यं

न्यायरत्नमालायामेव प्रपञ्चितम्।

दृष्टान्तधर्मिण्येव बहुशोऽग्निसाहित्यमुपलब्धवतो-ऽनग्नौ च क्वचिदपि प्रयत्नेनान्विष्यमाणे धूममदृष्टवतः साध्यधर्मिण्यग्निमत्ताज्ञानमुत्पद्यते। आह च—

"साहित्ये भिन्नदेशत्वात् प्रसिद्धे वह्निधूमयोः।
व्यभिचारस्य चादृष्टेर्गमकत्वं प्रकल्प्यते" (श्लो० वा० अनु० ४२) इति।

"समस्तदृष्टिमात्रेण गमकः सहचारिणः" इति

गम्यते न तु सर्वत्र, दर्शनानां सर्वेषां स्वविषयपर्यवसानात् अनन्तप्रत्यक्षगम्यो हि सर्वत्र सहभावः, स जीवद्भिर्दुर्लभः, विपक्षादर्शनादपि प्रत्यासन्नेष्वेव विपक्षेषु परं अभावोऽवग-म्यते, सर्वविपक्षव्यावृत्तिस्तु दुर्लभैव दृश्यादर्शनासिद्धेः तत्कथं नियमस्य सर्वदेशकालव्याप्तिरूपस्य भूयोदर्शनगम्यत्वम्। एवं च स्वयमेवाऽऽचार्येण शङ्कितं यथाऽऽहुः—

"अन्वयोऽपि ह्यतिव्याप्यं व्यापकस्य न दृश्यते।
अनन्तेन हि लभ्येत स प्रत्यक्षादिजन्मना"(१)॥ तथा—
"नाभावेन विपक्षाद्धि हेत्वभावः प्रतीयत"(२)न्या.र.मा. इति च।

सर्वविपक्षाभावो न प्रतीयत इत्यर्थः" इति प्रमाणास-म्भवो न्यायरत्नमालायां प्रपञ्चित इत्यर्थः। हन्त तर्ह्यनुमाना-सम्भव एव नेत्याह। दृष्टान्तेति। एतदपि न्यायरत्नमालायां प्रपञ्चितम्। तथाहि—अत्र च समर्थनमुक्तम्—

"तत्रास्या दृष्टिमात्रेण गमकः सहचारिणः"(३)

इति। तत्रेति। विपक्षे इत्यर्थः। एतदुक्तं भवति मानाम सर्ववि-पक्षाभावो लिङ्गस्य सैत्सीत् अदर्शनं तु विपक्षेषु लिङ्गस्यास्त्येव।

(१) न्यायरत्नमालायां व्याप्तिवादे।
(२) न्याय० मा०। (३) न्याय० मा०॥

च । ततश्चानुमितस्सता न सर्वेषां धूमवतामग्निमत्ताऽव-गन्तव्या, नापि सर्वत्राऽनग्नौ धूमस्याऽभावः । भूयो-भिसाहित्यं व्यभिचाराऽदर्शनमित्येतावदेवानुमाना-र्थिभिरभ्यर्थनीयं नाधिकं किं चित् । यत्त्विदं यत्र यत्र धूमस्तत्राग्निरिति ज्ञानं तदनुमानमेवेति तत्रैवोक्तम् ।

तावता च सहचारी दृष्टो धूमादिः सहचारिणोऽग्न्यादेर्गमको भवति। यत्तु सहचारित्वमपि सर्वत्र दुर्लभं द्रष्टुमित्युक्तं तत्राप्युत्तरम्—

"दुर्लभं सहचारित्वं सर्वत्रेति यदुच्यते ।
द्रष्टुं मा नाम सर्वत्र द्वित्रयोर्दृश्यते ध्रुवम्"(१) ।

"साहित्ये मितदेशत्वादिति' च । अस्यार्थः । मा नाम सर्वत्र सहचारित्वं दर्शि द्वित्रयोस्तु प्रदेशयोरीषत्करं दर्शनं तावता चासति व्यभिचारदर्शने भवत्यनुमानमिति । तथा कियद्भिः पुनः साहित्यदर्शनैरनुमानं को नामैतत्संचष्टे यावद्भिर्दृश्यते तावद्भिरेव, न तु सङ्ख्या वक्तुं शक्यते । येऽपि भूयोदर्शनसहाय-प्रत्यक्षगम्यं नियममाहुः येऽपि सकृद्दर्शनेऽपि गृहीतनियमे उपाध्याशङ्कानिराकरणार्थं भूयोदर्शनमर्थयन्ते तेऽपि नैव संचक्षते तथा वयमपीति न कश्चिद्विशेष इति । तत्रैवोक्तमिति । न्यायरत्नमालायामेवेत्यर्थः । तथाहि आह भवतु नामैवं यथादृष्टप्रदेशेषु साहित्यनियमादेवानुमानं यत् स्वयं यत्र यत्र धूमस्तत्रतत्राग्निरिति भूयोदर्शनतोऽवगमः स कथम् ? न ह्यसौ नास्ति, न चाप्रमाणं सर्वेषां सर्वदा दृष्टत्वेन जायमानत्वात् तदयं कस्मिन् प्रमाणेऽन्तर्भवतीति वक्तव्यम् । उच्यते । आनुमानिकोऽयमवगमः ज्ञातसम्बन्धस्योपजायमानत्वात् । प-

---

(१) न्यायर० मा० ।

न्यायरत्नमालायामेव प्रपञ्चितम्।

दृष्टान्तधर्मिण्येव बहुशोऽग्निसाहित्यमुपलब्धवतो-ऽनग्नौ च क्वचिदपि प्रयत्नेनान्विष्यमाणे धूममदृष्टवतः साध्यधर्मिण्यग्निमत्ताज्ञानमुत्पद्यते। आह च—

"गृहीते भिन्नदेशत्वात् प्रसिद्धे वह्निधूमयोः।
सम्बन्धेऽस्य यादृष्टेर्गमकत्वं प्रकल्प्यते" (श्लो० वा० अनु० ४२) इति।

"भमस्वदृष्टिमात्रेण गमकः सहचारिणः" इति गम्यते न तु सर्वत्र, दर्शनानां सर्वेषां स्वविषयपर्यवसानात् अनन्तप्रत्यक्षगम्यो हि सर्वत्र सहभावः, स जीवद्भिर्दुर्लभः, विपक्षादर्शनादपि प्रत्यासन्नेष्वेव विपक्षेषु परं अभावोऽवग-म्यते, सर्वविपक्षव्यावृत्तिस्तु दुर्लभैव दृश्यादर्शनासिद्धेः तत्कथं नियमस्य सर्वदेशकालव्याप्तिरूपस्य भूयोदर्शनगम्यत्वम्। एवं च स्वयमेवाऽऽचार्येण शङ्कितं यथाऽऽहुः—

"अन्वयोऽपि ह्यतिव्याप्यं व्यापकस्य न दृश्यते।
अनन्तेन हि लभ्येत स प्रत्यक्षादिजन्मना"(१)॥ तथा—
"नाभावेन विपक्षाद्धि हेत्वभावः प्रतीयत"(२)न्या.र.मा. इति च।

सर्वविपक्षाभावो न प्रतीयत इत्यर्थः" इति प्रमाणास-म्भवो न्यायरत्नमालायां प्रपञ्चित इत्यर्थः। हन्त तर्ह्यनुमाना-सम्भव एव नेत्याह। दृष्टान्तेति। एतदपि न्यायरत्नमालायां प्रपञ्चितम्। तथाहि—अत्र च समर्थनमुक्तम्—

"तत्रास्या दृष्टिमात्रेण गमकः सहचारिणः"(३)

इति। तत्रेति। विपक्षे इत्यर्थः। एतदुक्तं भवति मानाम सर्ववि-पक्षाभावो लिङ्गस्य मैत्सीत् अदर्शनं तु विपक्षेषु लिङ्गस्यास्त्येव।

(१) न्यायरत्नमालायां व्याप्तिवादे।
(२) न्याय० मा०। (३) न्याय० मा०॥

च । ततश्चानुमितसत्ता न सर्वेषां धूमवतामग्निमत्ताऽव-गन्तव्या, नापि सर्वत्राऽनग्नौ धूमस्याऽभावः । भूयो-ग्निसाहित्यं व्यभिचाराऽदर्शनमित्येतावदेवानुमाना-र्थिभिरभ्यर्थनीयं नाधिकं किं चित् । यत्त्विदं यत्र यत्र धूमस्तत्राग्निरिति ज्ञानं तदनुमानमेवेति तत्रैवोक्तम् ।

तावता च सहचारी दृष्टो धूमादिः सहचारिणोऽग्न्यादेर्गमको भवति। यत्तु सहचारित्वमपि सर्वत्र दुर्लभं द्रष्टुमित्युक्तं तत्राप्युत्तरम्—

"दुर्लभं सहचारित्वं सर्वत्रेति यदुच्यते ।
द्रष्टुं मा नाम सर्वत्र द्वित्रयोर्दृश्यते ध्रुवम्"(१) ।

"साहित्ये मितदेशत्वादिति' च । अस्यार्थः । मा नाम सर्वत्र सहचारित्वं दर्शि द्वित्रयोस्तु प्रदेशयोरीषत्करं दर्शनं तावता चासति व्यभिचारदर्शने भवत्यनुमानमिति । तथा कियद्भिः पुनः साहित्यदर्शनैरनुमानं को नामैतत्संचष्टे यावद्भिर्दृश्यते तावद्भिरेव, न तु सङ्ख्या वक्तुं शक्यते । येऽपि भूयोदर्शनसहाय-प्रत्यक्षगम्यं नियममाहुः येऽपि सकृद्दर्शनेऽपि गृहीतनियमे उपाध्याशङ्कानिराकरणार्थं भूयोदर्शनमर्थयन्ते तेऽपि नैव संचक्षते तथा वयमपीति न कश्चिद्विशेष इति । तत्रैवोक्तमिति । न्यायरत्नमालायामेवेत्यर्थः । तथाहि आह भवतु नामैवं यथादृष्टप्रदेशेषु साहित्यनियमादेवानुमानं यत् स्वयं यत्र यत्र धूमस्तत्रतत्राग्निरिति भूयोदर्शनतोऽवगमः स कथम् ? न ह्यसौ नास्ति, न चाप्रमाणं सर्वेषां सर्वदा दृष्टत्वेन जायमानत्वात् तदयं कस्मिन् प्रमाणेऽन्तर्भवतीति वक्तव्यम् । उच्यते । आनुमानिकोऽयमवगमः ज्ञातसम्बन्धस्योपजायमानत्वात् । प-

---

(१) न्यायर० मा० ।

नन्वेवमप्यनेनैव सामान्यानुमानेन सर्वधूमवतामग्निमत्ताऽवगतेति यत् पुनः पर्वतादिदेशविशेषेषु धूमदर्शनादग्न्यनुमानं तस्य गृहीतग्राहित्वं तदवस्थमेव स्यात्? । मैवम्, सामान्यविशेषभेदात्-सामान्येन हि धूमवतामग्निमत्ताऽवगता पर्वतादेस्तु देशविशेषस्य स्वरूपमपि प्रागऽनवगतम्, नतरामग्निमत्त्वम् ।

यस्त्ववगतमेवेति मन्यते, तेन पर्वतस्वरूपमेव तावदऽप्राप्तं पर्वतासमीपस्थैः केन प्रमाणेनावगतमिति वक्तव्यम्, न प्रत्यक्षेण, नान्येन प्रमाणेन, न चानवगतपर्वतस्तस्याग्निमत्तामवधारयितुमलम् । यदि चेदानीन्तनं पर्वतस्याग्निमत्त्वं प्रागेवावगतं स्यात् ततोऽग्न्यर्थी विनैव धूमदर्शनेनाग्नये पर्वतमारोहेत्, नह्यऽग्न्यर्थिनोऽवगतेऽग्नौ धूमदर्शनेनार्थः कश्चित् ।

किं च धूमोपलक्षितस्य पर्वतादिदेशविशेषस्याग्निसम्बन्धोऽवगत इति वदता धूमसम्बन्धोप्यवगत इति वक्तव्यम्, नह्यऽज्ञातसम्बन्धमुपलक्षणमुपलक्ष्यमुपलक्षयितुं क्षमम् ।

अथ देशमात्रस्य धूमेनोपलक्षणं न देशविशेषस्य?, ततोऽग्निमत्त्वमपि तन्मात्रस्याऽवगतं न देशविशेषस्य, अतो लिङ्गलिङ्गिनोरविशेषात् "लिङ्गस्यैव दे-

---

रोक्षरूपत्वाच्च नैन्द्रियकः साक्षात्कारित्वाभावात् संविद्विरोधाच्च धूमस्य बहुषु देशकालेष्वाग्निना साहित्यमुपलब्धवतो भवत्यनुमानम् । अन्येऽप्यतीतानागतव्यवहितविप्रकृष्टाः सर्वे एव धूमवन्तोऽग्निमन्तः धूमवत्वात् परिदृश्यमानमहानसादिवत् इति,

शकालातिरेको न लिङ्गिनः" इति प्रलापमात्रम् ।

अपि च यत्राग्नीन्धनसंयोगस्तत्र धूम इत्यनेन धूमोऽप्यवगत एवेति न किंचिदप्यवगन्तव्यमवशिष्यते धूमज्ञानेनेत्यलं बालजल्पितेन ।

यदि चावगतमेवानुमानेनावगम्यते ततः स्मरणमेव प्रमुषिततद्भावमऽनुमानज्ञानं स्यात् । न च प्रत्युत्पन्नकारणजत्वादऽस्मृतित्वम्, तदसिद्धेः—संबन्धिदर्शनं हि सदृशदर्शनवत् संस्कारमुद्बोधयेत्, क्लृप्तं हि तत्र तस्य कारणत्वम्, संस्कारश्चोद्बोधितः स्मृतिं जनयतीत्यविवादम्, स्मृतेश्च प्रमोषः शुक्तिकारजतादिवेदनेषु क्लृप्त एव । तदेवं क्लृप्तेनैव मार्गेण धूमादग्निज्ञानोत्पत्तौ को नामाऽक्लृप्तं लिङ्गस्य लिङ्गिज्ञानहेतुत्वं कल्पयेत् । कल्पनायां वा शुक्तावपि रजतवेदनस्यानुभवरूपत्वात्तदुपपत्तये दोषस्यैवानुभवहेतुत्वं कल्पनीयम् । अकल्पने त्वत्रापि स्मृति-

---

तेन यथालोकं प्रमाणसामग्र्यनुभवात् धर्म्यन्तरगतसाहित्यनियमादेव धर्म्यन्तरेऽनुमानमित्यनवद्यमिति । लब्धावसरः पुनर्गृहीतग्राहित्वं शङ्कते । नन्विति । उत्तरग्रन्थः स्पष्टार्थः । मतान्तरोक्तं गृहीतग्राहित्वमिदानीमनुमानस्य निराचष्टे । यदीति । न चेति । लिङ्गदर्शनमेवात्र प्रत्युत्पन्नं कारणं तस्य सम्बन्धिदर्शनस्य तत्र संस्कारोद्बोधे कारणत्वं क्लृप्तमित्यर्थः । तन्मतेनोपपादितं स्मृतित्वं निगमयति । तदेवमिति । संस्कारोद्बोधनद्वारा स्मृतिरूपवन्हिज्ञानोत्पत्तौ सत्यामित्यर्थः । अ-

प्रमोषादऽप्रामाण्यमेव स्यात् । तस्मादवश्यमऽगृहीतग्राहित्वमङ्गीकर्तव्यम् ।

नन्वाग्निर्विशेषस्याऽगृहीतसम्बन्धस्याऽननुमेयत्वात्सामान्यमेवानुमेयं तच्च प्रागवगतमेवेति कथमऽगृहीतग्राहित्वम् ? यथाहुः—

"विशेषेऽनुगमाभावः सामान्ये सिद्धसाध्यता ।
अनुमाभङ्गपङ्केऽस्मिन्निमग्ना वादिदन्तिनः" इति ।

नैष दोषः-अवगतस्यापि सामान्यस्य देशान्तरकालान्तरसम्बन्धस्यागृहीतस्य ग्रहणाद् ह्युपपन्नं प्रमेयत्वम् ।

इदं चापरमेकदेशिना वक्तव्यम्—केन प्रमाणेन धूमदर्शनस्याग्निज्ञानहेतुत्वमवगम्यते ? इति । तदानन्तर्यादिति चेत् ?, न, तस्य संस्कारद्वारेणाप्युपपत्तेः । अनुभवरूपत्वमनुपपन्नमिति चेत् ?, न, स्मरणस्यापि तत्परामर्शप्रमोषेणानुभवाभिमानोपपत्तेः । वस्तुतोऽनुभवत्वं त्वसिद्धमेव प्रमाणाभावात्, न ह्यग्निज्ञानस्यानुभवत्वे प्रत्यक्षमन्यद्वा प्रमाणमस्ति । अस्ति तु स्मृतिप्रमोषे ।

कल्पन इति । दोषस्यानुभवहेतुत्वाकल्पने सतीत्यर्थः । अत्रापि—अनुमानेपि । लिङ्गस्य लिङ्गिज्ञानहेतुत्वाकल्पनात् स्मृतिप्रमोषादप्रामाण्यमेव स्यादित्यर्थः । चोदयति । नन्विति । प्रत्युत्पन्नकारणजत्वं दूषयितुमाह । इदमिति । तस्येति । आनन्तर्यस्येत्यर्थः । स्मरणस्यापि—वस्तुतः स्मरणरूपस्यापि

अथ स्मृतिप्रमोषत्वे बाधकं स्यात्, न चाग्निज्ञानस्य तदस्तीत्यतो न स्मृतिप्रमोष इति चेत् ?, न, स्मृतिप्रमोषस्याप्यबाधदर्शनात् । मणिप्रभादर्शिनो मणिबुद्धिस्तावत् स्मृतिप्रमोष एव, अन्यथा विपरीतख्यातिप्रसङ्गात्, अथ च प्रवृत्तस्य मणिलाभान्न बाधकमस्ति, तस्मात्स्मृतिरेवानुमानमित्यऽप्रामाण्यापत्तिः।

कथं च गृहीतग्राहित्वमनुमानस्य ?, अत्यन्तापरिदृष्टे देशे काले चाग्निरनुमीयते स केन प्रमाणेन प्रागवगतः ?, न प्रत्यक्षेण तस्य विद्यमानोपलम्भनत्वात् । न चान्येन केन चित् । किं चाग्निधूमयोर्मिथः सम्बन्धो देशकालानवच्छिन्नः प्रत्यक्षेणावगत इत्येतावदेव भवान् ब्रवीति, न चैतावता देशान्तरकालान्तरसम्बन्धोऽग्नेरवगतो भवति, तस्मादगृहीतग्राह्येवानुमानम् ।

किमत्रागृहीतम् ?, अग्निसामान्यं तावद् गृही-

वन्हिज्ञानस्येत्यर्थः । स्मृतिप्रमोषत्वपरिहारं शङ्कते । अथेति । 'नेदं रजत'मितिवदत्र बाधकाभावान्न स्मृतिप्रमोषत्वमित्यर्थः । परिहरति । नेति । अन्यथेति । स्मृतिप्रमोषानङ्गीकार इत्यर्थः । अनुमानस्य गृहीतग्राहित्वपक्ष उपपादितं स्मृतित्वं निगमयति । तस्मादिति । इतश्च न गृहीतग्राहित्वमित्याह । कथं चेति । तस्येति । प्रत्यक्षस्येत्यर्थः। अनुमानस्यापि विद्यमानोपलम्भनत्वं वन्ह्यादौ दृष्टं अत इन्द्रियसंयोगेति विशेषणं देयम् । इतश्चैवमित्याह । किञ्चेति । स्वमतं निगमयति । तस्मादिति । एतदेवोपपादयितुमाह । किमत्रेति । दृष्टान्तद्वयं स्पष्टार्थम् । तत्र

तमेव, पर्वतोपि प्रत्यक्षेणावगतः, अग्निविशिष्टस्तु पर्वतो न केनाप्यवगत इति सोऽनुमेयो भविष्यति। तत्र च प्राप्ताऽप्राप्तविवेकेन सम्बन्धमात्रं प्रमेयमवशिष्यते। यथा "दध्ना जुहोति" इति विशिष्टविषयोऽपि विधिर्विशेषणपरो भवति तथेहापि, विशिष्टविषयमेवानुमानं विशेषणविशेष्ययोस्तु प्राप्तत्वात् "यजुर्युक्तं रथमध्वर्यवे ददाति" इतिवत्सम्बन्धविषयं भवतीति।

यस्तु प्रतिपन्नमर्थं परमऽनुमानेन प्रतिपिपादयिषति तेन साधनं प्रयोक्तव्यम्। येन वाक्येन यस्यानुमानबुद्धिरुत्पद्यते तत् साधनमित्युच्यते।

'तच्च पञ्चतयं केचित्, द्वयमऽन्ये, वयं त्रयम्।
'उदाहरणपर्यन्तं यद्वोदाहरणादिकम्'।

अक्षपादीयास्तावत्–प्रतिज्ञाहेतूदाहरणोपनयनिगमनैः पञ्चावयवं साधनं मन्यन्ते। अनित्यः शब्द इति प्रतिज्ञा, कृतकत्वादिति हेतुः, यत्कृतकं तदनित्यं दृष्टं यथा घटादीत्युदाहरणम्, कृतकश्च शब्द इत्युपनयः, तस्मादनित्य इति निगमनम्।

अयं त्वऽतिविस्तरो गतार्थ इति मन्वानाः सौगता द्व्यऽवयवम्— उदाहरणोपनयात्मकं मन्यन्ते। सम-

---

स्वार्थस्य स्वप्रतिपत्तिमात्रहेतुत्वेन शब्दप्रयोगानर्हत्वात्तदपेक्ष्य परार्थानुमानाभिप्रायेणाह। यस्त्विति। लोके साधनशब्दस्य हेतुमात्रे प्रयोगदर्शनात्तद्व्यावृत्त्यर्थं लक्षणं करोति। येनेति। श्लोकं व्याचष्टे। अक्षपादीया इति। उदाहरणादि अवयवप्रयोगे

र्येमाणनियमं हि लिङ्गं साध्यधर्मिण्यनुसन्दधानस्य स्वयमेव लिङ्गिबुद्धिरुत्पद्यते, तेन यत्कृतकं तदनित्य-मिति कृतकत्वस्याऽनित्यत्वेन व्याप्तिनियमं स्मार-यित्वा कृतकश्च शब्द इत्युपनयमात्रे कृते शब्दस्या-नित्यत्वमवगम्यत एवेति कृतमवयवान्तरैः।

एवं त्वऽत्यन्तसाकाङ्क्षमेव वाक्यं क्लेशगम्यार्थं भवतीति त्र्यवयवमेव युक्तम्—अनित्यः शब्दः कृत-कत्वाद् यत्कृतकं तदनित्यं यथा घटादीत्येवमुदाह-रणान्तं साधनं सर्वत्र वार्तिककारः प्रयुङ्क्ते। अथ वा—यत् कृतकं तदनित्यं यथा घटादि, कृतकश्च शब्द-स्तस्मादनित्यः—इत्युदाहरणप्रभृति प्रयोक्तव्यम्। ए-वमप्यन्यूनाधिकमेव साधनम्। तथा च "यत् कर्म तत् फलवद् होमोपि कर्म तेनापि फलवता भवित-व्यम्" इत्येव सर्वत्र भाष्यकारः प्रयुङ्क्ते।

भाष्यकारसम्मतिमाह। तथाचेति। अत्र वार्तिककारैः—

"अग्नेर्देशाविशिष्टत्वेन चैतत् पक्षस्य लक्षण" (श्लो॰ वा॰ अनु॰ ३९)

मित्यादिना ग्रन्थेन देशविशिष्टत्वमष्टधा विकल्प्य देशविशि-ष्टस्याग्नेरनुमेयत्वं दूषयित्वा—

"तस्माद्धर्मविशिष्टस्य धर्मिणः स्यात्प्रमेयता"। (श्लो.वा.४७)

इत्यनेन धर्मविशिष्टस्य धर्मिणोऽनुमेयत्वमुक्तम्। तथाच

"न च तस्यानुमेयत्वं विशेष्यश्चावधारितः।
विशिष्टत्वेन चाज्ञानात्तन्मात्रस्यानुमेयता (श्लो. ५०)"

इत्युक्तम्। तथाऽन्यदपि प्रमेयं तद्वार्तिक एवावगन्तव्यम्।

प्रतिज्ञादोषाः प्रत्यक्षविरोधादयोऽप्रसिद्धविशेषणत्वादयश्च वार्तिके प्रपञ्चिताः ।

असिद्धिः, अनैकान्तिकत्वम्, बाधकत्वम्, चेति त्रयो हेतुदोषाः । तत्रासिद्धिः पञ्चधा– बुद्धो धर्माधर्मवेदी सर्वज्ञत्वादिति स्वरूपासिद्धिः, न हि सर्वज्ञत्वस्वरूपं क्वचिदस्ति १ । वन्हिरदाहकः शीतत्वादिति सम्बन्धासिद्धिः शैत्यस्य वन्हिसम्बन्धाभावात् २ ।

नन्वेवं समुद्रवृद्धौ चन्द्रोदयस्य हेतुत्वं न स्यात्, उदयस्य समुद्रसम्बन्धाभावात् ?, एककालसम्बन्धादुभयोरदोषः ।

प्रतिज्ञादोषा इति, ।

" अग्राह्यता तु शब्दादेः प्रत्यक्षेण विरुध्यते ।
तेषामश्रावणत्वादि विरुद्धमनुमानत (श्लो. वा. ६०) "

इत्यादिना ग्रन्थेन वार्तिके प्रपञ्चिता इत्यर्थः । ननु प्रत्यक्षादिविरोधेन रूपत्रयबाधात् हेतुदोष एवायं न प्रतिज्ञादोषः । सत्यम् । रूपत्रयबाध एवायं, पक्षविपर्ययद्वारेण तु पक्षदोष इत्युच्यते साध्यविकलत्वादय इव दृष्टान्तदोषा अप्रसिद्धविशेषणत्वाप्रसिद्धविशेष्यत्वाप्रसिद्धोभयत्वादिदोषाश्च निरालम्बनवादे वार्तिके प्रपञ्चिता इत्यर्थः । एवमसन्निकृष्टग्रहणानिरस्ताः प्रतिज्ञादोषादयो वार्तिक एव प्रपञ्चितत्वान्न प्रदर्शिताः । सम्प्रति हेत्वाभासान् प्रपञ्चयन् एकदेशदर्शनादित्यनेन दर्शनशब्देन निश्चयवाचिना निरस्तमसिद्धं तावद्दर्शयति । तत्रेति । वादिप्रतिवादिनोरेकस्य द्वयोर्वा संशयाज्ञानविपर्यया यस्मिन् सोऽसिद्ध इति भावः । अत्र चोदयति । नन्विति । परिहरति । एकेति ।

यदा तर्हि चन्द्रस्य नभोमध्ये स्थितिं दृष्ट्वा पञ्चदशनाडिकातिक्रान्ता समुद्रवृद्धिरनुमीयते तदा कथम् ?, तत्रापि परम्परासम्बन्धादुभयोरदोषः । न हि साक्षात्सम्बन्ध एव सर्वत्राश्रीयते, यद्धि येन साक्षात् प्रणाड्या वा केनापि सम्बन्धेन नियतं तत् तस्य तथैवानुमापकं भवतीति दर्शितमेवैतत् । तेन यादृशः सम्बन्धो हेतोर्वादिना दर्शितस्तदसिद्धौ दोषो भवति नान्यथा ।

गोशब्दः सास्नादिमद्वचनो गोशब्दत्वादिति व्यतिरेकासिद्धिः, नहि धर्मिव्यतिरेकेण गोशब्दत्वं नाम किं चिदस्ति ३ । नित्यमाकाशमऽनवयवद्रव्यत्वादिति सौत्रान्तिकमाऽऽकाशाभाववादिनं प्रत्याऽऽश्रयासि-

---

उदयसमुद्रयोः परस्परसम्बन्धाभावेऽपि उदयवृद्ध्योरेककालसम्बन्धात् तत्कालीनवृद्ध्यनुमापकत्वाददोष इत्यर्थः । पुनश्चोदयति । यदेति । तदा चन्द्रनभोमध्यस्थितेरतिक्रान्तसमुद्रवृद्धेश्चैककालत्वाभावादित्यर्थः । परिहरति । तत्रापीति । चन्द्रनभोमध्यस्थितिरप्यतिक्रान्तामुदयकालीनामेव वृद्धिमनुमापयति चन्द्रद्वारा परम्परासम्बन्धादित्यर्थः । दर्शितमिति । यस्य यादृशस्येत्यादिना । असिद्ध्यन्तरमुदाहरति । गोशब्द इति । ननु यः सास्नादिमद्वचनो न भवति स गोशब्दोऽपि न भवति यथा घटशब्दादिरिति व्यतिरेकस्य सत्वान्नायं दोष इत्याशङ्क्य स्वाभिप्रेतं व्यतिरेकशब्दार्थं विवृणोति । नहीति । पक्षस्यैव हेतुत्वापत्तिरत्र दोषः । आश्रयासिद्धमुदाहरति । नित्यमिति । न चाश्रयस्यासिद्ध्या हेतोरसिद्धिः कथं स्यात् । उच्यते ।

द्धिः ४। वायुराकाशश्चाऽनित्यो मूर्तत्वादिति व्याप्त्यऽसिद्धिः मूर्तत्वस्याकाशे व्याप्त्यऽभावादिति ५।

अनैकान्तिकत्वं द्विविधम्– सव्यभिचारं सप्रतिसाधनं च। नित्यः शब्दोऽमूर्तत्वादिति कर्मादिष्वनित्येष्वप्यऽमूर्तत्वस्य सम्भवाद् व्यभिचार्यऽमूर्तत्वम्। अप्रत्यक्षो वायुर्द्रव्यत्वे सत्यऽरूपत्वात् प्रत्यक्षो वायुर्महत्त्वे सति स्पर्शवत्त्वादिति सप्रतिसाधनत्वादुभयमप्यनिर्णायकं संशयहेतुः, अगृह्यमाणबलाबलत्वादुभयोः।

कश्चित्त्वाह– न विरुद्धार्थं हेतुद्वयं तुल्यबलमेकत्रसम्भवति, तद्भावे वस्तुनि नित्यसंशयापत्तेः। द्रव्यत्वे सत्यऽरूपत्वस्याऽपरोक्षावभासाविरोधादऽप्रत्यक्षत्वमनुमापयितुमसामर्थ्याद् दौर्बल्यम्। स्पार्शनानुमानं त्वविरुद्धं बलवदिति न द्वयोस्तुल्यबलत्वम्, अतो नास्ति सप्रतिसाधनो हेतुरिति। स वक्तव्यः– सव्यभिचारोपि तर्हि न संशयहेतुः स्यान्नित्यसंशयापत्तिप्रसङ्गादेव।

"धर्मिधर्मतया गृह्यमाणस्यैव हि हेतुता।
असिद्धे धर्मिणि कथं हेतोस्तद्धर्मता भवेत्" ॥

ज्ञातसम्बन्धस्येत्यनेनानैकान्तिकविरुद्धयोः। संशयविपर्ययजनकयोर्हेत्वाभासत्वं दर्शितम्। तत्रानैकान्तिकं तावदाह। अनैकान्तिकत्वमिति। सप्रतिसाधनत्वानिराकरणपरं मतान्तरं दूषयितुमनुवदति। कश्चित्त्विति। दूषयति। स इति। नित्यसंशयापादकत्वेन सप्रतिसाधननिराकरणे सव्यभिचारो-

सत्यपि तस्य संशयहेतुत्वे प्रमाणान्तरेण निर्णयसम्भवान्न नित्यसंशयापत्तिरिति चेत् ?, तर्हीहापि प्रमाणान्तरेण निर्णयसम्भवादऽदोषः । तथा सति यत्प्रमाणान्तरविरुद्धं तस्य दुर्बलत्वादितरस्य बलीयस्त्वादऽतुल्यबलत्वमिति चेत् ?, केन चोक्तमुभयं तुल्यबलम् ? इति, किं त्वऽगृह्यमाणबलाबलत्वमात्रम् ।

तथा हि– यः स्थाणुत्वं पुरुषत्वं वा नावधारयति तस्योर्ध्वत्वं संशयहेतुर्भवति, निर्णीते त्वन्यतरस्मिन् रूपे संशयो निवर्तते । तथा यो वायोरपरोक्षावभासं नावधारितवान् तस्य पृथिव्यादिषु प्रत्यक्षत्वव्याप्तं स्पर्शवत्त्वं व्योमादिषु चाऽप्रत्यक्षत्वव्याप्तमरूपत्वं वायावुपलभमानस्य भवत्येव संशयः। स तु प्रमाणान्तरेण निर्णये सति निवर्तेत इत्यास्तां तावत् । तस्मात्सप्रतिसाधनमपि सव्यभिचारवत्संशयहेतुः । तथा च भाष्यकारः– " यत्कर्म तत् फलवद् होमोपि कर्म तेनापि फलवता भवितव्यम् " इत्यस्य " उपरते क-

---

ऽपि निराकृतः स्यात् संशयहेतुत्वाभावेऽनैकान्तिकत्वाऽसम्भवादिति भावः। सव्यभिचारिणि विशेषं शङ्कते। सत्यपीति। इष्टापत्त्यभिप्रायेण शङ्कते। तथेति। सप्रतिसाधने प्रमाणान्तरेण निर्णये सतीत्यर्थः। अतुल्यबलत्वे सप्रतिसाधनत्वाभाव इति भावः। अत्र भाष्यकारसंमतिमाह। तथा चेति। होमेनापि फलवता भवितव्यमित्यस्येति प्रतिसाधनं ब्रुवन् इति दर्शयतीति सम्बन्धः। प्रतिसाधनस्वरूपं दर्शयति। उपरत इति। हस्तादिव्यापाररूपे कर्मणि उपरते द्रव्याणां तन्त्वादी-

र्मणि द्रव्याणां तत्संयोगानां च द्रव्यान्तरं फलं दृष्टमिति द्रव्यमपि फलवत्स्यात्" इति सप्रतिसाधनं ब्रुवन् सप्रतिसाधनत्वमपि दूषणमिति दर्शयति, तस्मात् सोपि संशयहेतुः ।

असाधारणं तु गन्धवत्त्वं पृथिव्यां दृष्टं न क्वचिदपि बुद्धिमादधातीति न संशयहेतुः । साधारणं हि द्वयोः साध्यतदभावयोर्दृष्टत्वादुभयत्राप्यनवस्थया बुद्धिमादधत् संशयहेतुरिति युक्तम् । तथा विरुद्धार्थव्याप्तमपि हेतुद्वयमेकत्र दृश्यमानं स्वव्यापकमेकस्मिन् धर्मिण्युपसंहरदेकस्य विरुद्धोभयरूपधर्मत्वासम्भवात् संशयं जनयति । न चैवम्भावोऽसाधारणस्य सम्भवतीति नायं संशयहेतुः ।

नां तत्सयोगानां च पटादिरूपं फलं दृष्टमित्यर्थः । असाधारणस्यापि केचिदनैकान्तिकत्वमाहुस्तान्निराकरणार्थमाह । असाधारणमिति । एतस्य चानन्तरमेव वार्तिकविरोधं दर्शयिष्यामः । ननु साधारणस्यापि कथं संशयहेतुत्वं न तावन्नित्यानित्यबुद्धिद्वयोत्पादकत्वेन ताभ्यामेकं (?) । चाऽप्यानियतत्वात् । नियमलक्षणेनैव सम्बन्धेनैव तद्बुद्धिजनकत्वसम्भवात् उभाभ्यां नियतत्वे चोभयत्र निश्चायकत्वापातात् । नापि कोटिद्वयसंस्पर्शेकविज्ञानजनकत्वेन संशयहेतुत्वं अर्थसन्देहाभावेन तेनाप्यनियतत्वात् स्वपक्षे वादिनोः सन्देहाभावादित्याशङ्कां निराकर्तुमाह । साधारणमिति । प्रसङ्गात् सप्रतिसाधनस्यापि पूर्वोक्तसंशयहेतुत्वं स्मारयति । तथेति । अयमेव च विरुद्धाव्यभिचारी । धर्म्यन्तरेषु विरुद्धार्थव्याप्तहेतुद्वयमेकत्रैकदेशिनि दृश्यमा-

तथा बाधको नाम हेत्वाभासो यो विरुद्ध इति तार्किकैरभिधीयते। स च षड्विध इति केचित्—धर्मधर्म्युभयेषां स्वरूपस्य विशेषस्य च बाधात् । चतुर्धेति केचित्—उभयबाधस्य धर्मधर्मिबाधान्तर्गतत्वात् ।

नं विरुद्धाव्यभिचारीत्युच्यते । निगमयति । इतीति । अत्र वार्तिककारैस्त्रयः संशयहेतवः—

"तत्साध्ये तदभावे च द्वाभ्यां व्यावृत्त एव च ।
द्वौ विरुद्धार्थसम्बद्धौ यावेकत्रैकदेशिनि" (श्लो. वा. ८४)

इत्यनेन साधारणासाधारणविरुद्धाव्यभिचारिभेदात्त्रिविधा अनैकान्तिका दर्शिताः। तत्र साधारणोदाहरणानि प्रदर्श्यानन्तरं

"नित्या भूर्गन्धवत्त्वेन स्यादसाधारणस्त्वय"(श्लो.वा।८६)

मित्यसाधारणोदाहरणमुक्तं नन्वसाधारणधर्मोपलब्धौ संशय एव नोपजायत इत्याशङ्क्य—

"निश्चयैकाङ्गवैकल्यादेष संशयकारण" (श्लो. वा. ८७)

मित्युक्ते ततो—

"यत्राप्रत्यक्षता वायोररूपत्वेन साध्यते ।
स्पर्शात् प्रत्यक्षता चासौ विरुद्धाव्यभिचारिता"(श्लो.वा.९२

इति तदुदाहरणमुक्तम् ।

स्वबुद्ध्या ग्रन्थकारस्य यद्धेत्वाभासवर्णनम् ।
वार्तिकव्यतिरेकेण किमर्थं तन्न वेद्म्यहम् ॥

बाधकाख्यं तृतीयं हेत्वाभासं दर्शयति। तथेति । प्रतिज्ञातार्थं बाधमानो बाधक एव विरुद्धशब्देनोच्यते इत्यर्थः । प्रतिज्ञातार्थस्य हेतुना बाधायां यो विरुद्धः स षड्विध इत्यर्थः। षड्विधत्वं विवृणोति । धर्मेति । धर्मस्वरूपबाधो विशेषबाधश्च तथोभयस्वरूपबाध उभयविशेषबाधश्चेति षोढेत्यर्थः । प्रतिज्ञा-

एकधेत्यपरे– सर्वथा समीहितधर्मविपर्ययसाधनत्वा-त्, इदमेव च युक्तम्, अवान्तरभेदस्यानुपयोगात्। यद्यवश्यमवान्तरभेदो वक्तव्यस्तर्हि द्वैविध्यमेव वक्त-व्यम्– धर्मस्वरूपबाधनं तद्विशेषबाधनं चेति। न हि धर्मितद्विशेषबाधकत्वं नाम हेतोर्दूषणं सम्भवतीति स्वयमेव वार्तिककारेण—

"धर्मिस्वरूपबाधेन विरुद्धो योऽभिधीयते"

इत्यादिना दर्शितम्।

तथा हि– द्रव्यातिरिक्तः समवाय इहप्रत्ययहे-तुत्वात् संयोगवदिति, अत्रेहप्रत्ययहेतुत्वमसमवाय-त्वेन भेदेन च व्याप्तं संयोगे दृष्टम्, समवायस्यास-

---

र्थबाधाविशेषादेक एव भेद इत्याह। एक इति। सर्वेष्वपि भे-देषु साध्यविपर्ययसाधनस्याविशेषादेक एव प्रकार इत्यर्थः। एते च धर्मस्वरूपबाधादयोभेदाः—

"नित्यत्वे कृतकत्वस्य धर्मभेदाद्विरुद्धता" (श्लो. वा. ९७)

इत्यादिना ग्रन्थेन वार्तिककारैर्दर्शितास्तत्रैवावगन्तव्याः। ग्रन्थकारोपि किञ्चित्प्रपञ्चयिष्यति। द्वैविध्यमेवाह। धर्मेति। ननु चातुर्विध्यवादिमते धर्मिस्वरूपतद्विशेषबाधस्यापि दूषण-त्वात्तदेव कथं नोदाहृतमत आह। नहीति। दूषयितुं तदुदा-हरणं तावदाह। तथाहीति। द्रव्यातिरिक्त इत्युपलक्षणं द्रव्या-दिपञ्चकातिरिक्त इति साध्यो धर्मः अत्र प्रयोगे धर्मिस्वरूप-विपरीतसाधनोऽयं हेतुः तथा संयोगे प्रतिद्रव्यं भेदेन व्याप्त-मिह प्रत्ययहेतुत्वं दृष्टं समवायस्यापि भेदमापादयत् तस्य वि-

मवायत्त्वं भेदं चापादयत् समवायधर्मिस्वरूपं तद्विशेषणं चैकत्वं बाधत इत्युदाहृतम् । तदयुक्तम्—इहप्रत्ययहेतुत्वं हि समवाये धर्मिणि दृष्टं न वा ? यद्यऽदृष्टं ततो ऽसिद्धत्वान्न कस्य चिदपि साधकं बाधकं वा भवति, यदि दृष्टं तत्कथं तत्रैव दृश्यमानं तस्यैव बाधनं कुर्यात् ? विरोधे हि सति बाधेत, न च तद्धर्मतया दृश्यमानस्य कथं चिदपि तेन विरोधः सम्भवति ।

ननु समवायत्त्वं बाधत इत्युक्तम् ? । यदि समवायत्वं नाम समवायधर्मिणोऽतिरिक्तं ? तद्बाधेपि न धर्मिस्वरूपं बाधितं स्यात् । अथ धर्म्यैव तन्न तस्य बाधकं सम्भवतीत्युक्तम् । तस्मान्न धर्मिस्वरूपबाधनं नाम हेतुदोषः क्वचित्सम्भवति, सर्वत्रादृश्यमानस्यासत्त्वात् दृश्यमानस्य चाऽविरोधात् । धर्मिविशेषणस्यैकत्वस्य कामं सम्भवति बाधो न त्वेतद् दूषणम् । यदि

शेषं सत्तावदेकत्वं वैशेषिकाभिमतं बाधते अतो विशेषविरुद्धोऽयं हेतुरिति समस्ततात्पर्यार्थः । दूषयति । तदिति । नन्वसमवायत्वेन व्याप्तत्वात् समवायस्वरूपं बाधते नेत्याह । विरोधेहीति । आश्रयाश्रयिणोर्विरोधासम्भवादित्यर्थः । धर्मबाधं शङ्कते । नन्विति । अभेदाभिप्रायेण समाधत्ते । यदीति । दूषणमुपसंहरति । तस्मादिति । उक्तमेवार्थं स्मारयति । सर्वत्रेति । कथं तर्हि वार्तिकस्य दूषणोदाहरणत्वं तत्राह । धर्मीति । तद्बाधस्य कथं चिद्धर्मिबाधे पर्यवसानादुदाहरणमिति भावः । नन्विति । वार्तिककारस्याप्येकीयमतेनोप-

खल्विहप्रत्ययहेतुत्त्वं समवायस्यैकत्वं विरुन्ध्यात् ततो द्रव्यातिरेकं साधयतः किं हीयते ?। न हि द्रव्यातिरेकसाधनकृतमेकत्वसाधनं यतस्तस्य दूषणत्वेन संभाव्येत। तस्माद्धर्मस्वरूपस्य तद्विशेषस्य च बाधनाद् द्विविधमेव बाधकम्। तत्र—नित्यः शब्दः कृतकत्वादिति कृतकत्वमनित्यत्वेन व्याप्तत्वान्नित्यस्वरूपमेव बाधते।

यस्तु—स्वरूपमेव शब्दानामभिधेयं नार्थान्तरमित्येतमर्थं प्रतिपिपादयिषुस्तत्सिद्ध्यर्थमेवं प्रयुङ्क्ते—अगृहीतसम्बन्धावस्थोऽपि शब्दः स्वाभिधेयमर्थं प्रतिपादयति विभक्तिमत्त्वाद् गृहीतसम्बन्धवदिति, तस्य धर्मविशेषविपर्ययसाधनो हेतुः, पश्चाद्धि सम्बन्धग्रहणाद्-

---

न्यासाददूषणत्वमभिप्रेतमिति भावः। अदूषणत्वमेवोपपादयति। यदीति। नन्वेतत्साधयतः स्वाभिप्रेतं समवायैकत्वं हीयत इति चेत् तत्राह। नहीति। पूर्वोक्तं स्वाभिमतं द्वैविध्यमुपसंहरति। तस्मादिति। आद्यमुदाहरति। तत्रेति। धर्मविशेषबाधमुदाहरति। यस्त्विति। पूर्वेण सम्बन्धग्रहणादर्थवत्ता सिद्ध्यन्ती स्वरूपेणवार्थेन सिद्ध्यति न स्वरूपातिरिक्तमर्थमालम्बत इत्यभिप्रायेण यः प्रयुङ्क्ते तं प्रत्युच्यते धर्मविशेषविपर्ययसाधनोऽयं हेतुः तथाहि—सम्बन्धग्रहणानन्तरं स्वरूपातिरिक्तार्थबोधनेन सह विभक्तिमत्त्वस्य व्याप्तिदर्शनात्तद्दृष्टान्तानुसारेण प्रागपि स्वरूपातिरिक्तार्थबोधनमेव साधयेत्। प्रतिप्रयोगश्च प्राक्सम्बन्धग्रहणान्न स्वरूपार्थत्त्वं विभक्तिमत्त्वात् पश्चाद्वदिति समस्तार्थः। एतदेवोपपादयति। पश्चा-

स्वरूपप्रतिपादनं दृष्टामिति तद्वदेव प्रागस्वरूपार्थत्वं तेनैव हेतुना प्रसज्येत, स्वरूपप्रतिपादने च बाधितेऽर्थप्रतिपादनमपि तद्धर्मस्वरूपं बाधितमेव । नहि प्राक् सम्बन्धग्रहादर्थान्तरप्रतिपत्तिः शक्यते वक्तुं प्रतीतिविरोधादेव ।

सर्वत्र यो हेतुर्यादृग्विशेषविशिष्टेन साध्येन दृष्टान्तधर्मिषु नियतः स तादृग्विशेषविशिष्टस्य साध्यस्य धर्मिणि प्रमाणान्तराविरोधात् साधनासम्भवेन विपरीतं विशेषं नियमबलात्स्वयमेव बाधमानो निर्विशेषस्य च साध्यस्यासम्भवात् साध्यमेव न साधयति । यथा शरीरिभिश्चेतनकर्तृकत्वेन घटादिषु व्याप्तमुत्पत्तिमत्त्वं देहाङ्कुरादीनां चेतनकर्तृकत्वसाधनायोच्यमानं शरीरिणश्चेतनस्यानुपलब्धिविरोधेन साधयितुमशक्यत्वादऽशरीरस्य तेनैव हेतुना घटादिव-

---

दिति । एतदुपपादनार्थं सामान्यन्यायमाह । सर्वत्रेति । तादृशस्य साध्यस्य पक्षे साधनासम्भवे सति साध्यमेव न साधयतीत्यग्रिमेणान्वयः । असम्भवे कारणं प्रमाणान्तराविरोधादिति । साध्यासाधने हेतुः निर्विशेषस्येत्यादिः । निर्विशेषत्वमेव कथमित्याकाङ्क्षायां स्वयमेव बाधमान इति हेतुगर्भं विशेषणम् । यस्मात्तद्विपरीतं साध्यगतं विशेषमेव बाधते तस्मान्निर्विशेषमेव साध्यमित्यर्थः । बाधकत्वे हेतुः नियमबलादिति । अन्येन सह नियतत्वात्तद्विपरीतं बाधत इत्यर्थः । अत्र दृष्टान्तमाह । यथेति । उत्पत्तिमत्वं देहाङ्कुरादीनां चेतनकर्तृकत्वसाधनायोच्यमानं चेतनकर्तृकत्वमेव न साधय-

न्निवारणाद् विधाद्वयशून्यस्य चेतनस्यासम्भवाच्चेतनकर्तृकत्वमेवाङ्कुरादीनां न साधयन्ति। तेन धर्मविशेषविरोधो हेतोः साध्यासिद्धिमेव निरुणद्धीति भवति दूषणम्। धर्मिविशेषविरोधस्तु साध्याविरोधित्वान्न दूषणं, प्रत्युत सिद्धान्तान्तरदूषणत्वात् प्रतिवादिन एव निग्रहस्थानत्वाद् दूषणं तद्भवति न वादिनः।

यस्तु दृष्टान्तपरिदृष्टसाध्यविशेषविरोधसम्भवेऽपि तद्रहितं साध्यमात्रं हेतुः साधयत्येव, तच्च विशेषान्तरमाक्षिप्य सिद्ध्यतीति वदति, तस्य—उष्णाग्निनियतस्तृणादिविकारो हिमे दृश्यमानः शैत्यप्रत्यक्षावि-

---

तीति सम्बन्धः। कथं न साधयतीत्यत्राह। विधेति। शरीर्यशरीरो वा द्विविधश्चेतनो दृष्ट अङ्कुरादिर्नाशरीरकर्तृकः उत्पत्तिमत्त्वात् घटादिवदिति निवारणादित्यर्थः। फलितमाह। तेनेति। ततः किमत आह। इतीति। धर्मी समवायस्तद्विशेष एकत्वं तद्बाधस्य साध्याविरोधित्वं पूर्वोक्तमेवानुसन्धेयम्। प्रत्युतेति। द्रव्यातिरिक्तः समवाय इत्येवं साधयतो वादिनो नैतद्दूषणं साध्यसिद्धेरप्रत्यूहत्वात् प्रत्युत विशेषबाधं हेत्वाभासत्वेनोद्भावयतः प्रतिवादिन एव दूषणं भवति निग्रहस्थानत्वादित्यर्थः। मतान्तरमनुवदति। यस्त्विति। इति वदतीत्यनेन सम्बन्धः। तद्रहितं—महानसीयत्वादिविशेषरहितम्। कथं तर्हि पर्वतीयवन्हिसिद्धिरत आह। तच्चेति। सामान्यस्य विशेषमन्तरेणासिद्धेर्महानसीयत्वादिविशेषस्य बाधात् पर्वतीयत्वादिविशेषान्तरमाक्षिप्य सिद्ध्यतीत्यर्थः। तदेतद्दूषयति। तस्येति। हेतुदूषणमुपसंहरति।

रोधादौष्ण्यासम्भवेऽप्यनुष्णमेवाग्निं साधयेत्, तस्माद्धर्मिविशेषविपर्ययसाधनत्वं हेतोरदूषणमेव ।

उदाहरणं द्विविधम्—साधर्म्योदाहरणं वैधर्म्योदाहरणं च । साधर्म्यम्—लिङ्गमुद्दिश्य लिङ्गिन उपादानम्—यो यो धूमवान्महानसादिः स सर्वोऽग्निमान् दृष्ट इति, सम्यगुक्ते च साधर्म्ये न वैधर्म्यं वक्तव्यं गतार्थ-

---

तस्मादिति । हेत्वाभासान् प्रदर्श्य सम्प्रति ज्ञातसम्बन्धपदव्यावर्तितानेव दृष्टान्तदोषान् दर्शयितुं दृष्टान्तवचनं प्रस्तौति । उदाहरणमिति । साधनस्य साध्येन सह व्याप्तिप्रतिपादनाय दृष्टान्तद्वयं प्रयोक्तव्यमित्यर्थः । साधर्म्यदृष्टान्तं लक्षयति । साधर्म्यमिति । यदुद्देशेन यदुपादीयते तस्य तेन व्याप्तिः कथिता भवतीति भावः । उद्दिश्यमानं च यद्वृत्तयुक्तं प्रथमं प्रयोक्तव्यं उपादीयमानं च तद्वृत्तैवकाराभ्यां पश्चात् । यथाऽऽहुः—

"यद्वृत्तयोगः प्राथम्यमित्याद्युद्देशलक्षणम्" ।
तद्वृत्तमेवकारश्च स्यादुपादेयलक्षणम्"। (श्लो. वा. ११०)

ननु यथा तथा वा रचितं वाक्यं वक्तुर्विवक्षितं प्रतिपादयत्येव किं रचनाविशेषेणेति चेत् । न । शब्दानां स्वशक्त्यनुसारेणार्थावबोधकत्वात् नहि शब्दा वक्तुरभिप्रायमनुरुद्ध्यन्ते अतोऽवश्यमादर्तव्य एव रचनादिविशेषः । यत्र यत्र धूमस्तत्र तत्राग्निरित्युक्ते साधर्म्यमात्रादेवाग्निना धूमस्य व्याप्तिरवगता किं वैधर्म्येणेत्यभिप्रायवानाह । सम्यगिति । अर्थाद्वैधर्म्यस्य ज्ञातुं शक्यत्वादिति भावः । अथवा सम्यक्प्रयुक्ते साधर्म्ये यस्तु भ्रान्त्या विपक्षव्यातिरेकं न प्रति-

त्वात्। यदा वक्तव्यमापाति तदा लिङ्ग्यभावमुद्दिश्य लिङ्गाभावोपादानम्—यत्राग्निर्नास्ति तत्र धूमोऽपि नास्ति यथा तोयादिष्विवाति। यत्र भावेन भावः साध्यते तत्रैव विधिरूपं साधर्म्यं तत्प्रतिषेधरूपं च वैधर्म्यम्। यत्र तु मेघाभावादिना वृष्ट्याद्यभावः साध्यते तत्र साधर्म्यमेव प्रतिषेधरूपं यथा—यदा यत्र मेघोत्पत्तिर्नास्ति तदा तत्र वृष्टिर्नास्तीति। वैध-

---

पद्यते अवगतेऽपि वा सपक्षान्वये विपक्षव्यतिरेकाकाङ्क्षायां साधर्म्यं नापेक्षते तदा विपक्षव्यतिरेकसिद्धये वैधर्म्यमपि प्रयोक्तव्यमित्यभिप्रायेणाह। यदेति। कथं च तत् प्रयोक्तव्यमत आह। लिङ्ग्यभावमिति। तदुक्तम्—

"व्याप्यव्यापकभावो हि भावयोर्यादृगिष्यते।
तयोरभावयोस्तस्माद्विपरीतः प्रतीयते" (श्लो.वा. १२१)

ननु तदा वैधर्म्यादेव व्यतिरेकसिद्धेः किं साधर्म्येण। मैवम्। असाधारणे विपक्षव्यतिरेकदर्शनात् तन्निवृत्तये सपक्षान्वयप्रतिपत्तिफलत्वेन साधर्म्योपयोगात्। वस्तुतस्तु साधारणेऽन्वयदर्शनादसाधारणे च व्यतिरेकदर्शनादुभयनिवृत्त्यर्थं द्वयमप्यपेक्षितव्यम्। ननु यथा शुक्लः पट इत्युक्ते ऽनीलादिव्यवच्छेदेनैव शुक्लादीनां विशेषणत्वं उपादीयमानस्य प्रसक्तिविरोधिव्यवच्छेदपरत्वात् तथा पर्वतोऽग्निमानित्युक्ते ऽग्न्यभावस्यैव निवृत्तिर्भविष्यति नान्यस्येति न वैधर्म्यमपि प्रयोक्तव्यम्। मैवम्। शुक्लादिवदत्र वह्नेरनिश्चितत्वात् निश्चितत्वे वा साध्यत्वानुपपत्तिः अतस्तन्निश्चयार्थं वैधर्म्यस्याप्युपयोग इति। नन्वभावसाधनके नैवंरूप-

र्म्यं तु विधिरूपम्—यत्र वृष्टिरस्ति तत्र मेघोत्पत्तिरस्तीति । तेन यद्भिक्षुणोक्तम्—" प्रसज्यप्रतिषेधात्मकमेव वैधर्म्यम् " इति तदनादरणीयम् ।

साधर्म्याऽऽभासाश्च—साध्यविकलत्वादयः, वैधर्म्याभासाश्च—साध्याभाववैकल्यादयो वार्तिक एव द्रष्टव्या इति ।

ताऽस्तीत्याशङ्क्याह । यत्रेति । ततश्चैतदपि निरस्तमित्याह । तेनेति । विधिरूपस्यापि वैधर्म्यस्य दर्शनादित्यर्थः । ननु हेत्वाभासवदुदाहरणलक्षणरहिता दृष्टान्ताभासा अप्यप्रयोगाय प्रदर्शनीयास्तत्राह । साधर्म्याभासाश्चेति । नित्यो ध्वनिरमूर्तत्वात् कर्मवत् परमाणुवदित्यादि वार्तिके द्रष्टव्याः । अनतिप्रयोजनत्वाद्धेत्वाभासेऽन्तर्भूतत्वाच्च न मयाऽत्र प्रदर्शिता इति भावः ।
उक्तं चान्यत्र—

" साधारणो विरुद्धो वा दृष्टान्ते साध्यवर्जिते ।
असाधारणता हेतोस्तस्मिन् साधनवर्जिते" इत्यादि ।

नित्यः शब्दोऽमूर्तत्वात् कर्मवदिति प्रयोगे साध्यविकलो दृष्टान्तः, परमाणुवदिति साधनविकलः, घटवदित्युभयविकलः, आकाशस्य च दृष्टान्तत्वे तत्रामूर्तत्वानित्यत्वे सत्यपि कर्मादौ नित्यत्वाभावे ऽप्यमूर्तत्वदर्शनाद्व्याप्तिशून्यतेत्यादि तत्रैव द्रष्टव्यम् । तथा—

"यत्राप्यर्थस्य शून्यत्वं द्वाभ्यामेकेन वा भवेत् ।
यदनित्यन्तु तन्मूर्तमणुवद्बुद्धिवत् खवत् "

इत्यादिना वैधर्म्याभासा दर्शितास्तत्रैवाऽवगन्तव्याः ।
अत्र भाष्यं—

"तत्तु द्विविधम्" (शा. भा.) इति दृष्टस्वलक्षणविषयमेवानुमानमिति मन्वानान् निराकर्तुमदृष्टस्वलक्षणविषयमप्यनुमानं क्रियादिविषयमस्तीति दर्शयितुं द्वैविध्याभिधानम् । न हि क्रियास्वलक्षणं प्रत्यक्षेण कदाचिद् गृह्यते पूर्वोत्तरदेशसंयोगविभागमात्रस्य प्रत्यक्षेण ग्रहणम्, ताभ्यामेवाऽऽगन्तुकाभ्यामागन्तुकं कारणमनुमीयते, तच्च क्रियेत्युच्यते ।

" तत्तु द्विविधं प्रत्यक्षतो दृष्टसम्बन्धं सामान्यतो दृष्टसम्बन्धं च, प्रत्यक्षतोदृष्टसम्बन्धं यथा धूमाकृतिदर्शनादग्न्याकृतिविज्ञानम् । सामान्यतोदृष्टसम्बन्धं यथा देवदत्तस्य गतिपूर्विकां देशान्तरप्राप्तिमुपलभ्यादित्यगतिस्मरणमिति " (शा० भा०) । अत्र यथैव धूमत्वाग्नित्वयोः प्रत्यक्षत्वेन महानसादौ प्रत्यक्षो दृष्टः सम्बन्धस्तथैव देवदत्तादौ चलतीति प्रत्यक्षालम्बनत्वेन गमनस्य प्रत्यक्षत्वात् देशान्तरप्राप्त्या सह प्रत्यक्षदृष्ट एव सम्बन्ध इति द्वैविध्यवचनमनुपपन्नम् । आदित्येऽनुमेयत्वादप्रत्यक्षतेति चेत् एतदपि पर्वतादावग्नित्वस्याप्यनुमेयत्वात्तुल्यम् । अथ देवदत्तादौ गतिप्राप्त्योः सामान्यतः प्रत्यक्षेण सम्बन्धमुपलभ्याऽऽदित्ये देशान्तरप्राप्तिदर्शनेन गत्यनुमानं सामान्यतोदृष्टसम्बन्धमित्युच्यते एतदप्यग्निधूमयोर्महानसादौ सामान्यत एव सम्बन्धदर्शनादविशिष्टमिति द्वैविध्याभाव इत्याशङ्कां निराकर्तुमाह । तत्तु द्विविधमिति । ननु चलतीति प्रत्ययात् प्रत्यक्षमेव क्रियास्वरूपं नेत्याह । नहीति । चलतीति प्रत्ययस्य संयोगविभागमात्रालम्बनत्वमिति

ननु द्रव्यमेव कारणं स्यात् !, न, तस्य प्रागपि सद्भावात् ।

ननु क्षणान्तरेऽन्यद् द्रव्यं सर्वसंस्काराणां क्षणिकत्वात्, सादृश्यात्तु प्रत्यभिज्ञानम् । नतु यदा समानदेशे पूर्वपूर्वसदृशमुत्तरोत्तरमारभन्ते तदा तिष्ठतीति लक्ष्यते । यदा त्वनन्तरदेशे पूर्वपूर्वसदृशमुत्तरोत्तरमारभते तदा गच्छतीति लक्ष्यते । दीपगमनवच्छायागमनवच्च सदृशापरापरक्षणानामुत्तरोत्तरदेशप्रारब्धानां गमनावभासनिमित्तत्वात् कृतं क्रियया । किं चानुत्पन्नस्य क्षणस्य क्रियाश्रयत्वायोगात्, उत्पन्नस्य च विनाशग्रस्तत्वात् कथं क्रियारम्भकत्वम् ? । यथाहुः—

"क्षणिकाः सर्वसंस्काराः, अस्थिराणां कुतः क्रिया" इति । तदिदं शब्दाधिकरणे निराकरिष्यामः । ततः स्थिरत्वे सति तन्मात्रेणानुपपत्तेः क्रियानुमानं

भावः । अन्यथासिद्धिं शङ्कते । नन्विति । तदाधारभूतं द्रव्यमेव संयोगविभागकारणं न तु तदतिरिक्ता क्रियेत्यर्थः । प्रसिद्धक्लृप्तकारणपरित्यागेनाप्रसिद्धकल्पना निष्प्रमाणिकेति भावः । परिहरति । नेति । प्रागपि सद्भावादनागन्तुकं कारणद्रव्यमित्यर्थः । आश्रयस्य समवायिकारणत्वेऽप्यसमवायिकारणं क्रिया भविष्यतीति भावः । क्षणिकत्वाभ्युपगमेन द्रव्यस्याप्यागन्तुकत्वमिति शङ्कते । नन्विति । ननु द्रव्याणामेकरूपत्वे कथं तिष्ठति चलतीति प्रतीतिवैलक्षण्यमत आह । तद्यदेति । शङ्कानिराकरणं प्रतिजानीते । तदिदमिति । स्थिरत्वे वा कथं क्रियासिद्धिरत आह । तत इति ।

युक्तमिति।

न युक्तम्-कार्यं हि कारणमात्रमपेक्षते तच्चेह दृष्टमेवास्ति-प्रयत्नविशेषानन्तरं हि शरीरे देशसंयोगविभागाख्यं फलमुत्पद्यमानमुपलभ्यते ततः स एव निमित्तम्। तद्वदात्मशरीरसंयोगश्चाऽसमवायि शरीरं च समवायीति किमत्राऽदृष्टकारणानुमानेन ?।

नन्वऽसमवायिकारणभूतस्य संयोगस्य स्वाश्रये स्वाश्रयसमवेते वा कार्यं नान्यत्र, तन्तुसंयोगानामिव स्वाश्रयेषु तन्तुषु पटः, तन्तुतुरीसंयोगस्य वा पटतुरीसंयोगः। प्रयत्नवदात्मसंयोगस्त्वऽनेवंविधे व्योम्नि कथं संयोगमारभते ? अतः कारणान्तरं कल्पनी-

---

आश्रयद्रव्यमात्रेण कादाचित्कयोः संयोगविभागयोरनुपपत्तेरित्यर्थः। क्रियानुमानं चैवं विमतौ संयोगविभागौ प्रत्युत्पन्नकारणजौ कादाचित्ककार्यत्वात् दारुद्वैधीभाववत् सहि कुठारदारुसंयोगविभागजन्यः पक्षे तु प्रक्रियैव प्रत्युत्पन्नकारणमिति। तदेतत् दूषयति। न युक्तमिति। स एव—प्रयत्नविशेष एव दृष्टं कारणमित्यर्थः। एतेनार्थान्तरत्वमनुमाने दर्शितम्। असमवायिकारणं कर्मेति चेत् तत्राह। तद्वदिति। बहिरङ्गत्वादकारणत्वं शङ्कते। नन्विति। पटः कार्यमिति सम्बन्धः। अनेवंविधे अस्वाश्रये अस्वाश्रयसमवेते चेत्यर्थः। कारणान्तरं— कर्माख्यं अतो न प्रयत्नवदात्मसंयोगेनार्थान्तरत्वमिति भावः। एवं च सति यदेकार्थसमवायिनौ संयोगविभागौ यस्मिंश्च सति

यमिति चेत् ?, न तन्तुसंयोगः स्वाश्रय एव पटमारभते पटस्य बहुतन्तुव्यापित्वात्, संयोगानां च द्वयोर्द्वयोरेव वृत्तेः ।

किं च शरज्यासंयोगान्नोदनाख्याद् युगपदेव शरे शरावयवेषु च सर्वेष्वन्तर्बहिर्वर्तिषु बहूनि कर्माण्युत्पद्यन्ते, तत्र येषामवयवानां ज्यासंयोगो नास्ति तेष्वऽस्वाश्रयेषु स्वाश्रयाऽसमवेतेषु च ज्यासंयोगः कर्माऽऽरभते इति व्यभिचारः । नहि ते संयोगाश्रयीभूते शरे समवेताः शरस्यैव तेषु समवायात् ।

किं च प्रयत्नवदात्मसंयोगानन्तरं युगपदेव हस्ते प्रयत्नवदात्मसंयुक्ते तत्संयुक्ते चाङ्गदेऽङ्गुलीयके च तल्लग्ने मणौ च कर्मोत्पद्यते, अथैवमादिषु न नोदनात् न प्रयत्नवदात्मसंयोगाद्वा कर्मोत्पत्तिः, किं तु संयुक्तसंयोगादित्युच्यते, ज्यासंयुक्तावयवसंयोगात्तदनन्तरावयवे तत्संयोगाच्च तदनन्तरे।तथाऽऽत्मसंयोगाद्धस्ते, तत्संयोगादङ्गदे, तत्संयोगान्मणावपीति । एवं तर्ह्य-

---

नियमेन तदुत्पत्तिस्तत् कर्मेति नार्थान्तरत्वमित्युक्तं भवति । परिहरति । नेति । कथं च न स्वाश्रय एव पटमारभते ऽत आह । पटस्येति । संयोगस्य स्वाश्रये तन्तुद्वये बहुतरतन्त्वाश्रितपटानारम्भकत्वमिति भावः । इतश्चैवमित्याह । किञ्चेति । तेषु— अवयवेषु अस्वाश्रयेषु— ज्यासंयोगानाश्रयेषु । स्वाश्रयासमवेतत्वं विवृणोति । नहीति । ते—अवयवाः । इतोऽप्येवमित्याह । किं चेति । यदि संयुक्तसंयोगात् तत्रोपपत्तिः तर्ह्यत्रापि तथेत्याह । एवमिति । एतेन— अ-

त्रापि शक्यते वक्तुम्-प्रयत्नवदात्मसंयुक्तशरीराकाशसंयोगाच्छरीराकाशदेशविभागस्तत्संयोगाच्च तदनन्तरदेशसंयोग इति दृष्टेनैव संयोगेन संयोगविभागसिद्धेर्न कर्मकल्पनाऽवकल्पते ।

किं च न संयोगस्यैवायं धर्मः, सर्वाण्येवाऽसमवायिकारणानि स्वाश्रये स्वाश्रयसमवेते वा कार्यमारभन्ते नान्यत्र । ततश्च कर्माप्यसमवायिकारणत्वेनानुमीयमानं वियति विहङ्गमे चोभयत्रानुमीयेत ? न हि विहगकर्मणा वियति कार्यं संभवति, ततश्च वियत्यपि चलतीति बुद्धिः स्यात्, अतो नानुमेयं कर्म । किमिदानीं नास्त्येव क्रियातत्त्वम् ? । अस्ति प्रत्यक्षावगमात् ।

ननु संयोगविभागातिरिक्तं न किं चिदत्र ? । दृश्यते हि सर्पति सर्पे भूमेः सर्पस्य च द्वयोर्मिथः संयोगविभागाऽविशेषेऽपि सर्पमेव चलतीति बुद्धिरालम्बते न भूमिम् । अतोऽस्या बुद्धेरालम्बनमस्ति सर्पे चलनं नाम तत्त्वम् । यद्भावाभावाभ्यां सर्पभूम्योश्च-

---

नेवंविधेभ्योम्नि कथं संयोगमारभत इति यदुक्तं तत्परिहृतम् । इतो ऽपि न कर्मकल्पनेत्याह । किञ्चेति । आकाशे परिस्पन्दासम्भवात् विहङ्गस्थेन तत्र संयोगविभागौ वाच्यौ तच्च न सम्भवतीत्याह । न हीति । विहङ्गे तु क्रियायाः प्रत्यक्षत्वादेव नानुमानमिति भावः । अज्ञाताशयः पृच्छति । किमिति । आशयमुद्घाटयति । अस्तीति । अत्र चोदयति । नन्विति । परिहरति । दृश्यत इति । दूषण-

लतीतिबुद्धेर्भावाभावावित्यङ्गीकार्थम् । न चेयमानुमानिकी संभवतीत्युक्तम् । तस्मान्नैवमभिप्रायमिदं भाष्यं, किं तु विशेषविषयं सामान्यविषयं चानुमानमित्यनुमानस्य विषयप्रपञ्चार्थम् ।

येऽपि मन्यन्ते—

"विशेषेऽनुगमाभावः सामान्ये सिद्धसाध्यता"

मुपसंहरति । तस्मादिति । सम्प्रति यथावार्तिकं समाधत्ते । किन्त्विति । विषयप्रपञ्चार्थं भाष्यमिति पूर्वेणान्वयः । यत्र विशेषयोरेव प्रत्यक्षेण सम्बन्धो गृह्यते तद्विशेषविषयं प्रत्यक्षतो दृष्टसम्बन्धमित्युच्यते यत्र च सामान्ययोः प्रत्यक्षेण सम्बन्धो गृह्यते तत्सामान्यविषयं सामान्यतो दृष्टमित्युच्यते इत्यर्थः । तथाहि यस्मिन्नेव धर्मिणि गोमयेन्धनाग्निविशेषतज्जन्यधूमविशेषयोः सम्बन्धग्रहणं तस्मिन्नेव कालान्तरे धूमविशेषदर्शनेन पुनः सन्दिह्यमानसद्भावस्य यदग्नेरनुमानं तत्प्रत्यक्षदृष्ट सम्बन्धं भाष्यकारस्याभिप्रेतमिति । ननु प्रत्यक्षावगताग्निविशेषविपयस्यानुमानस्य कथं प्रामाण्यं ? पूर्वबोधात् कालान्तराधिक्येनेति ब्रूमः । ननु यदि विशेषयोरेवानुमानं कथं तर्हि भाष्ये धूमाकृतिदर्शनादित्याकृतिग्रहणं ? आकृत्योरेव हेतुसाध्यव्यवस्थापर्यवसानादिति ब्रूमः । तर्हीदमेव विशेषानवच्छिन्नं सामान्यतोदृष्टोदाहरणं दातव्यं किमादित्योदाहरणेन । सत्यम् । तथापि विशेषतोदृष्टासङ्कीर्णानिःसन्दिग्ध सामान्यतोदृष्टप्रदर्शनार्थमादित्योदाहरणम् । प्रसङ्गान्मतान्तरनिराकरणं दर्शयति । येऽपीति । अनेनेत्यस्यार्थं विवृणो-

इति, तेऽनेन निराक्रियन्ते, उभयोरपि विषयत्वोपपत्तेः । यत्र विशेषस्यैवानुगमस्तत्र विशेषविषयत्वम्, सामान्यानुगमे तु सामान्यविषयत्वम् । न च सिद्धसाध्यत्वम्, देशान्तरकालान्तरसम्बन्धस्याऽगृहीतस्य ग्रहणादिति प्रागेव वर्णितम् ॥

॥ इत्यनुमानपरिच्छेदः ॥

ति । उभयोरिति एतदेव दर्शयति । यत्रेति । ननु सामान्यस्यावस्तुत्वेन प्रत्यक्षागोचरत्वात् कथं धूमाकृतिदर्शनादग्न्याकृतिज्ञानं प्रत्यक्षदृष्टसम्बन्धतो । नैष दोषः । सामान्यस्य प्रत्यक्षविषयत्ववस्तुत्वयोः प्रामाणिकत्वात् । तथाहि धूमादग्निज्ञानं वस्त्वालम्बनमभावान्यत्वे सति प्रमाणत्वात् स्वार्थे श्रोत्रबुद्धिवत् । तथा सामान्यं वस्तु प्रत्यक्षग्राह्यं च तत् अभावान्यत्वे सति प्रमेयत्वात् स्वलक्षणवदिति । अनुमानैकसमधिगम्ये तु सामान्ये विशेषेऽनुगमाभावात् सामान्यमेव सर्वत्र लिङ्गं तत्तश्च लिङ्गभूतसामान्यग्रहणाय पुनरप्यपेक्षणादनवस्थापत्तेरनुमानव्यवहारोच्छेदप्रसङ्ग इत्यलं प्रसङ्गेन । वस्तुतस्तु सर्वत्र सामान्यविषयमेव प्रत्यक्षं गवादि स्वलक्षणस्यावयवित्वेन स्वावयवापेक्षया सामान्यरूपत्वात् । अथ द्रव्यमपन्हुत्य रूपादीनामेव प्रत्यक्षत्वमुच्यते तदाऽपि रूपविशेषान् नीलपीतादीनुपेक्ष्य सामान्यमेव । एवं सर्वमपि वस्तु स्वस्वाविशेषापेक्षया सामान्यमेव द्व्यणुकस्यापि परमाणुद्वयसाधारणत्वात् सामान्यरूपतेति न कचिद्विशेषविषयता प्रत्यक्षस्य । यथाऽऽहुः—

"रूपादयोऽपि सामान्यं सर्वे नीलाद्यपेक्षया ।
स्वविशेषानपेक्ष्याथ नीलादीनां सामानता ॥
ते चापि तावत्सामान्यं यावत्स्युः परमाणवः ।

(१५) शिवस्तोत्रावली । उत्पलदेवविरचिता । श्रीक्षेमराजविरचितवृत्तिसमेता (वेदान्तः) २

(१६) मीमांसाबालप्रकाशः जैमिनीयद्वादशाऽध्यायार्थसंग्रहः श्रीमद्नारायणात्मजभट्टशङ्करविरचितः। (मीमांसा) २

(१७) प्रकरणपञ्चिका प्रभाकरमतानुसारि—मीमांसादर्शनम्। महामहोपाध्यायश्रीशालिकनाथमिश्रविरचितम् श्रीशङ्करभट्टकृतो मीमांसासारसंग्रहश्च सम्पूर्णः (मीमांसा) ३

(१८) अद्वैतसिद्धिसिद्धान्तसारः। पण्डितप्रवरश्रीसदानन्दव्यासप्रणीतः तत्कृतव्याख्यासमलङ्कृतः। (वेदान्तः) ३

(१९) कात्यायनश्रौतसूत्रम्। महामहोपाध्याय श्रीकर्काचार्यविरचितभाष्यसहितम्। १३

(२०) ब्रह्मसूत्रभाष्यम् । श्रीभास्कराचार्यविरचितं असंपूर्णम् (वेदान्तः) २

(२१) श्रीहर्षप्रणीतं खण्डनखण्डखाद्यम्। आनन्दपूर्णविरचितया खण्डनफक्किकाविभजनाख्यया व्याख्यया विद्यासागरीति प्रसिद्धया समेतम्। (वेदान्तः) १२

(२२) आख्यातचन्द्रिका श्रीभट्टमल्लविरचिता १

(२३) श्रीलक्ष्मीसहस्रम्—बालबोधिनीव्याख्ययाऽवतरणिकया च सहितम्। ८

(२४) ब्रह्मसूत्रवृत्ति मरीचिका श्रीव्रजनाथभट्टकृता (वेदान्त) २

(२५) क्रोडपत्रसंग्रहः । अत्र श्रीकालीशङ्करसिद्धान्तवागीशविरचितानि अनुमानजागदीश्या प्रत्यक्षानुमानगादाधर्यो प्रत्यक्षानुमानमाथुर्यो व्युत्पत्तिवादस्य शक्तिवादस्य मुक्तिवादस्य शब्दशक्तिप्रकाशिकायाः कुसुमाञ्जलेश्च क्रोडपत्राणि २

(२६) ब्रह्मसूत्रम्, द्वैताद्वैतदर्शनम्। श्रीसुन्दरभट्टरचितसिद्धान्तसेतुकाऽभिधटीकासहित-श्रीदेवाचार्यप्रणीतसिद्धान्तजाह्नवीयुतम् २

(२७) षड्दर्शनसमुच्चयः । बौद्धनैयायिककापिलजैनवैशेषिकजैमिनीयदर्शनसंक्षेपः । मणिभद्रकृतटीकया सहितः । हरिभद्रसूरिकृत । १

(२८) शुद्धाद्वैतमार्तण्ड प्रकाशव्याख्यासहितः। प्रमेयरत्नार्णवश्च १

(२९) अनुमानचिन्तामणिव्याख्यायाः शिरोमणिकृतदीधित्या जागदीशी टीका। ११

(३०) वीरमित्रोदय । महामहोपाध्यायश्रीमित्रमिश्रविरचित परिभाषा—संस्कारप्रकाशात्मक । १०

(३१) वीरमित्रोदय । महामहोपाध्यायश्रीमित्रमिश्रविरचित आह्निकप्रकाश ६

(३२) स्मृतिसारोद्धार विद्वद्वरविश्वम्भरत्रिपाठिसंकलित । ४

(३३) वेदान्तरत्नमञ्जूषा । श्रीभगवत्पुरुषोत्तमाचार्यकृता । २

(३४) प्रस्थानरत्नाकर । गोस्वामिश्रीपुरुषोत्तमजीमहाराजविरचित २

(३५) वेदान्तपारिजातसौरभं नाम ब्रह्ममीमांसाभाष्य श्रीनिम्बार्काचार्यविरचितम्। १

(३६) योगदर्शनम् । परमहंसपरिव्राजकाचार्यनारायणतीर्थविरचित—योगसिद्धान्तचन्द्रिकासमाख्यया व्याख्यया संवलितम्। २

(३७) वेदान्तदर्शनम्। परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीरामानन्दसरस्वतीस्वामिकृतब्रह्माऽमृतवर्षिणीसमाख्यव्याख्यासंवलितम्। ४

(३८) विश्वप्रकाशः । कोशः। विद्वद्वरश्रीमहेश्वरसूरिविरचितः। २

(३९) श्रीसुबोधिनी । श्रीवल्लभाचार्यविनिर्मिता श्रीमद्भागवतव्याख्या गोस्वामीश्रीविठ्ठलनाथदीक्षितविरचितटिप्पणीसहिता। १

(४०) वीरमित्रोदयः । महामहोपाध्यायश्रीमित्रमिश्रविरचित पूजाप्रकाशः। ... ४

(४१) वेदान्तसिद्धान्तसंग्रह । श्रुतिसिद्धान्तापरनामक । श्रीब्रह्मचारिवनमालिमिश्रविरचितः। द्वैताद्वैतदर्शनानुगतः। २

(४२) स्वानुभवादर्शः। श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यनारायणाश्रमशिष्यमाधवाश्रमविरचितः । स्वकृतटीकाविभूषितश्च । १

(४३) याज्ञवल्क्यस्मृतिः। बालम्भट्टीसमाख्यव्याख्यासमलङ्कृतमिताक्षरासहिता । व्यवहाराध्याय १०

(४४) गादाधरी । श्रीगदाधरभट्टाचार्यचक्रव-

र्तिकृता । श्रीगङ्गेशोपाध्यायविरचित-तत्त्वचिन्तामण्या श्रीरघुनाथतार्किकशिरोमणिविरचितदीधित्या च गर्भिता। २

(४५) शास्त्रदीपिका । श्रीपार्थसारथिमिश्र प्रणीता। रामकृष्णविरचितयुक्तिस्नेहप्रपुरण्याख्यव्याख्ययातथासोमनाथकृतया मयुखमालिकया च व्याख्यया समलङ्कृता। २

पत्रादिप्रेषणस्थानम् } हरिदासगुप्तः, चौखम्बा बनारस सिटी।